

Meschler S.J.

Csávossy S.J.

PÁL

KÉSZÜLET A NAGY LAKOMÁRA

• KORDA RT. KADÁTA BPEST •

KÉSZÜLET A NAGY LAKOMÁRA

**IRTA:
MESCHLER MÓR S. J.**

**MAGYAR FORDÍTÁSBAN KIADJA:
CSÁVOSSY ELEMÉR S. J.**

KORDA R. T. KIADÁSA, BUDAPEST.

Nr. 804—1937. Imprimi potest. Budapestini, die 11. Sept.
1937. Eugenius Somogyi S. J. Praep. Prov. Hung. —
Nihil obstat. dr. Julius Czapik censor dioecesanus. Nr.
2980/937. Imprimatur. Strigonii, die 29. Septembris 1937.
Dr. Julius Machovich vicarius generalis.

KORDA RT. NYOMDÁJA, BUDAPEST

T A R T A L O M

Ajánlás az eucharisztikus évre . . .	1
Előszó	3
A szerző előszava	5
A kiadó előszava a hetedik német kiadáshoz	10

ELSŐ RÉSZ

Miseimák	12
--------------------	----

MASODIK RÉSZ

A legméltóságosabb Oltáriszentség tana

ELSŐ FEJEZET

Az Oltáriszentség lényege

I. Nagy Szentség	31
II. A hit Szentsége	39
III. Csodálatos Szentség	49
IV. Még több a csoda	55
V. A szentségi jel	63
VI. A legszeretetre méltóbb ember- barátság Szentsége	70
VII. A hit és keresztyénység titka . .	77
VIII. Az Istenség képmása	84
IX. Isten műveinek koronája . . .	92

MÁSODIK FEJEZET

Az Oltáriszentség hatásai

X. A bű kegyelmek Szentsége . . .	102
XI. Oltalom a halálos bű ellen . . .	109
XII. A bocsánatos bű elengedése . . .	115
XIII. A megszentelő kegyelem gyarapítója	121
XIV. A szeretet Szentsége	127
XV. Az öröm Szentsége	134
XVI. Az egység és szeretet Szentsége . . .	140
XVII. A testnek új tavasz	148
XVIII. Mennysországba kísérő kegyel- mek	154
XIX. Az ártatlanság sziklavára	162
XX. Az alázatosság iskolája	169
XXI. Az áldozat érzülete	177
XXII. Istenemberi élet	184
XXIII. Az ég a földön	190
XXIV. Szent útravaló	198

HARMADIK FEJEZET

Az Oltáriszentség jelképei

XXV. Az élet fája	206
XXVI. A felhőoszlop	211
XXVII. A manna csodája	216
XXVIII. Illés kenyere	224
XXIX. A frigysekreány	231
XXX. A húsvéti Bárány	236
XXXI. A mindennapi kenyér	243

AJÁNLÁS AZ EUCHARISZTIKUS ÉVRE

Minden évben fölhangzik az Oltáriszentség magasztalása a földkerekség népeinek nagy városaiban.

Azért tart Krisztus Egyháza oltáriszentségi ünnepségeket évenként az egész világ katolikus népeinek részvételével, hogy az Oltáriszentség tisztelete mély gyökeret verjen a katolikusok lelkében. Hogy fölírassa a másvallásúakat és vallástalanokat az Üdvözítő legnagyobb ajándékával szemben érzett közönységükből. Hogy fölhívja a figyelmet a nemzetek legnagyobb kincsére, Jézusra az Oltáriszentségben. Ezért tartják 1938-ban a budapesti oltáriszentségi ünnepségeket.

Ezeknek az ünnepségeknek elő kell készíteniök Jézus fogadására.

Aki élő hittel készül Jézus fogadására az Oltáriszentség igénytelen külső színei alatt, az bizalommal várja és szemléli majd egykor a világítéletre

ELŐSZÓ

Nem véletlen, hogy a nagy német aszketikus írónak voltakép nem a nagy nyilvánosságnak szánt, hanem saját lelki szükségleteinek kielégítésére leírt imáit az Oltáriszentséghez most az eucharisztikus évben bocsátjuk a magyar közönség elé.

Tesszük ezt abban a tudatban, hogy ennek az évnek az Oltáriszentség tiszteletének elmélyítését kell eredményeznie a lelkekben és hogy az egész világra szóló külső manifesztációra legjobban a lélek mélységeinek kiszélesítésével és betöltésével készülünk elő.

Tesszük egyszersmind abban a tudatban, hogy ezek a páratlanul mély és teljesen a katolikus hit és dogma forrásából fakadó imák kiválóan alkalmasak nyilvános szentórák kitöltésére. Ahol természetesen az egyes imák, sőt azok egyes részei közé alkalmas énekeket kellene közbe ékelnünk, hogy az

imában kifáradt lélek az énekben új frissességet és lendületet nyerjen a további elmélyedésre.

Ezeket óhajtottuk előljáróban megjegyezni. Meg vagyunk győződve, hogy ez a kis könyv papoknak és híveknek, szerzeteseknek és világiaknak, tanultaknak és egyszerűeknek egyaránt nagy lelki szolgálatot tesz az eucharisztikus szentévből, de azután is.

A szentségi Jézus áldása kísérje.

Csávossy Elemér S. J.

A SZERZŐ ELŐSZAVA

Mézzel harmatoznak az egek. X. Pius pápa az isteni Üdvözítő Szívére hallgatott, mikor megnyitotta az eget a gyakori és mindennapi áldozásra vonatkozó tanításával. Hasonlíthatatlanul gazdagabb bőségben hull már az isteni Manna kiaszott földünkre, mint eddig, és számtalan buzgó lélek siet hittől és szeretettől lelkesítve, hogy összegyűjtse lelke üdvére.

A második aranykor virradt föl a legméltóságosabb Oltáriszentségre, az a szép, régi idő, amikor nem múlt el egy szentmiseáldozat sem a hívők áldozati lakomája nélkül, és az áldozati lakomában való részvétel eleven áldozatokká avatta a keresztények szívét, és megerősítette őket szent munkára és bátor halálra. A fölvirágzó kereszténység első napjai voltak ezek, a hősiek hit és legyőzhetetlen szeretet napjai. De a szép napok mindig borúsabbak és borúsab-

bak lettek. Képmutató hódolat messze üzte az Üdvözítőt a nagy Szentségben, föl, magasra, népe fölé, megközelíthetetlen trónra, és lent a világiás szellem s lanyhaság, a rosszul értett alázatosság elhagyott, megközelíthetetlen vadonná változtatta az Úr asztalát. Most máskép van. Az Úr ismét lejött népe közé, mint egy atya gyermekei közt ül a szeretet lakomáján, és gyermekei számosan és kedvesen veszik körül égi asztalukat, mint az olajfa sarjadékai (Zsolt. 127, 3).

Most öröm a földön élni. És az Üdvözítő otthonosabban érzi magát az emberek fiai között. Ha a legméltóságosabb Szentséget neki kijáró tiszteletben tartjuk, és ha méltó s gyakori vétele által megszentelheti a lelkeket, akkor nem kell félnünk a hitelenségtől, mely köröskörül pusztít a világban, és bennünket is fenyeget. Az Úr már megsemmisítette egykor az óvilág hitelenségét dicsőséges Szentsége által. Majd megszenteli az új világot is, hogy korszakai tessenek neki, mint tetszettek neki az első kereszténység szép napjai.

Azonban a gyakori és naponkénti áldozás fölséges ajándékával az a köte-

lezettség is jár, hogy buzgalommal és élő szeretettel áldozunk. Maga az égi eledel nem lesz ugyan mindennapias azoknak, akik gyakran járnak az Úr asztalához, mint a manna Izrael népének. De jószándékú és illő buzgalmukat lassanként nem serkentik élénk indulatokra a mindennapos, folyton egyféle imaformák. Vágyódnak fölcserélni az elmélkedéseket és imákat, hogy állandóan új és friss készüllettel állhassanak az isteni Üdvözítő elé.

Mármost ennek a könyvecskének az a célja, hogy a legméltóságosabb Szentség vételénél előkészületül és hálaadásul bizonyos ujságot, változatosságot és különféleséget nyújtson.

Ennek a célnak megfelelni látszott, hogy az Oltáriszentség tanát vizsgáljuk, és beható megfontolásából következtetéseket vonjunk le. Valóban az Egyház tana erről a Szentségről az a mély bányája, melyben minden dicsősége és csodája rejlik. Hogy lelkünket öröme és szeretetre gyullasszuk, már csak azon múlik, hogy ezeket a szépségeket kiemeljük ennek a bányának rejtett, ismeretlen tárnáiból, és a világosságon

ragyogtassuk szemünk előtt. Minden tanítást azonnal imába foglaltunk, és élvezhetővé tettünk. De ez nem akadályoz abban, hogy elmélkedve haladjunk át rajtuk, ha az idő engedi.

A könyvecskét rövid miseimák vezetik be. Hiszen az áldozás lényegénél fogva a szentmisehez tartozik: a szentmiseáldozat kiegészítő és betetőző része. Hiszen az áldozathoz az áldozati lakoma is hozzátartozik, vagyis a nép részvétele az áldozatban, kegyelmeiben és áldásaiban. Akik jelen vannak Urunk és Üdvözítőnk áldozatán, az áldozás, vagyis az áldozati lakomán való részvétel által eleven áldozatokká kell változniuk. Ez az áldozás jelentősége a szentmisével való összefüggésében.

A következő imák használatára vonatkozólag még megjegyzünk valamit. Az Egyház fölfogása szerint három részre oszlik a szentmise. Az első rész kezdetől följajánlásig csupán előkészület, a tulajdonképeni áldozatra gyülekezés, prédikáció és tetszésszerinti imádságok által. A második rész följajánlástól Miatyánkig tartalmazza az áldozati cselekményt. A harmadik részt a Miatyántól a befejezésig az áldozásnak szente-

lik. A következő imák tehát az áldozás elé illenek leginkább, vagy az első részhez följajánlásig vagy a Miatyánk kezdetéhez. Az áldozás utáni imák hálaadásul szolgálhatnak. Ez a használati mód felel meg legjobban az Egyház fölfogásának és szándékának.

A Szerző.

A KIADÓ ELŐSZAVA A HETEDIK NÉMET KIADÁSHOZ

Meschler páter rövid idő alatt készítette el ezt a könyvecskét, hiszen benne néhány nap alatt — a fáradhatatlan ezt is hosszúnak találta — egész ájtatosságot vázolt meg. A munkában öröme telt. Mert e közben közelebb jött hozzá az Üdvözítő, mint maga megvallotta. Ezeket a meghitt gondolatokat mint öszülő öreg, szívből, magának írta. A legméltóságosabb Szentség mindenkor nélkülözhetetlen élettartalma volt. Ismerősei soha nem felejtik, milyen kitartó hűséggel látogatta naphosszatt a szentségházban elrejtőző isteni Mestert. Meghatározott szándékkal kezdte kegyeletes imáját és szokott sorban sokakról megemlékezett, kezdve a Szentatyától ismerős halottjaiig, akikre akár két év múlva névszerint emlékezett. „Tehát ha ön előttem hal meg, nemde tudja ezt?” — mondta egyszer a kiadónak

tréfás modora szerint. Ezeknek az áhítatgyakorlatoknak folytatása már nem készült el. Bennük Jézus élete titkaihoz kapcsolódtak volna az imádságok.

Zimmermann Ottó S. J.

A könyvecskében idézett zsoltárrészek magyar szövegét Sík Sándor dr. Zsoltároskönyvéből vettük.

MISEIMÁK

ELŐKÉSZÍTŐ IMÁDSÁG

Mindenható, örök Isten! Szent Egyházad arra tanít, hogy a szentmise valóságos áldozat. Krisztus maga rendelte, hogy a legmélyebben tisztelje isteni Fölségedet, és megdicsőítsen. Maga Krisztus Urunk mutatta be ezt az áldozatot az utolsó vacsorán és a kereszten. Semmi sem tisztelhet meg tehát méltóbban, mint a szentmise. Ez olyan dicsőítés, mely egészen megfelel nagy Fölségednek. Mekkora öröm ez nekem! Én folyton csak kapok tőled, de most adni is tudok valamit, sőt minden tartozásomat leróhatom isteni Fölségeddel szemben ezzel az áldozattal. Ezért áhítattal akarok rajta jelen lenni, és följajánlom neked a pappal együtt. Sőt nem csupán ebben az áldozatban szeretnék ré-

szesülni, hanem minden szentmisében, melyekkel az egész katolikus földkerekségen hódolnak előtted. De ezt nem tehetem, azért adj kegyelmet mindenkinek, akik ebben az áldozatban részt veszünk, hogy mély tisztelettel és áhítattal legyünk ezen jelen, hogy gyümölcseiben és hatásaiban tiszteletedre és üdvösségünkre tökéletesen részesülhessünk. Nincs más célom, mint amely isteni Fiadat indította, hogy ezt a szent áldozatot rendelje és bemutassa. Teljes lelkemből egyesülök ezzel a szándékkal.

**LÉPCSŐIMÁRA, KYRIÉRE
ÉS GLÓRIÁRA**

Mivel kezdhetem tehát jobban, mint hogy ráeszmélek méltatlanságomra és bűnösségemre, hogy isteni Fölséged előtt megalázzódjam és bocsánatot kérjek bűneimért? Nem, nem vagyok méltó, hogy megjelenjem szent áldozatodon. Térdre borulok, és verem bűnös keblemet: Bűnös vagyok, nagy bűnös. Gyakran megsértettelek gondolattal, szóval és cselekedettel, átléptem vagy elhanyagoltam parancsaidat. Bánom minden

bűnömet, melyekkel megsértettelek. Bocsásson meg szentséged és igazságod. Minden bűnömet az oltárra teszem, hogy kegyelmed és ennek az áldozatnak ereje megsemmisítse valamennyit, már azért is, mert részesülni akarok az áldozatban isteni Fiad testének vétele által. Mennyei Atya! Lelkem mélyéből kiáltok hozzád. Uram, légy irgalmas és kegyelmezz nekünk bűnösöknek, Fiad iránt érzett szereteted és végtelen irgalmadnál fogva, aki értünk áldozta föl magát a kereszten engesztelésül, és vérét a mi bűneinkért ajánlotta föl. Ne fossz meg bűneink miatt ennek a szent áldozatnak értékes gyümölcseitől. Legyen előtted kedves, irgalmas Isten, az Isten anyjának, Máriának érdemei és könyörgő imája folytán is, aki irgalmasdat ránk lehozta, és Üdvözítőnk áldozatánál megtörve és oly nagy szeretettel volt jelen. Az ő közbenjárása is indítson, hogy megbocsásd minden bűnünket.

Mint reményilem, kiengesztelve dicsőséges Fölségeddel és jóságoddal, bátran zendítek a szent angyalok dicsérő énekére. Dicsőség a magasságban Istennek, és békesség a földön az igazán jóaka-

ratú embereknek. Dícsérünk, áldunk téged az égi seregekkel egyesülve, örülünk végtelen dicsőségednek és tökéletes boldogságodnak. Imádunk isteni Fiad, a mi Urunk és Főpapunk által, aki jobboldon ül, és engesztel a világ bűneiért. Fogadd el könyörgésünket Úr Jézus Krisztus, és nevünkben mutasd be fönséges áldozatodat a mennyei Atyának, te egyedül szent, egyedül hatalmas és végtelen Fölség, aki az Atyával és Szentlélekkel élsz és uralkodol örökké. Amen.

Hiszem és állítom, hogy ezzel az áldozattal mutatjuk be dicső Fölségednek azt az isteni tiszteletet, elismerést és imádást, mellyel tartozunk, és pedig csak neked, mert te vagy az egyetlen igaz Isten. Magunktól tehetetlenek vagyunk, hogy hozzád méltó módon tiszteljünk, ezért fordulunk isteni Fiadhoz, Urunkhoz, egyesülünk vele és általa mutatjuk be áldozatunkat.

(A karversekre, leckére és evangéliumra már olvashatunk és átgondolhatunk egy áldozásra előkészítő imádságot a következő második részből.)

FÖLÁJÁNLÁSRA

Mindenható, örök Isten! Tekints kegyesen e látható ajándékokra, melyeket föläjánlunk, és oltárodra teszünk. A mi javaink ezek, te adtad valamennyit. De lemondunk használatukról és birtoklásukról, neked adjuk és áldozzuk mind ezt egészen, el nem vehető, örök, személyes birtokul. Ezentúl egészen tied legyenek, és szolgálatodban emésztődjenek föl. Ezek az ajándékok nem csupán azokat a javakat jelentik, melyeket ajándékoztál, hanem önmagunkat, életünket és mindenünket. Föläldozásukkal szándékunk nem kevesebb, mint hogy elismerjük rajtunk legfőbb és mindenre kiterjedő hatalmat és uralmat. Ünnepelesen megvalljuk ezzel, hogy eredetünk vagy és mindannak forrása, amik vagyunk és amink van, hogy korlátlan Urunk és birtokosunk vagy, a legfőbb Jó és végső Célunk. Egyedül érted kellene élnünk és szolgálatodban, dicséretedben kellene fölemésztődnünk. Egy pillanatnak sem kellene lennie életünkben, mikor nem rád gondolunk, nem téged magasztalunk, és nem szolgálatodban tevékenykedünk. Minthogy azonban ez nincs hatalmunkban itt lent

a földön, és csak az égben lesz jutalmunk, elégedjél meg azért Uram ezekkel a helyettesítő adományokkal, melyeket az oltárra teszünk, hogy elismerjük rajtunk jogaidat. Nekünk kellene ott lennünk, jóságos Isten, és rajtunk kellene végbemennie mindennek, ami ezeken az adományokon történik. Isteni Fölséged tökéletes, eleven, örök, osztatlan áldozatainak kellene lennünk.

Ime, ezért lélekben az oltárra helyezkedem ezekkel az ajándékokkal és minden jóval, melyeket kegyelmedből kaptam. Fogadj el, Uram, egészen, testemet és lelkemet s különösen szegény bűnös szívemet. Ime, belemerítem ebbe a szent kehelybe, és szeretném, ha rámondának minden imát és áldást, melyet a kehelyre adnak, hogy szereteted egészen eltöltse és föleméssze. Fogadj el, mint isteni Fölséged égő áldozatát. Isteni akaratodnak áldozom magam egészen és teljes lelkemből kívánom, hogy akaratod bennem és rajtam mindenben tökéletesen teljesüljön.

Mégis mindez mi más volna, mint inséges áldozat, ha nem jönne egyszerűlt, isteni Fiad, és nem lenne áldozatunk? De úgy tanít a hit, hogy Fiad, a mi

Urunk, nemcsak elrendelte ezt az áldozatot, hanem hogy magát tette tulajdonképen áldozattá. Ajándékunk az átváltoztatáskor isteni szent testévé és vérévé változik, és maga mint áldozat van jelen a kenyér és bor külseje alatt istenségével és emberségével, minden érdemével, mint fejünk, közbenjárónk és főpapunk. Mennyire örülök ennek, Uram! Hálálkodom ennek az áldozatnak dicsőségéért. Vidám lélekkel mondom: Nézz, mennyei Atya erre a dicső áldozatra, melyet tiszteletedre áldozunk föl. Nem egy világot, nem az egész teremtest mutatjuk be áldozatul, nem, a legpompásabbat és a legdicsőbbet, ami elgondolható, magát egyszülött, lényegileg veled azonos Fiadat. Őt áldozom föl, előtte rovom le imádásomat, hálámat és kéréseimet, hogy egyesítve az ő könyörgéseivel ajánlja föl neked. Amint ő legtökéletesebb hálával Hozzád, Eredetéhez vezet vissza, és neked köszön minden jót és kegyelmet, melyek őt a második isteni Személlyel kötött egyesülése folytán megilletik, úgy akarlak én is általa dicsérni, magasztalni téged, és hálát akarok adni mindenért, amit adtál.

Tekints, mennyei Atya, erre az áldozatra isteni Fölséged trónjáról. Szent Jegyesed, a katolikus Egyház mutatja be isteni Fiad személyében a pap keze által ezt az áldozatot, először isteni Fölséged imádására, isteni tökéletességeid dícséretére és magasztalására, minden teremtményen gyakorolt korlátlan uralmadnak elismeréséül, hálául minden jótéteményedért, melyeket valaha nekem vagy másnak tettél. Minden méltatlanság és bűn kiengesztelésére, melyekkel Fölségedet illették. Légy kegyes, Uram, gonoszságainkkal szemben, és mérhetetlen irgalmad szerint bánj velünk . . . — Másodszor hálául ajánljuk föl ezt az áldozatot minden kegyelemért, jótéteményért és kiváltságért, melyek Fiad szent emberségének jutottak a második isteni Személlyel kötött személyes egysege folytán. Fölajánlom élete, szenvedése, föltámadása minden titkának tiszteletére és dícséretére, Szíve öröme és dicsősége gyarapítására. Emlékezzél arra, mennyi fájdalmat és viszontagságot szenvedett isteni Fiad, és mekkora szeretettel tűrt mindent tiszteletedre és üdvösségünkre. Nem méltó-e, hogy most örömet okozzon neki, ami oly sok kesé-

rúségébe került? Egészen különösen neked ajánlok minden vállalkozást, melyektől Szíve tisztelete és magasztalása függ. — Harmadszor azért ajánljuk föl ezt a szentmisét, hogy hálát adjunk az Istenanya, őrzőangyalunk, szent pártfogóink és valamennyi boldog szent minden kegyelmi kiváltságaért. Örvendeztesse meg őket ez az áldozat, és nagyobbítsa boldogságukat. — Negyedszer szent katolikus Egyházunkért ajánlom föl ezt a szent áldozatot. Kérlek, adj neki békét ennek az áldozatnak ereje által, oltalmazd egységét, és vezesd biztosan céljához az egész földkerekségen Szentatyánkkal, a pápával, minden katolikus püspökkel és előljáróval. Váljék ez az áldozat minden keresztény hitű halottnak és mindazoknak segítségére és vigasztalására is, akik jelen vannak ezen a szent áldozaton, vagy szeretnének rajta jelen lenni. — Fölaajánlom végül ezt az áldozatot magamért, minden hozzám tartozóért, barátomért, jótevőmért és ellenségemért, mindenkiért, akikért imádkozni tartozom vagy akik imáimba ajánlották magukat, és akikről kívánod, hogy neked ajánljam őket. Kérlek, vedd ezt az áldozatot elégtéte-

lül és hálául mindenért, amit nekem, enyéimnek és minden embernek adtál testben és lélekben, hogy szükséges kegyelmeidet megnyerjük, minden rosszat kerüljünk és tegyünk, ami jó. Végül följánlom a te szolgálatodban elkövetett minden bűn és hanyagság eltörlésére. Uram, kegyes Atyám, legyen ez az áldozat mindenki számára a béke és az üdvösség biztosítóka, a földi és az örök jólét forrása. Amen.

KÁNONRA

Most kezdődnek azok a nagyszerű titkok, melyeket maguk az üdvözült boldog lelkek sem tudnak átérteni. Most száll le az Isten Fia, mint egykor a mennyei Atya öléről kilépve újszülött gyermekként a jászolban megörvendeztette a világot, honnan a keresztről emelkedett, és végül a keresztről dicsőséges trónjára szállt, hogy ott örökre közbenjárónk és főpapunk legyen. Végtelen hatalommal jön, hogy azokat a nagy csodákat művelje, melyek őt jelenítik meg a kenyér és bor lényegének eltűnése után a kenyér és bor külső színeinek szelíd fátyola alatt. Hi-

hetetlenül nagy szeretettel jön, és érde-meivel megterhelten, hogy mint főpap megújítsa köztünk a megváltás nagy-szerű művét, ránk árássza a kereszt-áldozat gyümölcseit, kegyelmeit, és a mennyei Atyával szemben lerója min-den tartozásunkat.

Isteni Megváltó! Oly nagy a te mű-ved, melybe most kezdesz, hogy föl-tekinteni sem vagyok méltó. Azért alá-zattal telve borulok le előtted, és vá-rom nekem szánt ajándékokat. Bár te-hetnék valamit mégis, hogy szent áldo-zatod tökéletes sikert arasson munkájá-ban! Isteni Megváltóm, szeretnék közre-működni Isten és irántunk, emberek iránt tanúsított szereteted nagy művé-ben! Legalább most nem szórakozom el, fölhasználom ezeket az értékes pillana-tokat, és áhítatommal járulok némileg ahhoz, hogy hasson ránk áldozatod. De adj kegyelmet a papnak, látható helyet-tesednek is, hogy nevedben Isten dicső-ségére és a világ üdvösségére méltón járjon el szent szolgálatában. Légy te mindannak lelke, amit cselekszik, és műveld te láthatatlanul, amit ő helyet-tel láthatóan visz végbe. Szent, szeplő-telen, isteni Főpap, lépj most áldozati

oltárunkra, és hajtsd végre azt a szent áldozatot, melyet először az utolsó vacsora termében a tanítványok között mutattál be és alapítottál. Emeld föl mindenható jobbodat az ajándékok fölé, és változtasd át azokat szent testeddé és isteni szent véreddé.

ÚRFÖLMUTATÁSRA

Hiszek benned Jézus, élő Isten Fia. Szilárdan hiszem, hogy most valóban jelen vagy itt istenségeddel és emberségeddel. Imádlak . . . Irgalmazz nekem . . . Légy kegyes irántam, szegény bűnös iránt . . . Isteni vér, hullj rám . . . Drága, megváltó vér, tisztíts meg engem . . . Ártatlan, szent vér, kiálts helyettem irgalomért! . . .

SZENTSÉGFÖLMUTATÁS UTÁN

Mennyei Atya! Nézd, itt van már áldozatunk az oltáron. Egyszülött Fiad ő, Jézus Krisztus, istenségével és emberségével. És milyen csodálatos módon! Önmagában jelképezi szent gyermekségét, szent szenvedését és nagyszerű megdicsőülését. Sokkal csodálatosabb ő itt,

mint jobboldon a mennyei dicsőségben. Ime, ez a csodálatos mű, ezt teremttette mindenható Urunk, hogy megdicsőítsen és hódolatunk adóját lerója irántad. Vidám és kegyes arccal tekints ezért erre a csodálatos, tiszta és szent áldozatra. Aki szolgálóidnak és barátaidnak, Ábelnek, Ábrahámnak és Melkizedeknek áldozatára örömmel tekintetél le, mennyivel inkább tetszik neked egyszülött, szeretett Fiad áldozata, és mennyivel hasznosabb ez örök üdvösségünkre! Nem magunk akarunk most hozzád szólni, hanem isteni Fiadat akarjuk helyettünk hozzád beszéltetni. Mennyei Atya! Amit ő mond, azt mondjuk neked.

Most hozzád fordulok, Uram és Üdvözítőm, Jézus Krisztus, aki ilyen nyájasan léptél közénk, és mint közbenjáró főpap szálltál az oltárra, hogy minden tartozásunkat magadra vedd, és eltöröld helyettünk Isten színe előtt. Emeld most szemedet és karodat a Legfölségesebb trónja felé, hogy eleget tégy értünk és kiengeszteld Istent, mutasd feléje szent sebeidet, Szent Szívedet, rójj le minden imádást, dicséretet, hálát és szeretetet, mellyel tartozunk. Dícsérd őt

és magasztald őt helyettünk, adj há-
lát, imádd és kérdd őt helyünkben. Fo-
gadd Szívedbe és ajkadra, Uram, sze-
génységünk és nyomorunk jajszavát,
tedd istenivé isteni közbenjáró imád-
ban, és ajánld föl Istennek nevünkben
és az egész világ nevében.

Seregek Ura! Tekints mennyei udva-
rodra. Engedd, hogy az üdvözült ezen-
tek helyett is följajánljunk téged meg-
alázottságod és dicsőséged csodálatos
állapotában. Örüljön szent Édesanyád,
aki szült és fölláldozott. Örüljön minden
szent, hű szolgáló és barátaid, akik itt
lent téged oly hűen és szeretettel szol-
gáltak. Engedd, hogy szent áldozatod
örömük, tiszteletük és dicsőségük gyara-
pítására szolgáljon.

Jóságos Üdvözítőnk! Tekints irgalma-
san arra a sötét börtönre, melyben
szent és neked oly drága lelkek várják
ideig tartó büntetésük végét. Irgalmas
és szelíd Urunk, nézd szeretetük köny-
nyeit és vágyódásukat, hogy veled egye-
süljenek, és ne feledd, hogy valameny-
nyiért meghaltál. Ejts a vigasztalan tisz-
títóhelyre egy csepp isteni véredből,
mely itt van az oltáron, és legyen ez
nekik fölfrissítő harmat a kínokban,

nap a sötétségben, és fölüdülés hihetetlen szomjúságukban meglátásod után. Különösen azokért könyörgök, akik joggal várják segítségemet, akik legközelebb vannak szabadulásukhoz, és akik isteni Szíved előtt különösen kedvesek. Emlékezzél arra, Uram, hogyan néztél egykor fölemelt keresztedről a lábad előtt tomboló bűnös világra. Tekints kegyesen és irgalmasan a szegény pogány világra, mely a halál árnyékában ül és még most sem ismer téged, igaz közbenjáróját és igaz Istent. Ó adj nekik kegyelmet, hogy rád találjanak és eljussanak Isten fiainak örökségébe. — Irgalmazz azoknak a bűnösöknek is, akik jelenleg nincsenek kegyelmed állapotában, és akiket még ma bírói széked elé hívsz. Add, hogy kegyelemre találjanak véred hatalmas kiáltása folytán. Engeszteld ki mennyei Atyád haragját, és nyerj nekik kegyelmet és bocsánatot. Arra a fohászkodásodra kérlek, mellyel megfeszítésedkor szóltál mennyei Atyádhoz: Atyám! Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Arra a végtelen irgalmasságra kérlek, mellyel a bűnbánó lator kérését hallgattad, és egyet-

len fohászára az eget, a mennyországot
adtad neki . . . — Nézz az egész kato-
likus Egyházra is, a pápára, püspö-
kökre, papokra, világi hatóságokra,
szerzetekre és sokféle hívedre minden
állásban. Zárd közbenjáró imádba or-
szágod minden veszedelmét, üldözését
és minden vállalkozását úgy, mint egy-
kor mennyei Atyádnak ajánlottad
mindezt istenemberi imádban, és bő-
séges kegyelmeket szereztél számunkra.
— Tekints végül rám és mindenkire,
akik enyéim. Bizalommal reménylek jó-
ságodban. Kérlek, isteni Szívednek csak
egy fohását ajándékozd nekem, értünk
ontott véredből csak egy cseppet, me-
lyet itt az oltáron fölláldozol, azzal meg-
elégszem, és többet nem kérek. — Áldd
meg, mindenható Közbenjárónk az eget
és a földet, eleveníts meg, szentelj meg,
erősíts meg mindent úgy, mint a kereszt
oltárán megáldottad az előtted és után-
nad élő emberiséget, és kiengesztelted
egymással az Eget és a Földet. Veled,
általad és benned legyen a mennyei
Atyáé és Szentléleké minden tisztelet
és dicsőség. Amen.

Jóságos Uram és Üdvözítőm! Ki fogja föl isteni Szíved szeretetét és nagylelkűségét? Most áldoztad föl magad menygyei Atyádnak, leróttad helyettünk neki tartozó elismerésünket, imádásunkat és hálánkat. Isten kegyelmét és irgalmát hoztad le a mennyből. Azonban ez neked nem elég. Az oltár titkát nemcsak áldozattá, hanem szentséggé, lelkünk táplálékává is tetted. Magad akarsz uralkodni lelkünkön, hogy a legbensőségesebben részesíts áldozatodban, lelkünkbe öntsd kegyelmeit és áldásait, hogy egyesíts magaddal, és élő áldozattá változtass bennünket veled és benned Isten tiszteletére. Ezzel a szándékkal akarlak most fogadni dicső Szent-ségedben, jóságos Üdvözítő.

**KÖZVETLENÜL SZENTÁLDOZÁS
ELŐTT**

Szilárdan és rendületlenül hiszem, isteni Üdvözítőm, hogy valósággal és lényegileg jelen vagy itt az oltáron, istenségeddel és emberségeddel a kenyér és bor színe alatt. Azért jöttél, hogy áldozatod árán elvedd bűneinket

és lelkünk tápláléka lehess. Imádlak, Istenem, legfőbb Jó, mint szent Anyád, az apostolok és minden szent imádtak, akik hittek Szentségedben és istenségedben. Nem vagyok méltó, hogy szálást végy bennem. Lelkem nem méltó hely fogadásodra. De vigasztal és bátorít szavad: Jöjjetek hozzám, akik nyomorban vagytok. Aki nem eszi testemet, nem lesz benne élet.

Lelkem mélyéből bánom minden bűnömet és mindent, ami nem tetszik neked bennem. Készíts elő engem te magad. Vedd lelkemet, tisztítsd, szenteld és ékesítsd föl saját benső érdemeiddel és lelki szépségeddel.

Jöjj, Uram, egész lelkemmel vágyakozom utánad. Te vagy lelkem üdvössége. Hajtsd végre örök szándékodat bennem ezzel a szentáldozással.

HÁLAADÁS ÁLDOZÁS ÉS MISE UTÁN

Hála neked ezerszer, Jézusom, nyájasságodért és jóságodért. Nem volt elég, hogy emberré lettél, hogy tanítótál bennünket, és meghaltál értünk. Végtelen bölcseséged kitalálta, hogyan

folytasd közöttünk életedet, hogyan újítad meg naponként áldozatodat most már vérontás nélkül és részesíts megváltó halálod gyümölcseiben?

Valóban mindenünk lettél: testvér, tanító, főpap, áldozatunk, életünk és mindenünk. Köszönöm, hogy arra méltattál, legyek jelen szereteted művén, a legszentebb áldozaton és részesüljek benne az áldozás által. Segíts, ne feledjem, milyen kegyességre méltattál. Egész nap emlékeztes rá, hogy ma mint áldozatod tanúja, kereszted alatt állottam, és szent testedben részesültem tanítványaiddal az utolsó vacsorán. Add az egész napot ennek az áldozatnak szellemében és veled a legbensőbb egységben töltönnöm, minden munkámat ebben végezni. Add, hogy gyakran térjek vissza oltárodhoz és asztalodhoz, hogy részesüljek áldásaiban. Ne múljék el egy nap sem, mikor nem lennék jelen áldozatodon, és nem egyesülnék veled Szentségedben. Hogy így kereszted alatt éljek, imádkozzam, dolgozzam, szenvedjek, és egykor dicsőn támadjak föl veled, Istenem és életem. Amen.

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG TANA

AZ OLTÁRISZENTSÉG LÉNYEGE

I. NAGY SZENTSÉG

1. Istenem, hiszem, mert szent Egyházad tanítja, hogy Jézus Krisztus maga, Urunk és Üdvözítőnk van valóban jelen istenségével és emberségével a kenyér és bor színe alatt az Oltáriszentségben, melyet most kegyelmeddel magamhoz akarok venni. Mint lelki eledel adja itt magát nekünk, és állandóan megújítja köztünk vérontás nélkül megváltói véres áldozatát.

Milyen nagy és fönséges dolgokra tanítasz e kevés szóval! Föl tudja-e valaki teljesen fogni nagy jelentőségüket és fontosságukat? Itt a földön semmi sincs

nagyobb, mint szent vallásunk, Egyházunk, és az Egyházban semmi sem fölségesebb, mint a szentségek és az áldozat. A szentségekben kegyesen lehajolsz hozzánk, kegyelmedet és a természetfölötti életet közlöd velünk, gyermekül fogadsz bennünket, hogy majd mindenkorra boldogíts a mennyei atyai házbán. Azonban az áldozat által mi lépünk eléd, és lerójuk a téged megillető legfőbb elismerést, tiszteletet és imádást, mint Teremtőnknek, korlátlan Urunknak és végső Célunknak.

Szentség és áldozat, e kettő együtt tartalma a vallásnak, és Krisztus, egy született Fiad és vallásunk szerzője csodálatosan egyesítette az Oltáriszentségben az áldozatot és szentséget.

Légy áldott Üdvözítőnk e dicsó Szentség rendelkezéséért. Ez a legkiválóbb minden szentség között. Annyira fölülmúl minden más szentséget, hogy egyet sem hasonlítunk hozzá méltóságra és hatóerőre nézve. Ebben a Szentségben nem úgy vagy jelen, mint más szentségben: csupán megszentelő erőd által, hanem magad személyesen, a kegyelem és szentség szerzője. A szentség jele itt nem múló szó és elem, ha-

nem a Szentség külső színei, melyek az átváltoztatás szavainak erejénél fogva testedet mint a lélek táplálékát nemcsak jelentik, hanem valóban tartalmazzák, és a kenyér és bor színeinek átalakulásáig maguknál tartják. Oltáriszentséged tartalma és belső lényege nem más és nem kevesebb, mint te, tested és véred, az egész kereszténység lelke. A bennünk munkálkodó kegyelmet végül nem ember közli, hanem te magad, mikor elevenítő testeddel táplálsz. És így az Oltáriszentség ereje fölülmúlja minden más szentség erejét. A keresztség csak adja a természetfölötti életet, a bérálás védi a külső ellenségek ellen, de az Oltáriszentséggel nemcsak fönn tartod és megőrzöd bennünk a természetfölötti életet, hanem erősíted, fölemeled, növekedésbe és a leggyönyörűbb virágzásba hozod. Egy szentségben sem oltasz bennünket magadba úgy és egyesítesz magaddal oly közvetlenül és bensőségesen, mint az Oltáriszentségben. Ezért fölülmúl ereje minden más kegyelmet, és bizonyos értelemben magát a mennyei életet érinti. Az Oltáriszentség már mintegy előleges élvezete a mennyországnak, mely

az Istennel való eleven egyesülés. Amit az angyalok boldogító látásukban élveznek, azt öleljük mi át teljes valósággal és igazsággal az Oltáriszentségben, és a hit által magát Istent, a legfőbb lelki Jót, boldogító végső Célunkat.

Igy helyezkedik el Szentséged a kegyelem és dicsőség középpontjában. Benne éri el földi keresztény életünk legmagasabb csúcsát, és kezdi meg lassan az örökkétartó életet. Mint ahogyan a csillagok napfölkelte előtt, úgy tűnik el minden más szentség legszentebb tested és véred Szentségének napja előtt. Ebből már az következik, hogy az Oltáriszentség minden más szentség föltétele, alapja, célja és egyúttal koronája, mert téged tartalmaz. Időrendben ugyan a keresztség után következő időre rendelted, de szándékos szerint ez a legelső, mert ez a legfölségesebb. Ezt a Szentséget áldozattá is tetted, és mint ilyen nemcsak tartalmaz téged, és folytonosan fönntartja kegyelmi érdemeid az Egyházban, hanem állandóan megújítja áldozatodat, és bemutatja Istennek. Ezért minden más szentség belőle meríti kegyelmi tartalmát, és megszentelő munkája folytán fejti ki

saját teljes hatását. És Szentséged élvezete azontúl bizonyos mértékben a mennyország előleges élvezetévé válik. Az Oltáriszentség áldozata az áldozásban éri el legfőnségesebb gyümölcsét és hatását. Ha Szentségedben egyesülünk veled, eltöltesz áldozati szellemeddel, és átalakítasz, hogy mi is eleven áldozatok legyünk, mint ahogyan te följajlottad magad élő és Istennek tetsző áldozattá kereszthalálodban. Szenvedésednek és halálodnak az a legnagyobb diadala, hogy így minket is eleven áldozattá változtat. És halálodnak ezt a diadalt az Oltáriszentség áldozata és a szentáldozás vívja ki. Ezért az Oltáriszentség valóban a leggazdagabb kegyelmi kincs, a kereszténység legtiszteltetreméltóbb szentsége, és szent vallásunk tartalma, sőt azt mondhatnók, az Egyház titka. Hova is tűnne el, Uram, titokzatos tested, vagyis híveid, igazi és valóságos tested nélkül, mely az Oltáriszentségben valóban jelen van, és isteni erejével tökéletesen egyesíti híveidet titokzatos testedd, és megtartja őket ennek az állapotnak szentségében?

Ha ez így van, Uram, mit tehetek? Ugyan mikor tudom megfelelően érté-

kelni, tisztelni Szentségedet, mikor tudok illően vágyódni ez után a fölséges Szentség után? Világosítsd föl és eleve-nítsd meg hitemet, hogy Szentséged di-csőségét megismerjem. Adj lelkembe tisztaságot, hogy méltón közeledjem tested fölfoghatatlan Szentségéhez. Gyujts bennem lángoló vágyat isteni lelkitáplálékod után. Ébressz bennem erős bizalmat, hogy Szentséged gazdag-ságával eltakarjam szegénységemet, és megváltói véred erejével meggyógyít-sam lelki sebeimet. Istenem! Öröktől fogva neked szántam ennek a szent-áldozásnak égi jótéteményét. Adj ke-gyelmet, most úgy fogadjam, hogy tel-jesüljenek rajtam isteni szerető szán-dékaid.

2. Örök hála neked, isteni Üdvözítő, Szentséged vételéért, mellyel megtisztel-tél és egészen csodálatos nyájassággal és kegyelemmel megáldottál. Ennek a Szentségnek első és legkiválóbb ke-gyelme, melyért hálát adok, nem va-lami teremtet, mulandó dolog, hanem te magad vagy, a legfőbb Jó az égen és a földön istenségeddel és emberséged-del, Urunk és Megváltónk, a legböl-csebb és leghatalmasabb, legjóságosabb,

legszebb és legdicsőösebb, az angyaloknak és embereknek öröme. Hogy adhatok én neked méltó hálát akár egész életemben kegyes látogatásodért?

Mekkora jószág és leereszkedés tőled, hogy magadat teszed szentséggé, a kegyelem eszközévé és közvetítőjévé! A többi szentségben valami teremtettt elemet és egy ember közreműködését használod kegyelemközlésre. Itt magad jössz. Mikor szent testeddel táplálsz, megáldasz kegyelmeiddel. Mint egykor számtalan nyomorékot és bélpoklost tisztítottál meg, és gyógyítottál meg isteni kezed rájuktetelével, úgy emeled rám most áldásra szent kezedet ebben a Szentségben lelkem és testem üdvösségére.

De ahol te jelen vagy, ott veled együtt jelen van a kegyelem teljessége is. Te vagy minden kegyelem és megszentelés szerzője, és ahol magadat adod, ott mindent odaadsz magaddal, amid van. Szentséged kegyelmei olyan nagyok és annyi-félék, hogy minden más szentség kegyelmeit fölülmúlják. A keresztnység kegyelmeinek teljes bőségét átölelem benned. A többi szentség patakocska, a te Szentséged folyam, mely a többit, valamennyit duzzasztja.

Könyörülj rajtam, és ne lépj hiába lelkem szegény és kiszáradt talajára. Áldj meg, Uram. Termékenyítsd meg ezt a terméketlen talajt, és virágoztasd föl örömdre minden erény és szent munka pompájával.

Valóban emléket szereztél minden csodatettednek, mikor ezt a Szentséget rendelted. (Zsolt. 110.) Mindent ebbe a Szentségbe zártál, amit bölcseséged kitalálhatott üdvösségünkre, és amivel jóságod megajándékozhatott bennünket. Minden kegyelmi kincset, a vigasztalások bőséges gazdagságát, minden megszentelő erőt e Szentségbe zártál. Önmagadat, a legnagyobb lelki jót az időben és az örökkévalóságban. Aranygyűrű Szentséged, mely lényegileg összekapcsolja egymással az eget és a földet. Istent és az emberiséget. Mi másra van szükségünk, hogy a keresztény élethivatást és tökéletességet betöltsük, mint szent tested gyakori és buzgó vételére? Bár megismertetnéd velem szereteted adományát, hogy méltóképen becsüljem és használjam! Sajnos ebben eddig sokat hibáztam. De kegyelmeddel ezentúl jobban cselekszem.

Még egyre kérlek, Uram. Nagy ke-

gyelem, de a te Szíved ezt sem tagadja meg tőlem. Te arról az oltárról jössz hozzám, melyen áldozatul mutattad be magad mennyei Atyádnak. Tehát föl-áldozva, mint áldozati bárány jössz lelkembe. Tégy engem is eleven áldozattá! Szenteld meg lelkemet áldozati szellemeddel. Add, hogy minden rossz hajlamnak meghaljak, meghaljak önmagamnak, és egyedül neked éljek.

II. A HIT SZENTSÉGE

1. Milyen hatalmas és bölcs vagy Uram, minden művedben, különösen az Oltáriszentségben. Megkérdzem eszemet és érzéseimet, de csak a kenyér külső színeit mutatják, a fölséges és szent tartalomról nem mondanak semmit. Nem is tudnak mondani. Itt egyedül csak a hit taníthat. És ez biztosít, hogy a színek leple alatt a legfölségebb és legszentebb, dicsőséges tested és véred valóban és lényegileg jelen van. Világosan tanúskodnak erről a Szentség megígérésénél és rendelésénél mondott saját szavaid.

Bölcseséged nem engedte megalapítani ezt a Szentséget, mielőtt nem ké-

szítetted elő rá híveidet megígérésével, és mielőtt nem közölted, hogy mit fogsz rendelni e Szentségben. Akkor ígérted meg ezt a Szentséget, mikor a nép első kenyérszaporításod után nyomon követett a pusztában, és hozzád akart szegődni. Így szóltál hozzájuk: „Csak a miatt a kenyér miatt jöttök, melyet nektek adtam. Az nem használ nektek az örök életre.” Mit cselekedjünk? — kérdezte a tömeg. Higgyetek bennem, — felelted. S mikor a nép újra csodajelet kívánt tőled, égi kenyeret, mint a manna, melyet Mózes adott atyáiknak a pusztában, ünnepiesen feleltél: Az én csodám az a kenyér, melyet majd nektek adok, és ez a kenyér testem a világ életéért . . . Az én testem valósággal étel, és az én vérem valósággal ital . . . Aki eszi e testet, és issza e vért, örökké élni fog . . . Ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesz bennetek élet. (Ján. 6, 51.) Ezekkel a szavakkal világosan kijelentetted, hogy az az étel és ital, melyet majd adsz, nemcsak emlékeztető jelkép, hanem valóságos tested és véred lesz. Valóban így értették ezt a tanítványok, a nép és mindenki.

akik hallgattak. Egyesek hittek, mások hitetlenül elmentek onnan. Ha szavaidat másképen értetted volna, nem világosítottad volna föl őket tévedésükben, te örök Igazság és Szeretet, aki minden embert üdvözíteni akarsz? De nem magyaráztad szavaidat másképen. Tehát valóban isteni véredet és testedet kell tartalmaznia annak a szentségnek, melyet rendelni akartál.

Már most ígéreted szavai csodálatosan összezsindülnek rendelésed szavaival. Ott azt mondtad: „Az a kenyér, melyet majd adok nektek, a testem, és az ital vérem”, itt a kenyeret szent kezvedbe veszed és így szólsz: „Ez az én testem” és megfogod a kelyhet a borral, és azt mondod: „Ez az én vérem”. Ezekkel a szavakkal teljesítetted ígéreted, isteni Üdvözítő, és nem jelentenek-e ugyanazt, mint az ígélet szavai? Tehát a kenyér és bor színei teljes igazsággal és valósággal téged rejtenek testeddel és véreddel.

Az utolsó vacsorán, ebben az ünnepi pillanatban végrendelkeztél, mielőtt elhagytad tieidet. Befejezted az újszövetség alapítását, hátrahagytad szereteted emlékét és örökségét. Mi is felel meg

tehát ennek a fontos pillanatnak és isteni szándékaidnak? Igazán megismerték-e azok mindenhatóságodat, jóságot és bölcseségedet, akik az Oltáriszentségben csak valami kenyérdarabkát látnak pusztán azzal a jelentéssel, hogy rád emlékeztessenek és nem látnak téged, isteni véredet és testedet? Az ószövetség törvényeivel és áldozataival együtt csak jelkép volt rólad, az újszövetség se lenne több, mint rád emlékeztető jel? Nagy isteni hagyatékod nem volna semmivel sem több, mint egy parányi kenyérdarabka, mikor az ószövetségben mannát adtál a népnek? Boldog Isten! Elszegényedtél, vagy kihűlt szereteted, hogy annyit sem akarsz és tudsz nekünk örökségül hagyni, mint egy atya gyermekeinek? Ime, az anya utolsó csókjában szeretné önmagát ott hagyni gyermekei szívében, mikor e világból búcsúzik tőlük. De nem teheti. Azonban te megtehetted ezt, Mindenható, és akartad és megtetted irántunk érzett végtelen szereteteden. Milyen szép, mennyire boldogít az a gondolat és tudat, hogy önmagadat adtad az Oltáriszentségben és hogy mi téged fogadunk magunkhoz és zárunk most már

mindíg lelkünkbe! Ez nagyszerű, fönséges, csodálatos és isteni mű, melyben önmagadat adod nekünk. Ez teszi tulajdonképen igazán a te Szentségeddé. A keresztség a mennyei Atya szentsége, a bérmlás a Szentlélek szentsége, az Oltáriszentség a te Szentséged, mert te magad vagy benne a Szentség lényege.

Igy értette és hirdette szent Egyházad ígéreted és rendelésed szavait. Így hitte ezt az Egyház minden igazi gyermeke, minden szent tanító, az apostolok és oly sok vértanú, akik életüket adták az Egyház e hitéért. Ők mindnyájan ebben a hitben költöztek át az örökkévalóságba. Több, mint 19 évszázad egy ebben a hitben. És ha nem volna igaz ez a hit, Egyházad nem üdvözítő Édesanyánk volna, hanem tévedésekre csábítana és bálványok szolgája volna.

Tehát rendíthetetlenül hiszem, amit mondtál, örök és tévedhetetlen Bölcsesség és Igazság, hogy valósággal itt vagy e Szentségben. Te mondtad, ezért tagadhatatlanul igaz, ha csodálatos is. Azonban mi hiszünk istenségedben, mindenhatóságodban és szeretetedben. Ez elég nekünk. Egyesülök tehát lélekben mindazokkal, akik bíztak igazmondásodban.

hittek szavaidban és ebben a hitben távoztak a boldog örökkévalóságba. Név szerint Péter apostollal, a hit emberével, aki épp az Oltáriszentség megígéréseinél és sok gyengehitű tanítvány zavarában és elszakadásakor, mikor fájdalommal kérdezted apostolaidat, vajjon ők is el akarnak menni társaságodból, oly szilárdan és ünnepiesen vallotta meg hitét ezekkel a szavakkal: „Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak. És mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia.” (Ján. 6, 69.)

A keresztyén hitnek ezzel az érzületével és meggyőződésével akarok oltárodhoz lépni és téged fogadni, Uram és én Istenem. Amit szent tested és véred vételénél kívánsz: az első az alázatos, szilárd és változhatatlan hit oltáriszentségi valóságos jelenlétében. Ime, teljes lelkemből eléd viszem ezt a hitet. Hiszek mindent, amit erről a Szentségedről mondottál és amit Egyházad elém ad róla, hogy higgyem. Nem látok be ennek a dicsőséges titoknak mélységébe, de hittel elfogadom mindazt és ragaszkodom mindahhoz, mert te nyilatkoztattad ki, örök Igazság! Téged

megillető alázatos hittel, szíves örömmel ismerem el szavaidat, hogy örömet szerezzek Szívednek, tévedhetetlen, bölcs, isteni Tanítómesterem.

2. A hit fölébresztésével és megerősítésével készültem, jóságos Üdvözítő, Szentséged vételére. Add, hogy a hit bensőséges érzületével fogadjalak lelkembe. Ezzel a hittel megtisztellek téged, ezzel a hittel megalapozom üdvösségemet. Azért azt kérem legelőször, erősítsd meg Szentségedbe vetett hitemet, jóságos Jézus, növelj, elevenítsd meg és tedd tevékeny hitté. Mit cselekednék, ha igazán át lennék hatva azzal az eleven hittel, hogy valóban személyesen jelen vagy az oltárszekrényben, hogy önmagadat adod nekem a szentáldozásban és hogy naponként föláldozod magad értem a szentmisében! Menyynyire sürgetne ez engem közelségedbe és a veled való beszélgetésre. Ha élénken meggyőződtem volna, hogy csak néhány lépésnyire van tőlem lakásod, sőt talán lakótársam vagy! Hiszen oly gyakran meglátogatjuk barátainkat és rokonainkat, tudakozódunk ügyeik után és közöljük velük saját ügyeinket és örülünk a velük folytatott társalgásnak.

Miért nincs ez így veled szemben is? Hogyan sietnénk oltárodhoz, kálváriánkhoz, ahol naponként megújítod vérontás nélkül véres áldozatodat?

Sietnénk, hogy a jó latorral bűneink bocsánatát, Magdolnával véred áldását fogadjuk, Máriával és Jánossal mindig új szeretetet merítsünk, ha élénken meggyőződünk volna arról, hogy minden misében keresztségben áldozatodat újítod meg. Hogy vágyódna lelkünk az Oltáriszentségben veled egyesülni, mely egyesülés után te magad fejezted ki vágyadat e szavakkal: „Vágyva-vágytam ezt a húsvéti vacsorát enni veletek.” (Lk. 22, 15.) Ha átlátnók, mekkora örömet szerzünk neked és milyen nagy javakkal leszünk gazdagabbak! Nem tevékeny eléggé, nem eleven a hitem. Minél inkább élénkülne hitem, annál élénkebb volna szeretetem is és buzgóságom Szentséged iránt. Ó kérlek, erősítsd és elevenítsd meg hitemet!

Igen, ennek a Szentségnek jelentősége és dicsősége igazi jelenléted miatt akkora, hogy nem volna nagyon sok, ha egész életem, gondolataim, akarásom, cselekvésem, szeretetem és örömeim középpontjává tenném. Mint Isten vagy

jelen itt ebben a Szentségben és mindig ránk gondolsz, nem volna-e illő, hogy mi is állandóan rád gondoljunk? Benned élünk, mozgunk és vagyunk, s minden pillanatban belőled merítjük az életet és erőt. Nem kellene-e ezt az életet és erőt szeretetben neked szentelnünk? Testi létünkkel benned vagyunk, nem kellene-e lelkünkkel is nálad lennünk? Készíts Uram utakat lelkemben ez élet felé, hogy mindig jobban és jobban rád irányuljanak gondolataim, szeretetem és hogy te jussál bennem egyedül uralomra.

Engedd Uram azt is, hogy hálát adjak minden kitüntetésért és jótéteményért, melyeket embertársaimnak és az egész keresztény világnak teszesz azzal, hogy kegyelmesen és nyájasan köztünk maradsz ebben a Szentségben. Valóban egyetlen más nép sem olyan nagy, hogy az istenek, az ő isteneik olyan közel volnának hozzá, mint a mi Istenünk közel van hozzánk. (Deut. 4, 7.) Mi az aranyból készült frigyszekrény a törvénytáblákkal és Áron vesszejével és mik a trónoló kerubok Isten ősi népének szentélyében az örök szeretet trónjához képest, melyre kegyesen szálltál

közöttünk, hogy kitüntess bennünket,
népedet, hogy kegyelmi kincseidet el-
ajándékozzad köztünk és hogy többé
el ne hagyd trónodat? Végtelenül több
joggal énekelhette volna helyettünk a
királyi próféta:

Mily édesek a te hajlékaid,

Seregek Ura, Istenem!

Sóvárgó vágy emészt a lelkemen

Az Istennek csarnokai felé,

Testem és lelkem ujjongva repes

Az élő Úr elé.

Madárnak háza van, fecskének fészke
[van,

Fiókáinak hol helyet találjon:

Én oltárodnál, — Seregek Ura,

Én Istenem, királyom.

Boldogok, akik hajlékodon élnek

És mindörökké tégedet dicsérnek...

Nézd meg Uram népednek pajzsát,

Fölkentednek tekintsd meg arcát!

Csarnokaidban egy nap többet ér

Egyéb napoknak ezrinél.

Szívesebben hevernék Isten házában
[kapujában,

Mint a gonoszok gazdag sátorában.

Mert nap az Isten és pajzs.

Kegyelmet ad és dicsőséget is.

(Zsolt. 83.)

III. CSODÁLATOS SZENTSÉG

1. Az Oltáriszentség az a királyi hajlék, Uram, melyben lényegileg valóban itt vagy közöttünk, az emberek között. De ki mondja meg, hogyan készítetted lakásodat és hogyan vagy jelen benne? Mint az Énekek éneke szól, valóban te vagy az a vőlegény, aki a fal mögött áll és a rácsozaton keresztül tekint. (Ének 2, 9.) Mikor itt lent éltél, istenségedet az emberség leplével rejtetted el és most istenségedet és emberségedet ennek a fölfoghatatlan Szentségnek homályával leplezed el. Azonban hajlékodnak vannak rácsnylásai és ezeken keresztül szólsz hozzánk és csodálatos dolgokra tanítasz: hogyan vetted birtokba a kenyér színeinek trónsátrát és milyen csodálatos módon maradsz árnyékukban. Te magad és Egyházad is szól hozzánk erre nézve. Már a Szentség megígéréseinél is mondtad, hogy tested lesz az a kenyér, melyet adsz és az ital véred. Tehát nem kenyeret és bort ígértél, hanem testedet és véredet a kenyér és bor színe alatt, nem többet, nem kevesebbet és nem mást. — A Szentség rendelésénél az utolsó vacsorán valóban kenyeret vettél isteni kezedbe

és azt mondottad róla: „Ez az én testem”, és a kehelynél a borról: „Ez az én vérem”. Mikor e szavakat mondani kezdted, amit kezvedben tartottál, csak kenyér és bor volt, de mikor szavaidból az utolsó szótag is elhangzott, valóban legszentebb testedet és véredet tartotta kezved. Világosan mondja ezt igaz és mindenható szavad. Átváltozás ment tehát végbe. A kenyér lényegének helyére szent tested, a bor lényegének helyére isteni véred lépett. Ez rendelésed szavainak igazi értelme. Minden más magyarázat fölforgatja és elsatnyítja isteni szavad értelmét és az Egyház királyi titkát.

És hogy ne tévedjünk és szavaidat igazi jelentésük szerint értsük, arra tanítasz tévedhetetlen Egyházad által (trienti zsinat, 13. ülés, 2. kánon), hogy a szentmisében az átváltoztatás szavaira a kenyér és bor lényege valóban testeddé és véreddé változik s hogy a kenyérből és borból semmi sem marad meg, csak a színek. Három dolgot tanít tehát az Egyház e Szentségben folytonos jelenlétedre vonatkozólag: hogy valóságosan és lényegileg jelen vagy a kenyér és bor színe alatt, hogy semmi sem marad

hátra a kenyér és bor lényegéből, és hogy ez igazi átváltozással történik, midőn a kenyér és bor lényege helyére tested és véred lép. Tehát igazi lényeg-átváltozás az a szép kapu, melyen át Szentséged sátorába lépsz.

De valami egészen természetfölötti, emberi értelmünk számára egészen megfoghatatlan és egyedüli a maga nemében ez a lényegátváltozás, melyet itt végrehajtasz, Uram. A természeti jelenségek között előfordulnak ugyan külső átalakulások, de az egész lényegnek egy másikká való teljes átváltozása, éspedig ugyanazon külső alaknak megtartása mellett: sohasem. Ez egészen isteni mű, istenibb talán, mint maga a teremtés, isteni, mert szolgád halkán suttogó szavával hajtod végre. Isteni végül, mert e csoda saját legszentebb testeden történik, melynek új létezési módot adsz itt a földön, pedig égi lakóhelyéről nem vonod el.

És ezt a csodálatos művet milyen gyakran, milyen istenileg egyszerű módon és papod halk szavaival más külső, észrevehető jel nélkül hajtod végre és tiszta szeretetből irántunk, hogy a legbensőségesebben egyesülj velünk és ne-

künk ajándékozd magad. Más út ehhez nem vezetett, mint a kenyér szent tessdédé való csodálatos átváltoztatásának útja. Ezt megtetted, megjelentél, a kenyér lényege eltűnt, csupán a színek maradtak meg. Ne higgyek-e már most szavaidnak, melyek oly nagyszerűen nyilatkoztatják ki hatalmadat, jóságodat és nyájasságodat s melyek a legnagyobb kitüntetést és a legnagyobb boldogságot ígérik számomra. Nem készített-e elő szavaid igazságát bizonyos mértékben megtestesülésed, szűz Anyád méhében történt fogantatásod csodája által, mellyel megkezdted itt lent istenemberi életedet? És a kánai csodával, a víznek borrá változtatásával és a kétszeri kenyérszaporítással a pusztában? Csodát csoda után művelsz, hogy biztosíts ígéretedről és hogy birtokba vedd lelkemet. Ime, gyermeki, egyszerű hittel megyek eléd, jóságos Megváltóm, lelkem minden alázatosságával és szeretetével.

2. Üdvözöllek és imádlak Istenem, legfőbb Jó. Újra boldogítasz kegyes jelenléteddel. Engedd, hogy először hatalmadat és dicsőségedet magasztaljam. Csak a lényegátváltoztatás csodájával

szállhatsz lelkembe. Nagy, bámulatos és isteni csoda ez. Szolgád suttogó szavára mindenhatóságod mintegy engedelmeskedve futja át csodatevő hatalmad aranyos napórájának körét és megáll egy csodánál, mely fölülmúlja teremtményeidnek minden dicsőségét. Kenyér nincs ott többé. Magad léptél emberséged és istenséged minden dicsőségével a színek kis, jelentéktelen hajlékába és már ott trónolsz, hogy fogadd hódolatomat, és nyájasan közöld velem kegyelmeidet. Nagy isteni mű ez, és egyetlen teremtetett szellem sem találja meg kielégítő magyarázatát. Itt bizonyítod, hogy valóban a természet Ura és Teremtője vagy, akinek keze játszik a mindenség törvényeivel, mint a szövőművész keze egymáson átdobja szöttezésnek aranyszálait. Hagyd megcsodálnom és imádnom hatalmat és kegyelmedet, erős, mindenható Isten, ebben a nagy csodatettedben. Igen, kegyelmed csodatette ez! Ez a lényegátváltoztatás volt az egyetlen út, hogy boldogíts bennünket jelenléteddel és belső, lényegi egyesülésed által. De ki más találta ezt az utat, mint isteni bölcseséged? Ki más készítette elő, mint mindenhatóságod, és ki

más járta végig, mint végtelen szereteted hozzánk és hozzám? Örök hála neked, Atya örök Bölcsesége és Mindenhatósága! Soha, az egész örökkévalóságon keresztül sem tudok neked méltó hálát adni.

Most méltass, Uram, arra a kegyelemre is, hogy teljesüljön bennem e Szentség fogadása által szándékod, mely lelkesített, mikor szent testedet a kenyér lényegének helyére vitted. Mi volt a szándékod és mit akartál, mikor a kenyér és bor lényegét átváltoztattad, mi mást, mint hogy valósággal ételünk és italunk légy? Mi mást akartál, mint hogy egyesülve legyünk veled nemcsak testileg valóságos tested élvezete által, hanem szellemileg is, igen, hogy beléd legyünk oltva, és alakuljunk hozzád hasonlóvá. Mint ahogyan testi táplálékunk egy lesz velünk és mi vele, és mint ahogy önmagadat beleoltottad emberi nemünkbe megtestesülésed által, és természetünket magadra vetted, így kell nekünk is szellemedbe beleolvadnunk, gyökeret vernünk benned, belőled és benned élnünk. Mint a szőlővesszőt beoltják a szőlőtőbe, olts be engem így magadba! Szállj le szegény

teremtmenyed gyöngeségéhez és törékenységéhez, kegyes Üdvözítő. Mossad le, ó irgalmas Szamaritánus, minden bűnömet szent véreddel, és gyógyítsd meg sok és súlyos sebemet irgalmad és erőd olajával. Emelj ki gyengeségemből és gyarlóságomból. Véssed lelkemre jóságod képét, hogy mindig jobban megértsem cselekedeteid indító okát, és jobbá alakuljak a te szellemed szerint.

IV. MÉG TÖBB A CSODA

1. A lényegátváltoztatás csodájával léptél közöttünk oltáriszentségi hajlékba. De ezzel még nem értünk el utolsó csodádhoz. Még bámulatraméltóbb az az állapot, melybe tested a kenyér átváltoztatása után kerül, és melyben állandóan jelen vagy dicső Szentségben.

Már föltámadásoddal a földi létezés-től egészen különböző, igazán mennyei életet kezdtél test szerint élni. Ennél sokkal magasabbrendű és csodálatosabb életet kezd legszentebb tested az Oltáriszentségben. A mennyben tested csak egy helyen van jelen, és kiterjedése miatt látható és érinthető. De itt az ol-

táron szellemi módon van jelen a nélkül, hogy megszűnnék igazi test lenni, sőt majdnem isteni tulajdonságokat vesz föl. Mint ahogyan lelkünk egész testünkben és mindenegyres részében osztatlanul és egészen jelen van, így marad tested a színek alatt még a szentostya fölosztása után is mint egész az egészben és mint egész mindenegyres részben. De nem élettelenül, hanem elevenen, lelkeddel, istenségeddel és emberségeddel egyesülve. Szép és csodálatos alakot ölt itt tested így és munkálkodik az istenemberi élet minden tevékenységében. Ránk gondolsz itt, Jézusom, nyájassággal és kegyelemmel kísérsz bennünket minden utunkon. Édes irgalommal követsz bajainkban, örömed telik bennünk, meghallgatod kéréseinket, dicsérő énekünket, és mindegyikünkre irgalmas szemmel tekintesz, mikor körülötted időzünk. Mindezt szellemi és csodálatos módon teszed, mely úgyszólván Isten tevékenységével határos, mert számtalan helyen és mindenütt valósággal jelen vagy, ahol őrzik Szentségedet. Szentségi jelenléteddel betöltöd a föld határait, és mint az Énekek énekében isteni szeretetedet jelképező vőlegény, átszökelsz

hegyeken és völgyeken. (Ének. én. 2, 8.) Valóban csodálatosan fölmagasztosul tested életed folyamán. Az első fölmagasztosulás a megtestesülésben tested egyesülése az istenséggel, a második a föltámadás és mennybemenetel, a harmadik az Oltáriszentség. És ez a legkiválóbb és legcsodálatosabb megdicsőülés, melyben test valaha részesült vagy részesülhet.

És ez teljes valóság. Szent Egyházad dal biztosítasz, hogy minden szentostyában, a szentostya mindenegyes részében egészen, elevenen, még a szentostya fölosztása után is jelen vagy, és pedig azért, mert az átváltoztatás szavai után valóságosan egyesülve van tested, lelked és istenséged itt is, mint a mennyországban (Trienti zsinat, 13. ülés, 3. fej., 3. kánon). Hiszen a Szent-ség rendelésénél magad mondottad, végtelen Igazság, hogy ez a te tested. De tested akkor és mindig egyesülve volt lelkeddel és istenségeddel. Intetted tanítványaidat is, akik megbotránkoztak ígéreted szavaiban, hogy ne értsék tested evésén nem megdicsőült test élvezetét, hanem értsék átszellemült test élvezetét, amilyen lesz tested a mennybe-

menetelkor. (Ján. 6, 63.) És ilyen most tested ebben a Szentségben, sőt sokkal szellemiesebb és csodálatosabb, mint a mennybemenetelnél volt. — Igen, legszentebb testednek kell éltetnie bennünket és lelkileg szent Szíved szerint kell alakítania minket, tehát elevenen, istenségeddel egyesülve kell lennie mindenütt, ahol a lelkek Szentségedtől várják megszentelésüket. — Lényegátváltozás útján lépett tested a kenyér lényegének helyére. De a kenyér lényege a kenyér mindenegyres parányi részében ott volt, és így testednek is ott kell lennie a kenyér külső színeinek minden részében. Tested valóban szellemi tulajdonságokat vesz föl e Szentségben. De az egész szellem, az egész lélek a test minden részében ott van mint egész, és így legszentebb tested is egész a színek mindenegyres részében, mert átszellemült. — Szentségi tested e szellemi tulajdonsága nélkül el sem gondolhatjuk az egész Szentséget és mindazt, amit mond róla a hit. Nem vehetők egész testedet a színek mindenegyres részében, és a színek nem tartalmazhatnák testedet egészében, elevenen és jól kezelhető módon. Tested e szellemies

tulajdonsága oltáriszentségi jelenlétéd és munkád alapja.

Azonban ez nagy titok. Hiába fárad teremtettt eszünk, hogy mélyére hatoljon és átlássa, csak hittel ismerjük el. Hiába hajol e titok mélysége fölé az angyalok világa, csak Isten látása tükrében világosodik meg előtte. Nem e Szentség alkotórészeinek látszólagos el-lentmondása és ziláltsága nehezíti meg számunkra, hogy átlássuk értelmét, hanem e titoknak természetfölötti fénye és ragyogása. De ez nem akadályoz abban, hogy örömmel egyetértsek a hittel. Ellenkezőleg! Örülök, hogy nem tudom megérteni és átlátni ezt a titkot. Ez annak a jele, mekkora a te dicsőséged ebben a Szentségben! Igazán királyi koronája és csodálatos koszorúja ez a Szentség istenemberségednek. Ezt a koszorút mint gyöngy sok nagy csoda ékesíti, melyek a Szentség létezéséhez szükségesek. Meghajlok ezért előtted, dicsőség Ura, örvendező hittel és lélekből fakadó alázattal. Nem vagyok méltó erre a csodálatos kincsre, mely önmagad vagy ilyen fölfoghatatlan nagyság és fönség öltözetében. Jöjj tehát lelkembe, a szegénység és nyomor

tanyájába, és örvendeztess meg kegyes jelenléteddel. Bízom irgalmadban és jóságodban. Így lépek oltárodhoz, hogy fogadjalak.

2. Üdvözlégy hajlékomban hatalmas és jóságos Uram! Imádlak. Kicsinynek, jelentéktelennek, a legmélyebb megalázottság és gyöngeség állapotában látlak természetes szemmel. De így is méltó vagy arra, hogy magasztaljalak és imádjalak, mert tiszta kegyesség és szeretet indított, hogy oly mélyre szállj és megalázd magad. De ez a megalázódás csak külső, hatalmad és dicsőséged csodatetteinek leple. Így tanít a hit. Nagyszerű és igazán isteni módon vagy jelen bennem Szentséged külső színeinek leple alatt. Angyali ajak sem tud téged ezért eléggé magasztalni. Csak hatalmas csodák útján léphetsz lelkembe, melyeket önmagadon művelsz. Valóban nagysággal és hatalommal övezted föl magad, mikor ezt a dicsőséges Szentséget alkottad. Ha viharfelhőkön ideszállnál, és szavadra a semmiség mélysége egy világmindenséget szülne, ez nem volna semmi az oltár csodájához képest. Itt szellemi koszorúval koronázod meg szent emberségedet, és

fölékesítéd minden csodálatos dísszel, mellyel teremő erő rendelkezik. Minden együtt van itt, istenséged és ember-séged, dicsőséges lelked elragadó szépségben megdicsőülve a szellemvilág fényében. Amit csak gondolhatok és kívánhatok, itt minden a legcsodálatosabb módon enyém, együtt veled.

Engedd, hogy imádjalak és áldjalak, dicsőséges Uram és Üdvözítőm, hatalmadban és fölségedben. Itt legelőször isteni testednek csodálatos ragyogása és ékessége előtt hódolok. Sehol sem csodálatosabb és imáadásraméltóbb, mint itt. Ez a Szentség tested különös megtisztelése és megdicsőítése, mely tested valaha megillet. Szemem nem láthatja szépségedet, de a hit mondja, hogy valóban itt vagy, élsz itt is, mint a mennyben, és fölékesítetted magad a lehető legszebb alakkal, mely elragadhat és boldogíthat bennünket, embereket. Milyen magasztalással énekeltek meg téged a próféták kedvességedben, szentségedben és hatalmad győzelmes-ségében. (V. ö. Zsolt. 44.) Bár megismer-ném, milyen kegyes és kívánatraméltó

vagy! Mi az emberek fiainak minden szépsége? Lehellet, mely a semmiségbe száll. De te Istennek mindig ugyanaz a régi, örökké ifjú szépsége vagy és esztendőid nem fogynak el. (Zsolt. 101, 28.) Te egyedül vagy a legszebb és legnemesebb, leghatalmasabb és legbölcsebb, lelkünk minden vágyát a legbőkezűbben kielégíted. Csak igazságosságodat mutatod meg, mikor így szólsz hozzám: Halljad, fiam, hajtsd ide füledet, felejtsd el népedet és atyád házáat. (Zsolt. 44, 11.) Oly sok csoda halmozásával rendelted ezt a Szentségedet, hogy hasznomra váljék, és kegyelmet hozzon számomra. Szereteted és szépséged ilyen fölkinálásával akarod meghódítani lelkemet. Ne tartozzék-e hát egészen hozzád, ne legyen-e teljesen a tied? Igen, tied akarok lenni testemmel-lelkemmel. Isten megrablásának tartom, és mindenkor annak akarom tekinteni, ha valamit elvonnék szeretetedtől abból, ami az enyém. Jézus, neked élek, Jézus, neked halok. Jézus! Tied vagyok élve és halva.

1. Minden dicsőséges, titokzatos és kegyelemben gazdag Szentségedben, végtelenül jó és fölséges Uram. A Szentség lényege és tartalma te vagy. Milyen nagy dicsőség ez!? Ki tudja ezt fölfogni, és eléggé magasztalni? És aztán királyi sátorod, a külső színek, nem csodálatos műve-e ez isteni bölcseségednek, hatalmadnak és kegyességednek?

A jelenlétedet leplező színek lényegesen hozzátartoznak Szentségedhez. Hiszen az Oltáriszentség tested és véred a kenyér és bor színe alatt, hogy áldozatunk és lelkünk tápláléka légy. Ezek szemmel láthatóan megmutatják, hol vagy jelen Szentségedben. Ahol ezek vannak, ott vagy te is, és ahol ezek megfordulnak, híveid isteni tiszteletet tanúsítanak irántuk, mintha téged magadat látnának ott. — De ezek nemcsak azt mutatják, hol vagy jelen, hanem a legegyszerűbben és legvilágosabban mutatják dicső Szentséged hatásait és használatát is. A kenyér és bor elválasztott színei a szentmise áldozatára mutatnak, a kenyér és bor a Szentség élvezetének hatására és jelentősé-

gére, és ez: lelki életünk táplálása és erősítése. Csak akkor léphetsz lelkünkbe, ha testedet és véredet a színek által elleplezed. Hogyan is fogadhatnánk magunkhoz a színek leple nélkül? — Mekkora kegyesség az, hogy a borban és kenyérben az élettelen természet felé nyujtod ki kezedet, és belőle szősz fátyolt, hogy Fölségedet lefátyolozzad? Közvetlen közeledbe vonod, és úgy teszed a kegyelem eszközüvé, mint egyik szentségben sem. Megtestesülésedkor az emberi természetet vetted magadra, az Oltáriszentségben az élettelen természetet veszed, és ebbe öltözől. Nem dicsóíti-e ez meg, — mondhatnók — nem isteníti-e ez meg valahogyan az anyagi világot? Nem bizonyítod-e ezzel, hogy minden teremtménynek végtelen hatalmú Teremtője, örököse és Ura vagy? És mint ahogyan önmagadat, úgy minden teremtményt üdvözülésünk eszközüvé teszesz.

Sőt Szentséged külső színeit olyan csoda magaslatára emeled, mely egészen egyedüli a természet rendjében. Az ostya lényegének átváltoztatásakor a színek elvesztették természetes hordozójukat: a kenyér, illetőleg a bornál a

bor lényegét. A bor és kenyér lényege eltűnt, pedig ez tartotta össze valamenynyt, és rajta nyugodtak. A színeknek szét kellene tehát esniök, és föl kellene oszolniök, és mégis tovább léteznek, és teljesítik szolgálatukat, mintha lényegük hordozná azokat. Egyedül te általad, isteni mindenhatóságod által léteznek és teljesítik szolgálatukat. De milyen csodálatos! Ahol az átváltoztatás szavai után megjelennek ezek a gyöngé fátyolok, téged is magukkal hordoznak, a dicsőség Urát, megigéznak, s mintegy fogva tartanak kicsiny hajlékukban, téged a Mindenhatót, aki az egész teremtetést intéseddel kormányozod. És nem bocsátanak el a kenyér színei, míg egy embernek lelkében nem vetették meg ágyadat. E gyöngé földi fátyolok miatt nem láthatunk, érinthetünk, és isteni mindenütt-jelenlevőségedhez hasonlóan vagy jelen bennünk itt e világon. Nagy csoda, hogy így megmaradnak ezek a külső színek, de mégis inkább a dicsőség felhője veszi körül azokat, mint a rejtettség köde.

És milyen szép, milyen nemes és kedves vagy, Uram, hajlékodon! Nem viharfelhő, sötétség, villámlás és menny-

dörgés jövedelednek jelei, nem ezek mutatják, hogy itt vagy, mint Sinai hegyén mutatták, hanem a kehelyben szikrázó bor és a kalász szép gyümölcse, melyek mind az öröm és az élet jelképei. Szelíden jössz, leereszkeszel, és barátságos vagy hozzánk, emberekhez. Baráti és örömlakomát akarsz elkölteni az emberek fiaival. Magad vagy az égi kenyér, és ezt a kenyeret a föld kenyérének és borának leple alatt nyújtod, hogy semmi se zavarja meg örömlakomát és bizalmunkat irántad.

Ilyen szelíden vársz, isteni Üdvözítő, hajlékodban, melyet hatalmad és szereteted készített, és készülök hozzád, hogy lelkembe fogadjalak. Illenék, hogy minden szentáldozás úrnapi ünnep legyen számomra és számodra, a hit, szeretet és öröm ünnepe. Hitem szemével kétségtelenül látlak a Szentség jeleinek fátyla alatt. És miért ne hinném, hogy itt vagy? Jöjj tehát egészen méltatlan lelkem hűségese Üdvözítője, és pótolj végtelen jóságoddal szereteted kincseiből, ami hiányzik lelkemben, hogy méltón járuljak eléd.

2. Szentséged színei olyanok, isteni Üdvözítő, mint a díszes úrnapi menyeg-

zet. Ennek árnyékában közeledel hozzám. Olyanok kenyered színei, mint valami fényes felhő, melynek leple alatt betölti istenséged lelkem hajlékát. Ahol megjelennek, valóban ott vagy te is istenségeddel és emberségeddel. Ezt mondja a hit, és én hűségesen ragaszkodom hozzá. Imádlak és magasztallak, Uram, ezért az Oltáriszentség szent színeinek fátyola alatt, melyekkel érinted testemet és lelkemet. Isteni Szentségedben ezek a látható színek a legcsekélyebbek, mégis mennyi csodát rejtenek, és mennyi jót teszesz velük nekem! Ezek nélkül a szelíd fátyolok nélkül nem vehetnélek magamhoz. Ki is merészelne hozzád közeledni, és kezét kinyújtani isteni emberséged után? A kenyér színei nélkül talán hiába is keresnénk a föld kerekiségén. Csak e színek csodás megsokszorozódása folytán találunk meg mindenütt lelkünk nagy vigasztalására. Nem mi járunk te utánad, hanem te jössz utánunk ebben a Szentségben. A kenyér maradandó és téged folyton kísérő színeivel biztosítasz, hogy állandó lakást vettél közöttünk, és hogy itt nagy örömünkre megtalálhatunk. Mikor itt a földön jártál, semmid sem

volt, hova lehajtottad volna fejedet. Most meghatározott és látható otthonod van közöttünk. Mi készítjük neked ezt az otthont a kenyér színeiben. A kenyér és bor az emberek munkájának gyümölcse, és az ő birtokuk. Itt neked engedik át nyugvóhelyül. Árnyékuk alatt maradsz vendégünk, és vendégbarátságunkat arra használod, hogy közölj velünk minden jót, ami a tied, és amit szerzel közöttünk, míg itt időzöl. Ezek által a színek által lesz áldozatod a mi áldozatunk, és általuk zárhatunk lelkünkbe. Azért titokzatos Szentséged, és azért tanítasz vele hitre, mert elrejtőzöl benne a színek leple által. Ezelőtt istenségedet fátyoloztad el emberséged által, és így tanítottál meg hinni istenségben. Most a színek fátyola alatt elrejtetted istenségedet és emberségedet, és sürgetsz, hogy higgyünk istenségben és emberségben, mikor Szentséged édes kegyelmeit élvezzük.

Engem veled először a hit kapcsol össze istenségben és emberségben. Erősítsd, szilárdítsd, elevenítsd meg bennem ezt a hitet. Adj meg minden kegyelmet, melyeket a szent testeddel való egyesülés, meg a bor és kenyér

színei jelentenek szándékod szerint. Ezekkel az elemekkel az egész élettelen természetet magadhoz akartad vonni, fölemelni és egyesíteni akartad valamennyit magaddal, és velük engem is. A Szentség elemeiként nekem szolgálnak, hogy egyesüljek veled. Tehát amint meghódítottad, magadhoz vontad, és megdicsőítetted azokat, úgy hódíts meg szellemileg, vonj magadhoz és uralkodjál rajtam, hogy mint legfőbb Jót csak téged ismerjelek el úrnak. Mint ahogyan a színekbe engedted magadat zárni, engedd, hogy fogva tartssalak, és maradj bennem, míg szétesik földi porhüvelyem, és lelkem lepleztelen szépséged és fönséged dicsőségébe és örömébe száll.

A föld legtiszteletreméltóbb szentélye az a hely, ahol Szentséged szent színei Egyházad őrizete alatt pihennek. Sehol sem vagyok hozzád közelebb, Istenem, mint itt. E csodás felhőfüggöny mögül nézi irgalmas szemed minden nyomorúságunkat, és Szívedben a részvét s irgalom édes hangjai ébrednek. Itt áldja meg kezéd az egész világot, és itt csedezel tövissel koronázottan a menygyei Atyától irgalomért. Itt akarom te-

hát fölütni sátramat, és itt akarok lakni. Itt éppoly meghitt és jó lennem, mint a táborhegyi fényes felhő alatt. Találkozzék itt szemem pillantásoddal, és szeretetemért cserébe áldj meg, és irgalmazz nekem.

VI. A LEGSZERETETREMÉLTÓBB EMBERBARÁTSÁG SZENTSÉGE

1. Fölségedről és hatalmadról tanúskodik az a sok és nagy csoda, melyeket legszentebb testeden művelsz az Oltáriszentségben, míg jelen vagy benne. De nagy barátságodnak és leereszkedésednek is nem kis megnyilatkozásai ezek. Az ember oly kicsi és gyöngé, és te oly nagy és mindenható Úr vagy, hogy nem tudsz hozzánk közeledni, és velünk egyesülni a nélkül, hogy ne tennéd magadat kicsinnyé és gyöngévé, és mintegy ne vennél részt a mi alacsonyságunkban. De ez nagy csodákba kerül. De minél nagyobbak ezek a csodák, annál bensőségebben egyesülhetsz velünk. Te pedig a legbensőségebben akartál velünk egyesülni, eledelünk akartál lenni. Ezért magunkhoz kellett téged fogadnunk, de istenemberi szépséged, fölséged és tökéletességed csorbítása

nélkül. Ezért kellene nagy csodák, a kenyér lényegének testeddé való átváltoztatása, a kenyér színei alatt folytonos fönnmaradásod, és pedig egészen szellemies állapotban, úgyhogy jelen légy mint egész az egészben és mint egész mindenegyres részben. És mindeütt táplálásunkra várakozol, bárhol jelensz meg oltárainkon.

De ez hallatlan barátság, kegyesség és szeretet tőled. Igen, e Szentségben minden csak emberek iránt érzett barátságot és meghitt bizalmat lehel. Azt akarod, mindenki magához vegyen, különösen abban a pillanatban, mikor e mulandóságból az örökkévalóságba költözik. Ennek a kívánságodnak és akaratodnak köszönjük, hogy folytonosan közöttünk maradsz, és meghitten, közel hozzánk vettél lakást. Nemcsak a szentek örülhetnek fogadásodnak, hanem mindenki, ha mégolyan szűkösen is készült rá. Nemcsak egy helyen vársz ránk, hanem mindenhol nekünk akarod magadat adni, és amilyen gyakran csak akarjuk. Hozzánk jövedeled kegyelmeit nekünk adhattad volna olyan szentségben is, melyben nem személyesen vagy jelen, hanem csak kegyelmeid kiárasz-

tása által. Azonban ez neked nem volt elég. Önmagad, személyesen akarsz jönni kegyelmeiddel. És mikor jössz, milyen egyszerűen, mekkora leereszkedéssel jössz és meghittséggel. Mennyi angyal van mennyei udvarodban és mindezt hátrahagyod. Milyen félelmes Fölséged és méltóságod, és mindent elleplezel a kenyér színeinek szelíd fátyola alatt, hogy semmitől se féljünk, és semmi se zavarja meg bizalmunkat. Azt mondod, mikor hozzám jössz: Ez az én testem. De ez végtelenül több, mint a tested. Szent lelkedet és istenségedet is nekem adod itt mindazzal, ami a tied, amit tettél, szenvedtél és megérdemeltél. Úgy teszesz, mint a vőlegény. Ő csak jegygyűrűt ad, ezzel azonban megmond mindent, odaad mindent, minden gazdagságát, minden tiszteletét és önmagát. Így teszesz te is, szerető Üdvözítőm! Ha te az enyém vagy, akkor minden az enyém. Átölelhetlek, keblemben elrejtethetlek, és mint tulajdonomat otthonomba vihetlek. Szentségedet eledellé is tetted, és meghívsz ebből készített lakomádra. Ez is a barátság jele. De a te baráti lakomád egészen más, mint a föld nagyjainak

fényes lakomája. Mennyire fönséges és feszélyezett ezeké, és a végén még éheznek, aki ott volt. A föld nagyjai gazdagságukat akarják mutogatni, és tiszteletet akarnak tanúsítani mások iránt. De te elsősorban szeretetet mutatsz, és ezért ereszkedel le hozzánk oly barátságosan. Az a kenyér magad vagy, amit adsz, az élet kenyere, mennyei kenyér, mely után az angyalok vágyakoznak. Egykor kedves rózsás gyermekként adtad magadat nekünk, most táplálékkul adod magadat. Meghittséged és leereszkedésed mindig nagyobb lesz, igen, akkora, hogy zavarba jövök, ha erre gondolok. E szentáldozással most újra kitüntetsz. Oly nagy boldogság ez, hogy méltatlanságom tudatában szégyenpír önti el arcomat. Csak méltatlanságom legélénkebb érzelmével fogadom el kegyes meghívásodat. A legőszintébb hittel és teljes szeretettel mondom: Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj . . .

2. Legelőször imádlak, mindenség Ura, hogy kitüntetted és megörvendeztetted szegény teremtményedet. Azután hálát adok fölfoghatatlan leereszkedésedért és bizalmadért, mellyel velem bánsz. Hát-

rahagyta angyali kíséreted és elfátyolozta ragyogó fölségedet, hogy ne aggódjak és féljek veled beszélni. Kegyeségből és leereszkedésből valóban rejtett Istenné teszed magadat. Ime, minél inkább elrejtőzöl, jelentéktelenné és kicsinnyé teszed magadat irántam érzett szeretetből, annál inkább akarlak imádni, áldani és magasztalni. Teljesen álavetem magam akaratodnak és szeretettel adom át magam neked. Oly őszintén, önzetlenséggel és visszavonás nélkül szeretsz. Ne szeresselek-e én is téged őszintén, önzetlenül és odaadóan?

Ösztönöz ugyan a vágy, — és kinek ne lenne vágya ez — hogy meglássam kegyes tekintetedet és megcsodáljam isteni szépségedet. De jobb úgy, ahogyan gondviselésed akarta és elrendezte. Tudnék-e hitben élni, ha látnálak dicsőségben? Téged színről-színre látni és teljes szívből szeretni nem fárasztana minket és nem volna érdem előtted. Így a mennyei boldogok szeretnek jutalmul azért, hogy itt lent a földön hűen szolgáltak neked. De itt hittel átkarolni téged és hűen kitartani szeretetedben, ahol ezer csábító teremtmény vesz bennünket körül és nyújtja ki kezét szere-

tetünk után, ez hősi bátorság, isteni fölséged és nagyságod megbecsülése. Ha látnálak és színről-színre szemlélhetnék, hogyan vehetnék magamhoz? Így nélkülözném szereteted végső és legfölségesebb bizonyítékát, hogy tudniillik nekem ajándékozod magad Szentségben. Mert igazán mindvégig, a lehetősegek legvégső határáig szerettél bennünket, mikor ezt a Szentséget rendelted. Többet tenni már nem tudtál szereteteden. Áldom ezért végtelen bölcseségedet, hatalmadat és szerelmedet, mellyel e csodálatos Szentséget kigondoltad és alapítottad.

De mindig ismételten vissza kell emlékezniem jóságodra és barátságodra, mely olyan csodálatosan kedves saját-sága ennek a Szentségnek. Milyen igényeket támaszthattál volna tiszteletre azért, hogy közöttünk maradsz? És mit sürgetsz? „Vegyétek és egyétek.” — „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Ez minden. Minden mást nagylelkűségünkre és viszontszeretetünkre hagysz. Milyen igényeket támaszthatott volna Fölséged és istenséged jelentéktelenséged és rejtett állapotod miatt, melyre e Szentségben határozod ma-

gad? Nem becsülnek-e az emberek csekélyre, ha nem királyi s isteni módon lépsz föl közöttük? De mit is adhatnak neked a földi férgek, milyen tiszteletet, mely még nem volna tied? Nem volna-e elég, ha csak egy helyen ütnéd föl sátradat a földön, és csak szent lelkeknek ajándékoznád magadat? Mindezt megtehetted volna méltóságod és Fölséged azzal a leereszkedéssel szemben, melyben most mutatkozol Szentségedben. De ilyen gondolatra nem hallgatsz. Csak hatalmat és irántunk érzett szeretetedet nézted.

És ezt fölpanaszlom néked, fölséges Hatalom és Szeretet. Fölségedet ugyan nem alázza meg és nem alacsonyítja le az, ha oly kicsinnyé, gyöngévé és jelentéktelenné teszed magadat. A hit szemével a fölség és hatalom nagy csodáiban látlak ragyogni a kenyér színeinek leple alatt. De sajnos nem ritkán megbecstelenítően és méltatlanul bánnak veled az emberek épp azért, mert olyan jelentéktelennek látnak. Elfeledkeznek rólad, bántalmaznak, igen, átkot és romlást merítenek a kegyelem és szeretet forrásából. Engedd, hogy egy szóval megkérleljek szegényekért. Irgal-

mazz nekik! Vakok ők és nem tudják, mit cselekesznek. Nekem pedig adj kegyelmet, hogy állandóan vágyódom utánad, hogy szerető buzgalommal készüljek elő fogadásodra, hogy mindig tiszteljelek és megbecsüljelek ebben a Szentségben, és soha el ne feledkezzem nagy, végtelen szeretetedről, melyre dicsőséges Szentségedben méltatsz bennünket.

VII. A HIT ÉS KERESZTÉNYSÉG TITKA

1. Isteni Üdvözítő, Szentséged a keresztény vallás és egész hitünk rövid foglalata, mert valósággal jelen vagy benne, és közvetlenül te áldasz meg hatásaiban. Keresztény hitünk minden főtitka együtt van itt, mint egy közös és élő középpontban. A hit minden főtitkát Szentséged erősíti meg, fejezi be és zárja le. Szentséged nélkül nem volna, Uram, kereszténységünk igazi és tökéletesen befejezett. De minthogy ennyire elválaszthatatlanul összekapcsolódik Szentséged a többi hittitokkal, ez nagyon erősíti hitemet szavaidban és

Egyházad tanításában erről a Szentségről.

Az Egyház első nagy titka az, hogy ő az igazi és Istentől rendelt közvetítő Isten és ember között. Áldozatoddal rója le a tisztelet adóját, mellyel Istennek tartozunk, és Szentséged által közli velünk Isten legnagyobb ajándékát, aki te vagy személyesen. Állandó jelenléteddel munkálod azt a nagy titkot is, hogy az Egyház tovább élő tested marad, és hogy szentségi vételed által valóban titokzatos tested tagjai leszünk.

Azután következik a kegyelem és kegyelemközlés titka. Szentségeid közlik a kegyelmet. Ezek a kegyelmi és a természetfölötti élet eszközei. De a Szentségek között tested Szentsége a legfontosabb. Ez minden szentség célja és koronája. A keresztség lelkileg megszüli bennünket számodra, és hozzád hasonlónak tesz, de az Oltáriszentség ezt a hasonlóságot befejezi, és a legbensőségesebben egyesít veled. A bűnbánat szentsége eltörli bűneinket, Szentséged megőríz bennünket a bűntől. A bérmálás hitünket erősíti, Szentséged legyőzi bennünk a kísértéseket a hit ellen. A betegek kenete elveszi bűneink marad-

ványait, Szentségeddel megerősítesz az örökkévalóságba átvezető útra. Szentséged megtartja, megvédi, gyarapítja minden szentség kegyelemkincseit, és a szeretet által a legnagyobb mértékben megerősíti kegyelmi életünket.

Azonban a kegyelmet az örök élet elnyerésére adod. Ennek a dicsőséges életnek titkát vezeti be, készíti elő, jelképezi és már élveztetni is velünk a veled való bensőséges és boldogító egyesülés az Oltáriszentségben. Még érzéki testünk is jogot nyer a föltámadásra, mikor életadó testeddel egyesül a kenyér színei által.

De mindezt a jót szent megtestesülésed titkának köszönjük. Most már Szentséged újítja, jeleníti meg állandóan és sokszorozza meg végtelenül megtestesülésedet. Szentséged vétele által nekem és mindenkinek visszaadod tőlünk vett természetedet, vérrokonaiddá és titokzatos tested tagjaivá változtatsz bennünket.

Végül minden titok fölött áll a Szentháromság titka. Akkor érzük el boldogságunkat, ha látjuk a Szentháromságot mint minden dolog ősforrását és célját. Szentséged vétele által már itt a földön

a Szentháromság eleven templomai leszünk. Mert ahol te jelen vagy, Isten Fia, ott van valóban az Atya és a Szentlélek is. Ha nekünk adod magad, és bennünk maradsz, őket is nekünk adod, és veled együtt laknak bennünk ők is. A megtestesülésen kívül sehol sem jönnek hozzánk az isteni Személyek oly való igazsággal, mint szent tested vételekor.

Egyház, kegyelem, dicsőség, megtestesülés és Szentháromság: valóban ez az egész kereszténység. Ezeknek a fölséges titkoknak alapja, vagy betetőzése Szentséged, melyben valósággal jelen vagy, és nekünk ajándékozod magad. Szentséged tehát valóban a hit napja és titkos rózsája. Öléről fakad hitünk minden boldogító titka, vagy ölen nyugszik valamennyi. És ezek a boldogító titkok aranylevélfűzérként karolják át Szentségedet fölséges díszükkel. Aki ezt a rózsát széttépi, megsemmisíti a kereszténységet. Azonban a kereszténységnek léteznie kell. Ezért hiszek benned, isteni Üdvözítőm, és köszöntlek Szentségedben, mint vallásunk rövid foglalatában, sarkkövében és jutalmában.

Tehát hitünket edző kedves iskola

dicsőséges Szentséged vétele, mely mindezekre a nagy titkokra emlékeztet, és amely a hit megvallását mint föltételt követeli meg. A hitet magát erősíti és szilárdítja bennem. Azzal a szándékkal akarlak most fogadni, jószágos Uram, hogy erősítsd Szentségedbe vett hitemet.

2. Örök hála neked, isteni Üdvözítőm, e Szentség rendelkezésért. Szentséged Isten akarata szerint vallásunk lényege. Megvan benne Isten irántunk, emberek iránt tanúsított szeretetének és jószágának minden műalkotása. Vallásunk minden fölséges titkának Szentséged középpontja és betetőzése. Mint mindenütt, itt is te vagy, Uram, a világ világossága, élete és mindenünk. Ami te számunkra vagy, szent vallásod által vagy az. Ami vallásunk számunkra, Egyházad által az, és ami az Egyház számunkra, fölséges Szentséged által az számunkra.

Igy tehát minden igyekezetemnek szilárd és eleven hittel Szentségedre kell irányulnia. Azt kérem teljes lelkemből, hogy ezt megadd. Erősítsd hitemet, adj eleven hitet, mely munkában nyilatkozik meg, és az életre hat ki. Hogy ne

csak azt higgyem, éjjel-nappal valóban jelen vagy itt, hanem amennyire lehetséges, úgy társalogjak veled, mintha itt láthatnálak és észrevehetnélek, és szemtől-szembe csodálhatnálak meg. Éppoly valósággal és igazsággal vagy közelenben, mint azok az emberek, akiket látok, mikor társalgok velük. Nem a látáson fordul az, hogy jelen vagy-e itt! Hitünk pótolja az érzékekkel történt észrevevést. Az az eleven hit, mely a veled folytatott élénk, szerető társalgásban nyilatkozik meg. Ezt a hitet kérem tőled.

Mennyivel jobban ragaszkodnék én hozzád, ha ilyen elevenen hinném, hogy jelen vagy itt. Milyen szívesen tennék meg mindent, amit valóságos, szentségi jelenléted megkíván tőlünk! Mekkora vágygal ösztönözne ez a hit hozzád, Istenem, legfőbb Jó! Milyen gonddal és buzgalommal készülnék elő fogadásodra! Mekkora vágygal és örömmel köszönteném azt a napot és órát, melyben szívembe rejthetlek! Milyen értékesek volnának a veled társalgás pillanatai! Milyen gyakran térnék hozzád vissza gondolataimban lelki buzdulatokkal. Egy nap se múlnék el szentmise és ál-

dozás, sem pedig barátságos meglátogatásod nélkül. Milyen buzgóságra lelkesítene minden tettemben közelséged! Vigasztalásom, örömöm, életem és mindenem lennél!

Igy kellene ennek lennie, szeretett Uram és Üdvözítőm! Joggal követelné ezt fölbecsülhetetlenül megtisztelő és jótékony közelséged, barátságos lakásod itt közöttünk, és az a szerencse, hogy állandóan magunkhoz vehetünk. Sajnos, szívből bocsánatot kell kérnem tőled, mikor erre gondolok azért, mert nem viselkedtem veled szemben szándékosan szerint. De élő hittel majd mindenben megfelelek akaratomnak. Azért kérlek, add meg nekem ezt a hitet. A hit az első tisztelet, mellyel a veled folytatott társalgásban neked tartozunk. És társalgásunk főntartó talpköve a hit, mint ahogyan te vagy Szentségedben a keresztény hit szerzője és főntartója a világon. Ahol nem vagy jelen, ott a hit is kihal, ott a nap sötétségbe borul, és a lelkek elpusztulnak. Csak nagy lelki fájdalommal gondolhatok arra, hogy dicső szentségi és áldozati oltárod botránykő, és szakadás oka lett gyermekeid között, és egész országokból eltűnt.

Állítsd helyre tiszteletedet, Uram! Legalább az én hitem és szeretetem pótolja addig némileg ezt a veszteséget.

VIII. AZ ISTENSÉG KÉPMÁSA

1. Mint az angyalok, úgy kívánunk mi is és minden teremtmény színről-színre látni téged, mert te vagy minden szépség és boldogság Forrása! De hol találom meg ezt a képet rólad? Csak a mennyben nyílik föl szemünk színed látására. Téged szemlélni és élvezni, ez a megdicsőült Szentek boldogsága. Itt a földön téged csak képmásaidban láthatunk, melyeket a végtelen változatú és szépségű világmindenség mutat föl. Minden magán hordozza dicsőséged sugarait és nyomait, és minden fölemel bennünket isteni Fölséged csodálatára és szeretetére. De nincs Istennek a világmindenségben fönségesebb és tökéletesebb képmása, isteni Üdvözítőm, mint az Öltáriszentség. Lelki szemünk előtt csodálatosan visszasugározza Isten fölséges tulajdonságait.

Isten természeténél és lényegénél fogva végtelenül tökéletes, örök, ter-

mészete szerint láthatatlan, mindent átfogó és mindenütt jelenlevő szellem. A dicsőség hasonló sugaraiba öltözik fölséges Szentséged is.

Mint ahogyan Isten öröktől fogva önmagától van, úgy vagy te valamiképen imádandó Szentségedben. Hirtelenül és észrevétlenül jelensz meg a szentségi színek alatt testeddel és véreddel a kenyér meg a bor lényegének helyén. Ez az átváltozás nagy, rendkívüli isteni csoda. Mivel is járul a pap e csodához? Halkan suttogott szava a természet egyetlen eszköze. A többi mind a te műved. — A nélkül, hogy megszűnnék valóságos test lenni, tested teljesen szellemi tulajdonságokat is fölvesz, egészen olyan, mint a dolgok lényege: egész az egészben és egész minden egyes részben. Sokkal szellemiesebb tested itt e Szentségben, mint a mennyben. Egészen láthatatlan úton-módon és észrevétlenül műveled ezt a csodát, mely természete szerint még az angyalok előtt is fölismerhetetlen, tehát teljesen szellemi módon, és ez az út Isten szellemiségét ragyogja vissza. — Mint ahogyan Isten mérhetetlen és mindenütt jelen van szellemiségének minden tökéletes-

ségével a világ minden atomjában, így vagy te, Uram, testeddel az egész világon számtalan helyen Szentséged csodálatos megsokszorozódása által, és pedig egy test minden ostyában és az ostya mindenegyes részében. Így az Isten mérhetetlenségének meglepő képmása az a legkisebb parány, melyet test szerint foglalsz el Szentségedben. — Továbbá Isten megközelíthetetlen, változhatatlan, halhatatlan és örök. Hasonlóképen tested is elérhetetlen, mert szellemi tulajdonságokat vett föl a kenyér színei alatt: maradandó, míg a színek tartanak, jóllehet látszat szerint maga a törékenység, és Egyházadban mindenütt mérhetetlen áldást oszt Isten tiszteletére és az emberek üdvösségére. Milyen csodálatos ez, jóságos Üdvözítőm! Törékeny és egyúttal széttörhetetlen kenyered így az örökkévalóság igazi képmása. Testedet nem oszthatjuk föl és törhetjük szét, ha a színeket szét is törjük. A világ végéig táplálni fogja tested az embereket, megakadályozza lelkük halálát, testüket halhatatlanná teszi, és az örök életet adja nekik.

Azonban Szentségedben Isten oly tulajdonságait is napfényre hozod, me-

lyeknek csodálatos hatása van reánk, és melyek velünk foglalkoznak: Isten bölcsességét, mindenhatóságát és szeretetét. A bölcsesség csodálatos terveket sző üdvösségünk érdekében és megvalósításukhoz a legcélravezetőbb eszközöket választja. Isteni Üdvözítőm, neked távoznod kellett a földről, de nem akartad népedet magára hagyni, és szeretetedben még elválaszthatatlanabbul hozzánk láncolod magad a földön, és bámulatosan közel jössz népedhez. Isteni testeddel és véreddel Isten jobbján kellene ülnöd, és innen kellene megszentelned az egész világot, melyből eltávoztál. És most, hogy magunkhoz vehessünk, el kellett leplezned látható alakodat, amelyet a megtestesüléskor azért vettél föl, hogy meghittebben járhass közöttünk. Mindezeket a látszat szerint annyira ellentmondó dolgokat Szentségedben viszi véghez isteni bölcséséged, és hogyan s hol is tudná di-csőségesebben megvalósítani? — Imá-dandó Szentséged megjelenése és fönn-maradása közöttünk a legnagyobb és legbámulatosabb csodák sorozata és összefoglalása, mert isteni testen művel-ed azokat és egészen isteni módon: lát-

hatatlanul és szellemi módon viszed véghez valamennyit. Így munkálkodni csak Isten tud. Minél szellemiesebb a munka, annál istenibb. — És csodát csak a Mindenható művelhet. Hol nyilvánul meg tehát Isten mindenhatósága dicsőségesebben, mint csodálatos Szentségben? — Végül hol mutatkozik Isten jósága és szeretete ragyogóbban, mint Szentségben, jóságos Jézus, Istenem? Ez a leereszkedő szeretet és mely bennünket oly meghitten átkarol, és oly otthonossá változik nálunk, az az annyira kitüntető, oly magasra fölemelő és boldogító szeretet, mely önmagát ajándékozza és adja, és a lehetőségek határáig hatol! Nem volt elég szerelmednek, hogy véredet kiontsad, és testedet halálra adjad értünk. Testedet és véredet lelkünk táplálékául akartad adni mindenkorra, mert szereteted így akarta.

De még többet tettél! Szentséged nemcsak Isten tulajdonságainak tükre, Isten képmása, hanem maga istenség. Szentséged lényege teljes valósággal és igazsággal te vagy. Ahol ott van tested és véred, ott van egész emberséged és istenséged is. Te Isten Fia vagy, és ahol

te jelen vagy, ott van az Atya és a Szentlélek is. Milyen fölséges, nagyszerű Szentség az Oltáriszentség! Végtelenül fölségesebb és imádandóbb Szentséged, Jézusom, mint az égő csipkebokor, melyben szolgádnak, Mózesnek megjelentél. Mózes leoldotta lábáról saruját, tisztelettel és imádással borult arcára. Így akarok én is eléd menni, és Szentségedhez közeledni élő hittel, alázattal és szeretettel. Szentséged nemcsak az Isten tulajdonságainak fényében ragyog, hanem személyesen téged, magadat tartalmaz, én Uram, és én Istenem.

2. Most vettelek magamhoz, jóságos Üdvözítő, az Oltáriszentségben. „Oltáriszentség!” Nem mond-e ez nekem mindent, nem tartalmaz-e mindent, nem ad-e mindent, amit gondolhatok és kívánhatok? Vigasztalást, örömet, erőt, életet és boldogságot? Mindez te vagy számomra, isteni Üdvözítő. Te nemcsak Isten legigazabb és legtökéletesebb képmása vagy, amely sokkal jobban beenged pillantani isteni tulajdonságaid sugárzó napjába, mint bármelyik más szentség, hanem személyesen vagy te itt isteni Fölségeddel. Nem sürget-e ez tőlem is mindent: tiszteletet, szeretetet és

egész lényem átadását? És ha még többet adnék, az sem volna sok, hanem tiszta igazságosság. „Hogy Szentségedbe vetett hitünket, Szentséged iránt köteles tiszteletünket, legméltóságosabb Szentséged iránt hálás áhítatunkat megtartsad és erősítsd, — ezt kérjük tőled”, — így szól egy régi, szép imádság. A három közül legértékesebb az áhítat.

Add meg nekem, Uram, ezt a nagy kegyelmet, hogy mindig bensőséges áhítat izzítson Szentséged iránt, és ezt tettel is kimutassam. Vondd lelkemet, gondolataimat, buzgóságomat szereteted itthagytott édes titka felé. Életed és személyed egy titka sem áll teljes valósággal közelebb hozzám, mint ez. Ezt a titkot láthatom, és mintegy kézzel foghatom. Egyik titok sem forrott annyira össze naponkénti megjelenése folytán nyilvános istentiszteletünkkel és egész vallásunkkal, mint az Oltáriszentség titka. Hisz ez mindennapi áldozatunk, és naponként táplálkozhatunk is vele. Valóban mindennapi kenyerünk vagy, édes Jézus. Egyik titkodhoz sem kapcsolódnak olyan édes áhítatgyakorlatok, mint ehhez. Megtestesülésed és gyermekséged, rejtett életed és szenvedésed,

legszentebb véred és isteni Szíved iránt való áhítatot mind gyakorolhatom az Oltáriszentség tiszteletére. Egyik titok sem hoz számunkra gazdagabb kegyelmeket és áldásokat bármikor az életben és a halálban.

Mennyi ok indít, isteni Üdvözítő, hogy lélekből jövő áhítat nagy kegyelmét kérjem tőled nagy Szentséged iránt. Ebben a Szentségben megnyilatkozó szereteted és bizalmad, közvetlen és meghitt leereszkedésed a leggyöngédebb figyelemre méltó. Add, hogy háttartalan jószágod ne hagyjon gondolat nélkül, ne legyen alkalom arra, hogy lanyhán és tiszteletlenül viselkedjem irántad. Legyek minden iránt közömbös, csak Szentséged iránt ne legyek. Milyen rossz és végzetes volna különben lelkiállapotom! Meghitt szereteted indítson engem örvendező és gyermeki tiszteletre és méginkább viszontszere tetre és áhítatra irántad az Oltáriszentségben. De hol keressen téged szeretetem és áhítatom, ha nem ott, ahol valóban jelen vagy? Szentséged szerint kell legelsősorban igazodnom, melyben minden kegyelmi kincset és minden áhítatgyakorlat áldását megadtad. Szent-

séged lángoló és lángolni soha meg nem szűnő csipkebokránál gyujtom meg áhítatom és szeretetem lángját. Ez vezessen az élet és halál homályán keresztül a föltámadás örvendező hajnaláig, mikor kegyes Fölségeddel találkozhatom.

IX. ISTEN MŰVEINEK KORONÁJA

1. Nagy, dicséretreméltó és csodálatos vagy te, Uram, fönségedben és jószágodban. Nem elégszel meg azzal, hogy egyedül légy boldog dicsőséged és tökéletességeid birtokában és élvezetében. Másokat is részesíteni akartál boldogságodban jószágod közlése által. És ezért számtalan csodálatos dolgot teremtetél a világmindenségben. De fönségre nézve minden művedet fölülmúlja az Oltáriszentség. Ez legnagyobb műved, és mintegy munkálkodásodnak, a teremtésnek szombatnapja.

Első műved a látható és láthatatlan, a szellemi és anyagi világ teremtése. Csodálatos mű ez sokféleségében, szépségében, állandó rendjében, fölépítésében és betetőzésében, az emberben, a látható világ fejében és urában, és az angyalban, a tiszta szellemi világ virá-

gában. És ezt az óriási tükröt, mely téged tükröz, egyetlen szóval hívtad létre a semmiségből. De a teremtés e művénél végtelenül nagyobb és fölségesebb imádandó Szentséged. Ebben a Szentségben jelenlétednek oka és magyarázata a lényegátváltozás, mely itt halandó ember szavára megy végbe, épp olyan, sőt még istenibb csoda, mint a teremtés. A lényegátváltozás az anyagot isteni testedben a tökéletesség legmagasabb fokára emeli, melyet elérhet, és egész világot hoz létre maradandó csodákból. Ez a világ a természet rendjét és a teremtetett szellemek megismerő erejét is fölülmúlja. — De a lényegátváltozás eredménye nem látható világ, bármilyen nagy és szép is, hanem te vagy, Uram, aki minden szépséget és fönséget magadban hordozasz, és minden lénynek adtad a szépségét. Te, az örök Ige, aki az Atya ölén az egész teremtést képmásodra tervezted és teremtetted, te magad vagy ennek a Szentségnek tartalma és lényege, te, az Istenember, az egész teremtés célja, oka és ősi mintaképe. Tőled indul ki a teremtés, mint egyetlen forrásból, és benned

fejeződik be a legtökéletesebben és legdicsőségesebben.

Isten második nagy műve a megigazulás. Ezzel emeled föl az embert természetes állapotából a lét és az élet olyan magaslatára, melyre semmi igénye sem lehet, melyet még elképzelni sem tud. Ez a természetfölötti élet, melyet a megszentelő kegyelemmel adsz lelkünkbe. Eltörli bennünk a bűnt, igazakká és pusztá szolgákból Isten gyermekeivé és örököséivé változtat bennünket. Csodálatosan fölséges mű ez a megigazulás. — De mi ez Szentségedhez képest? Milyen szorosan kapcsolódik Szentséged a megigazulás titkához, és milyen messze fölülmúlja! A megszentelő kegyelem istenfiúságodnak csupán teremtett képmása. De itt, e Szentségben önmagad vagy jelen, minden kegyelmi dicsőségnek ősi mintaképe. Itt te vagy valóban a szent és aki megszentel, te ajándékozol nekünk minden kegyelmet, sőt te magad vagy a kegyelem. Kegyelmeidet a szentségek által közlöd velünk. Azonban a te Szentséged magasan fölötte áll a többi szentségnek, és egyik szentség sem hatol mélyebbre lelkünkben kegyelmeivel, mint az Oltáriszent-

ség. Szentséged koronázza meg minden más szentség munkáját, mert megtartja, erősíti és fölemeli egész kegyelmi életünket, és kiegészíti bennünk minden szentség kegyelmi hatását.

Harmadik isteni mű a megtestesülés, mely sokkal dicsőségesebb, mint a teremtés és a megigazulás. A megtestesülésben mint Isten Fia és a Szentháromság második Személye egyesítetted, isteni Üdvözítő, az isteni és emberi természetet. Ilyen fölséges alkotást még nem látott a világ. Milyen mindenhatóság kell ilyen lény teremtéséhez, mely az ég és föld, az emberi és isteni természet minden dicsőségét egyesítette magában?! Mekkora bölcsesség oly távolálló és ellentétes dolgokat egyik vagy másik megváltoztatása nélkül és megcsorbitása nélkül egyesíteni! Hogyan tudtál leszállani véges természetünkhöz végtelen isteni tökéletességeid megrövidülése nélkül? Végül mekkora szeretet nemcsak azt adni, amid van, hanem ami vagy: igen, önmagadat adtad, isteni személyedet az emberi természethez, hogy mint Istenember véghezvidd megváltásunk és Isten megdicsőítésének művét, hogy a világ vigasztalása és élete

légy! — Milyen közel lépsz, isteni Üdvözítőm, Szentséged titkában megtestesülésed dicsőséges művéhez, és némely tekintetben fölül is múlod! A megtestesülésben fölvelt tested és véred itt sokkal csodálatosabb állapotban van jelen, mint magában a mennyországban. És ahogy mint Isten Fia isteni és emberi természetet csodálatosan egyesítetted a megtestesüléskor, így kapcsolod össze csodálatos módon ebben a Szentségben szent testedet a kenyér színeivel egy szentséggé. Igen, Szentségedben megtestesülésed bizonyos módon tovább sokszorozódik és kiegészül. Szent tested az Oltáriszentségben bizonyos átszellemlése és megsokszorozódása miatt sokkal csodálatosabb, mint magában a mennyben. De a megtestesülés célját, Isten tiszteletét és az emberek üdvösségét is sokkal nagyszerűbben és szélesebb körben éri el, mert Szentséged áldozat és egyúttal lelkitáplálékunk a szentáldozásban. Mikor testeddel táplálsz, mindenegybes emberszívben megtestesülsz, és végtelen sok boldogságot szerzel az embereknek. Csak egy kereszt volt a világon, de oltáraid betöltik az egész földkerekséget.

A mennyei dicsőség állapota az utolsó isteni mű, mely a többi, mindet megkoronázza. Ez magával hozza az emberi halandó test megdicsőülését is, melylyel a mennyei dicsőség tulajdonságait ölti magára, és amellyel a lélek elérí teljes boldogságát a végtelen szépség Forrásának, Istennek szemléletében és élvezetében. Mindezt Szentségedtől kapjuk. Tested itt szellemies lett és megdicsőült, és egy teremtmény sem élvezi Isten látását olyan nagy fokban, mint szent lelked. Mikor szent testedet fogadjuk az Oltáriszentségben, biztosítékot adsz és följosítás a jövődő mennyei boldogságra.

Milyen szép Isten műveinek világa! És te Oltáriszentség, minden teremtmény mintaképe! Kicsiny, de értékes gyűrűddel láthatatlanul átöleled Uramat, Istenemet, és ebben a gyűrűben Isten munkálkodó mindenhatóságának minden csodálatos művét. Te vagy a teremtés mesterműve és minden kegyelem igazi forrása. Mint Üdvözítők, te vagy az emberek legszebb mintaképe és a boldogság korlátlan Ura, Isten és ember egy személyben. Mennyire örülök, hogy minden dicsőségeddel magamhoz vehet-

lek. De bárcsak megismerhetném, méltathatnám azt a boldogságot, és megfelelően előkészülhetnék arra a kegyelemre, melyben fogadásod újra részesít. Mennyire biztat szegénységemben az a gondolat, hogy meggazdagodhatom Isten minden művének valamennyi kincsével és áldásával.

2. Az öröm fölséges érzelmével fogadlak, Istenem. Mindennél többre becsülöm szent vallásodat. Ez Isten legnagyobb és legdicsőbb műve. Egy teremtettt lélek sem tudja megérteni titkait, kegyelmi és mennyei kincseit. De a legnagyobb titok és csoda vallásod minden titka és csodája között te vagy, isteni Üdvözítőm, Szentségedben. Szentséged nélkül minden nagy alkotásod megkisebbedik, és nagyon soknak hiájával van. Vele azonban nem sejtett magasságokba emelkednek, és kimerítik teremttő jószágod és mindenhatóságod minden lehető gazdagságát, amennyire gondolkodásunk ezt velünk sejtetheti. Szentséged mindenütt fölemel, közelebb visz és hozzáköt az élő Istenhez és a mennyei boldogság előleges élvezetéhez. Kegyelemben gazdag Szentséged valóban a dicsőség és a túlcsoorduló gazdag-

ság házává (Zsolt. 11, 3.) és a mennyország előcsarnokává teszi, Uram, szent Egyházadat.

Mekkora hála kötelez engem, üdvözítő Uram, csodálatos Szentséged alapítása, és hogy kegyelemeszközeid között használatunkra úgy rendelted, hogy lehetőleg mindennap részesüljünk benne. Ezerszer és ezerszer megújítod mindennap és minden éjjel a szentmisében és áldozásban a teremtés, megbocsátás és megtestesülés nagy műveit s titkait, és előkészítéd lelkünket az örök dicsőségre. Mindíg és mindenütt, hatalmad és szereteted megfeszítésével dolgozol üdvösségünkön, bárhol van jelen Szentséged. Éjjel-nappal előtted kellene térdelnem és hálát kellene ezért neked adnom. Egyetlen szentáldozásért sem tudok eléggé hálát adni az egész örökkévalóságon keresztül. Milyen kevésbé tudok hálát adni akkor azért a számtalan szentáldozásért, melyre méltatsz. Tehát engeddd, hogy most lélekből hálát adjak minden embertársam helyett is, különösen azok helyett, akik nem tartják emlékezetben ezt a nagy jótéteményedet.

Mennyire barátságos és meghitt vagy

te, Uram, hogy ezeket a csodálatra-méltó alkotásaidat minden föltűnés nélkül és láthatatlanul viszed végbe Szentségedben. Bizonyosan ez felel meg isteni Fölségednek és hatalmadnak. Mi szegény és korlátolt teremtmények azt hisszük, hogy nagy alkotásoknál szükséges a föltűnő pazar költekezés és hangos elismeréshajhászás. Azonban te teremtető jóságod bebizonyításában és teremtményeid boldogságában találsz elégtételt. Már a természet látható folyásában is elleplezed munkálkodásodat állandóan megmaradó törvényeid fátyolával. És ez a szellemies, nem föltűnő és rejtett működésed istenséged pecsétje. Csendes munkálkodásod gyöngéd figyelem is irántunk. Nem számolod elibénk jótéteményeidet, és nem teszel bennünket félénkké és tartózkodóvá csodálatos művednek fölsége által. Szelíd vagy Uram, szereted a meghittséget és a tiszteletadó kedvességet. De ez nem ment föl engem az alól az édes munka alól, hogy szerető jótéteményed csendes útját ne járjam végig, és ne kutassam csodás műveidet, hogy hódoljak előtted, dicsérjelek és szeretetedet szeretettel viszonzozzam.

Oltáriszentség! Te vagy Isten legszebb műve! Isteni Üdvözítő, aki lényegileg jelen vagy benne, fejezd be munkádat bennem, mint minden teremtmény Alkotója, Isten minden művének tervezője. Állítsd helyre bennem isteni jóságod képét, melyet teremtésemkor véstél rám. Tégy engem kegyelmi gyermekké, kegyelem és megbocsátás Forrása! Kegyelmed legyen dicsőségem, gazdagságom és szépségem. Engedd, hogy növekedjem és gyarapodjam kegyelmedben, benne éljek és haljak meg. Véssed rám szeretetreméltó emberséged képét. Olyan gyakran mintegy megszületsz bennem szent tested vételekor, nem kellene-e hát fölvennem lelkemre erényeid: tisztaságod, alázatosságod és szereteted vonásait?! Ne feledkezzél el szegény testemről sem. Hiszen szeretetből vetted föl testünket. Az Oltáriszentségben pedig testünk üdvösségének eszközévé és testünk megszentelőjévé tetted szent testedet és véredet. Adj testemnek bölcs józanságot és erőt minden jóra, és készítsd elő az egykori boldog föltámadásra.

AZ OLTÁRISZENTSÉG HATÁSAI**X. A BŐ KEGYELMEK SZENTSÉGE**

1. Főnséges és fölfoghatatlanul nagy műved az Oltáriszentség, Uram, mert valóságosan jelen vagy benne, és csodálatos módon maradsz benne állandóan! Milyen mélyre kell tehát hatolnunk lelkünkben oltáriszentségi szent tested kegyelmeinek is!

Ebben a Szentségben valóságosan jelen vagy istenségeddel és emberségeddel. Azonban te teljes vagy malaszttal és igazsággal (Ján. 1, 14), és ez azt jelenti, hogy te vagy a legigazabb kegyelem, és mert Isten és ember vagy, a teremtetten és teremtetlen kegyelem, a malaszt szerzője, forrása és teljessége. Mikor megtestesültél, minden kegyelemmel megkoronáztad emberségedet, mert személyi egységbe léptél az istenséggel. Eljöveteleddel pedig megszentelted az egész világot és minden embert, úgyhogy minden lélek általad kapja a malasztot (Ján. 1, 16). Valóban te vagy a világ üdvössége az Oltáriszentségben, ezért csodálatos ez a Szentség. Míg a

többi szentségben nincs meg a kegyelem és csak akkor közlik a kegyelmet, mikor azokat kiszolgáltatják, tested Szentségében már a kiszolgáltatás előtt ott van a malaszt, tudniillik te magad, aki az átváltoztatáskor mindjárt megjelensz. Tehát te magad vagy legelsősorban ennek a Szentségnek nagy, fölfoghatatlan malasztja. Valóban. Ezért mondják „Eucharisziának” is Szentségedet, ami annyit jelent, mint nagy, jó malaszt, a kegyelmek kegyelme. Szentséged pecsétel, koronáz meg és fejez be minden malasztot, melyeket a többi szentségben kapunk. Tehát milyen kegyelmeket várhatok ettől a szentáldozástól! Minden igényemet kielégíti.

Továbbá Szentséged lényegileg összekapcsolódik szenvedésed és halálod titkával. Hacsak szenvedésedre emlékeztető jelkép volna, mekkora kegyelmeket eszközölhetne ki, ha bemutatnám neked és mennyei Atyádnak, és emlékeztetné őt és téged mérhetetlen szeretetedre, mellyel kiállottad értem első nagypénteki szenvedéseidet és a halált? De Szentséged végtelenül több. A szentmise áldozata hozza közénk. Ámde a szentmise keresztáldozatod emléke és

folytatása, keresztáldozatod kegyelmeit és érdemeit jeleníti meg számunkra és árasztja szét ránk. Ezekben a kegyelmekben részesülünk, mikor áldozunk. Ezért végtelen szereteted úgy rendelte, hogy az áldozás áldozatod kiegészítő része legyen, vagyis áldozati lakoma legyen, mely számunkra termi meg szenvedésed és keresztáldozatod gyümölcseit. Tehát Szentséged a kereszt fájáról fakadt, halálod minden kegyelmével és érdemével megszentelt drága gyümölcs, nemes szőlőfürt, mely megváltásod kegyelmeivel gazdagít bennünket. Joggal nevezzük tehát Szentségedet az oltárról, vagyis az áldozat helyéről való Szentségnek, és úgy imádkozatsz Egyházaddal is, hogy Szentséged által részesüljünk megváltásod gyümölcseiben. Te vagy megváltásunk, és mire nem elégségesek megváltásod kincsei?

Hogy végül mi minden kegyelmet szerez Szentséged, világosan mutatja a Szentség külső jele, a kenyér és bor élvezete. E szerint az volt szándékod, hogy lelkiéletünk tápláléka legyen. Ami a testi étel mulandó életünk számára, annak kell lennie testednek és vérednek a szentáldozásban lelkiéletünk

számára. Szent tested fönntartja, megőrzi, védi, fölemeli, erősíti és megörvendezteteti életünket. Hatásai felölelik egész lelkiéletünket, sőt még testünket is, amennyiben a lélek közvetlenül hat rá. Mindezt ígéred Szentséged külső jele által, melyet magad rendeltél. Te vagy minden élet Ura, rád tekint minden szem, aki kinyitod kezed, és mindent betöltesz áldásoddal. Te magad hívsz meg asztalodhoz, jóságos Uram. Nem lesz-e eléggé előkelő lakomád, és nem felel-e meg majd királyi és isteni jószágoknak és Fölségednek? Mint áldozat a szentmisében végtelen dicsőséget szerzel mennyei Atyádnak. Kevesebbet törődsz-e azzal, hogy megáldj bennünket kegyelmeiddel Szentségedben?

Valóban te vagy legnagyobb kegyelmi kincsünk e Szentségben. Engedd tehát, hogy magamhoz vegyelek. Jöjj üdvösségem, reményem, örömöm és egyedüli vágyam! Lelkem és némileg testem is szomjazik utánad, mert szűkölködöm és szegény vagyok, mint a puszta, vízben szegény és járatlan vidék. Bemegyek szentélyedbe, hogy lássam hatalmadat, és részesüljek irgalmadban. Jobb a te irgalmad ezer életnél. Töltsd

meg lelkemet gazdagságod szerint. Rád emlékezem reggel, mert segítőm vagy, és szárnyaid védelme alatt vigadok. Hozzád ragaszkodik a lelkem, jobbod fölvett engem s áldalak életemben, és nevedben emelem föl kezem. (Zsolt. 62.)

2. Valóban nagy a te irgalmasságod, Uram. Ahol te jelen vagy, ott kegyelem és megbocsát az Isten. Teremtett ész nem tudja fölfogni Szentségednek és egyetlen szentáldozásnak kegyelmi gazdagságát. Ott üli nagylelkűséged, jóságod és szereteted igazi örömnépeit. Valóban gyönyörűséged, örök Bölcsesség, betérni a legszegényebb emberekhez, hogy gazdagítsd és boldogítsd őket.

Részesíts tehát kegyes látogatásod gazdag ajándékaiban és gyümölcseiben. Te nemcsak Ura vagy a kegyelemnek, hanem magad vagy a megtestesült, emberré lett kegyelem. Az Atya akarata hozott a földre, mikor megtestesültél, és a világ ujjongott jövedeleden. Megváltottad a világot a bűntől és megszentelted minden kegyelemmel. Hozzám vigasztaló Szentséged hoz téged, és fölséges kegyel tünteted ki lelkem hajlékát. Az egész világ üdvössége tért be hozzám. Nem elég-e ez, hogy meg-

gyógyuljanak sebeim? Kedves előtted, ha azt mondom: Te vagy az én szabaddulásom (Zsolt. 34, 3). Teljes lelkemből mondom: Te vagy üdvösségem, nélküled nem tudok és nem is akarhatok üdvözülni. Azzal a kegyes szándékkal látogattál meg, hogy megáldj kegyelmeiddel. Áldj meg tehát végtelen irgalmad mértéke szerint. Egyedül csak kegyelemre van szükségem. Világosság, levegő és élet ez nekem, és nem lehetek meg nélküle.

De nemcsak megszemélyesült kegyelem vagy, hanem azonfölül szent életeddel és végtelen értékű haláloddal is szereztél kegyelmet. Értünk adtad életedet, és értünk ontottad véredet. Véred kiengesztelt bennünket Istennel, megtisztítottál, megszenteltél és megáldottál vele minket. Ezt a drága vért gyűjtötted össze, és mint drága kincset hagytad hátra ebben a Szentségben. Minden nap újra megtöltöd vele a kegyelem kelyhét, és nekünk nyujtod, mikor szent testedet magunkhoz vesszük. Ezt az áldással telt kelyhet emeltem most ajkamhoz. Kegyelmedből majd üdvösségemre válik. Ha egy csöpp elég isteni véredből a világ megváltására és meg-

szentelésére, mit várhatok megváltó istenemberi testedtől és véredtől, melyben egészen részesültem az áldozásban?

Atyai szeretettel gondoskodtál, édes Jézus, hogy gyermekeid házában sohase szűkölködjének kenyérben. Egy ez a kenyér, de csodálatos és isteni. Minden életszükségletünket kielégíti az éhség csillapításától a legfölségesebb örömig és boldogságig. Te vagy ez a kenyér. Isteni asztalodra nem kerül más kenyér, mint égi kenyér, angyali kenyér és az örök élet kenyere: Isten gyermekeit isteni eledellel kell táplálni. Csak ez elégíti ki őket. Milyen csodálatosan átkarolod, véded esendő, szükségletekkel küzdő földi életünket, és adsz ehhez az élethez további lendületet fölséges Szentséged kegyelmei által! Táplálék Szentséged és orvosság, eledel testünknek és lelkünknek, útiköltség erre az életre és az örökkévalóságra.

Szerfölött nagy kegyelmi segítséggé tetted, Uram, ezt a csodálatos Szentséget. Minden szükségletünkben és bajunkban kielégít. Valóban rád szorul lelkem, és jobbod fölvesz engem ebben a Szentségben. Minden reményem és bizalmam te vagy. Add meg azt a ke-

gyelmet, hogy ne szűnjek meg téged fölkeresni az élet Szentségében, és semmit se akadályozzak és rontsak el, amit bennem művelni akarsz. Ez a Szentség, Uram, Egyházad legkiválóbb kegyelmi eszköze, és szent vallásod talpköve. Mutasd meg rajtam hatalmát és erejét tiszteletedre és örömödre, hogy mindazok buzgóbbak legyenek hatalmad láttán, akik félve tisztelnek és ragaszkodnak hozzád.

XI. OLTALOM A HALÁLÓS BŰN ELLEN

1. Milyen gyakran kötöd szívünkre, Uram, és sűrgesz, hogy vegyük magunkhoz szent testedet lelkünk üdvösségére! Folyton-folyvást úgy mutatod be tested vételét, mint az élet szentségének vételét és erősen állítod, hogy lelkünk üdvössége és élete ettől függ. Erre vonatkoznak következő szavaid: Én vagyok az élő kenyér. — Az a kenyér, melyet majd én adok, az én testem a világ életéért . . . Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete van, ő énbennem marad és én őbenne . . . Mert az én testem bizony-

nyal ítélt és az én vérem bizonynyal ital . . . Akik idegenkednek Szentségedtől, azokat megfenyegeted: „Bizony, bizony, mondom nektek, ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő vérét, nem lesznek élet tibiennetek” (Ján. 6, 48—60).

Ezekből a szent szavakból rendíthetetlen bizonyossággal megérthetem, és meg kell értenem, Jézusom, Szentségednek legelső célja az, hogy a kegyelmi életet fönntartsa bennünk a súlyos bűnnel szemben. Mert a súlyos bűn valóban földülja és megsemmisíti azt a kegyelmi állapotot, melyre fölemeltél bennünket. Szentséged vétele rendszerint föltételezi, hogy a megszentelő kegyelem állapotában vagyunk. Ezt megköveteli Fölséged és isteni méltóságod. Te nem maradhatsz egy emberszívben sem együtt a sátánnal. Azonban a megszentelő kegyelmet legelsősorban és dicsőséges módon a szentségi egyesülés tartja meg, és tesz benne állhatatossá a halálig. Milyen fontos és nagyszerű ajándék ez a végig kitartó állhatatosság! Mit használna keresztségi ártatlanságom és a bűnbánat szentségében nyert meg-

igazulásom ruhája, ha ismét könnyen elveszíthetném?

Ezért végtelen szeretettel jössz tehát most magad, és véded, megőrzöd a keresztségben és a bűnbánat szentségében nyert lelki kincseimet. Hol lehetne már most ezt a kincset bizonyosabban megőrizni, mint a te kezében, aki Isten gyermekeinek menedéke vagy, aki nem szunnyad el sem éjjel, sem nappal. Magad mondod ezt és megígéred, hogy benned marad, nem hal meg az, és az örök élet azé, aki eszi testedet és issza véredet. Ezért hívsz meg asztalodhoz szent Egyházzal, sőt megparancsolod, hogy vegyük magunkhoz szent testedet. Nem azt akarod-e ezzel mondani, hogy semmit sem láthatunk előre bizonyosabban, mint hogy teljesen kihűl lelkünk és vétkezünk, ha nem nyújtjuk ki kezünket az élet kenyere után, mely te magad vagy? A legszerencsétlenebb lennék, ha boldogtalanul abban bizakodnék, hogy szentséged segítségével nélkül is férfiasan és szilárdan meg tudok állani a csábítások között bűnök nélkül.

Ime, jóságos Üdvözítő, hozzád megyek hát nyomorúságomban és állhatatlanságomban. Te tudod, mekkora sze-

génységben és nyomorban vagyok. Azonban arról is szelíden gondoskodik, hogy meggyógyuljak, megerősödjem, hősiessen küzdjek, hisz gyámom, védelmem, fegyverem és pajzsom vagy. Hittel és erős bizalommal vágyva-vágyom szent testedet fogadni, Jézusom, hogy részesüljek megígért kegyelmedben!

2. Hála neked kegyes Üdvözítő, hogy magad jössz hozzám, és magadat adod nekem, hogy megóvj a bűntől, és megőrizz kegyelmedben. Értékes, drága és hatalmas eszköz ez, melyet szereteted és üdvösségemért aggódó gondoskodásod legutoljára talált ki. Ezer és ezer angyal áll rendelkezésedre, hogy megvédjenek és kezükön hordozzanak, és nem botlana meg lábam és nem esnék el. De mint szerető atya, te veszel karodra. Magad akarsz védeni, erősíteni és edzeni, hogy szent Szíveden nyugodjam, és nagy Szentséged közelében biztonságban legyek.

Kérem tehát kegyességedet, valósítsd meg és fejezd be szándékodat. Tarts meg kegyelmedben életem végéig, maradj bennem és én tebenned. Ne engeddd, hogy valaha súlyos bűn által elszakadjak tőled. Te megteheted ezt. Te

vagy az örök élet, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Azért jöttél, hogy lerombold a sátán műveit. Márpedig a sátán leggonoszabb műve az, ha megsemmisíti lelkünkben a te művedet, a megszentelő kegyelmet, és elszakítja lelkünket Szívedtől. A bűn a te legnagyobb ellenséged és az enyém, és egyedül csak a bűn ellenségünk. Vele ront meg a sátán mindent. Gondolj arra, kegyes Megváltóm, mennyire ravasz, gonosz és hatalmas az ellenségem, és vele szemben tehetetlen gyermek vagyok, aki azt sem tudja, mi történik mellette jobbról, és ki van mellette balról? Sok veszély fenyeget bennünket, mint az egyiptomi ifjakat a tüzes kemencében és Dánielt az oroszlánveremben. Mindíg és mindenfelől bűnre és gonosz kívánságokra ingerelnek ellenségeim. Oltalmaz meg tehát a gonosztól, mely köröskörül hízeleg mellettem, őriz meg a rossz társaságtól és saját gyöngeségemtől. Jelöld meg lelki hajlékom ajtófélfáit most magamhoz vett szent véreddel, hogy elkerüljön a súlyos bűn öldöklő angyala. Hiszen gyermeked vagyok és titokzatos tested tagja. Ne engedd, hogy elszakítsanak vagy

elszakadjak tőled, Életem és Mindenem!

Ime, jóságos Üdvözítő, ha szent tested fogadásából csak azt nyerném, hogy életemet súlyos bűn nélkül tölteném, és nem veszteném el kegyelmedet, ez Szentségednek nagyszerű jótéteménye és döntő győzelme volna bennem. Igen, Szentséged alapításakor Szíved először azt kívánta, hogy mi veled és te velünk egy légy: a bűn ne szakítson el minket egymástól. A megszentelő kegyelem ajándéka olyan fönséges, isteni jó, hogy még angyal sem tudja fölfogni nagyszerűségét. Mi is jelent nagyobb hatalmat és kitüntetést, mint Isten gyermekének lenni?

Azután engeddd, hogy könyörögjek sok szegény embertársamért. Ők nem tudják megbecsülni kegyelmedet és azt a kitüntetést és szerencsét, hogy Isten gyermekei lehetnek. És minden földi jóért eltékozzolják ezt a nagy kincset. Esztelenek, vakok és süketek meghívásoddal szemben, hogy erejüket nálad és általad keressék s újítsák meg állandóan. Húsvétkor Oltáriszentséged vétele egész sereg keresztényt ébreszt föl ismét életre a lelki halálból. De nemsokára újból lekaszabolja őket a halálos bűn.

Mindennap odaülnek a világ mámoros lakomájához, de sohasem látjuk őket az élet asztalánál: a te asztalodnál. Elfelejtenek enni saját kenyerükből, és meghalnak éhségükben. De mégis értesd meg velük, és láttasd át szegényekkel, hogy hol találják meg az igazi életet, hogy ne szenderüljenek el a halálban. Nekem pedig add meg azt a kegyelmet, hogy inkább haljak meg, semhogy súlyos bűnnel valaha megsértselek. Mielőtt egy keresztény súlyos bűnt követ el, illenék, hogy minden szentostyát visszaszolgáltasson neked, melyeket életében kezedből fogadott. Minden szentáldozás hűségi szövetség veled életre-halálra, kegyelmes Üdvözítő. Ezt újítom meg most veled. Szentséged vétele bizonyosan biztosítja számomra kegyelmi segítségedet. Amen.

XII. A BOCSÁNATOS BŰN ELENGEDÉSE

1. Igazi élet, lelkiélet Ura! Te mindent szeretsz, és semmi mást nem gyűlölsz, mint csak a bűnt, hacsak bocsánatos bűn is az. A hűn a te legnagyobb ellenséged és az én ellenségem, és ezért

megtámadod és megsemmisíted, ahol rátalálsz.

Ez is kiváló hatása Szentségednek, hogy eltörli bocsánatos bűneinket. Így tanít szent Egyházad. Ő mondja, hogy a meg nem bánt bocsánatos bűnöket is egyszerűen megbocsátod, hacsak valósággal nem ragaszkodunk hozzájuk, és ha nem határoztuk el, hogy ismét elkövetjük azokat. Éspedig nem a miattuk fölindított bánat következtében bocsátod meg bocsánatos bűneinket, hanem magának a Szentségnek erejénél fogva. (Trienti zsinat, 13. ülés, 2. fej.) Ez volt a szándékod, szelídszívű Üdvözítő, mikor ezt a Szentséget rendelted. Azt akartad, hogy lelkiéletünk tápláléka legyen. Azonban a táplálék pótolja és fölfrissíti megbénult erőinket. Hasonlóképen hat ránk dicsőséges Szentséged is. Ez a lelkiezőt, vagyis a lankadó szeretetet pótolja és éleszti föl. A bocsánatos bűnök ugyan nem ölik ki belőlünk a szeretetet irántad, de meggyöngítik és hanyaggá teszik munkájában. Ezért jössz te ekkor, és új, örvendező életre és munkára ébreszted szunnyadó szeretetünket szeretetlakomád örömeivel és erejével, és elengeded bocsánatos

vétkeinkkel fölrótt minden tartozásunkat. A halálos bűnt távol tartod tőlünk, a bocsánatos bűnt pedig elengeded.

És ezzel hihetetlenül nagy jótéteményt tanúsítasz irántunk. Mert a bocsánatos bűnök útalatossá csúfítják előtted lelkünket, és ha nem is haragodat és örök büntetésedet, de végtelen Fölséged nemtetszését vonják le ránk. (Efez. 5, 27.) Csökkentik kegyelmed és szereteted bizonyosságainak özönét, és elrabolják tőlem elégséges kegyelmedet a jócselekedetekhez, pedig ezt a kegyelmet a szentáldozás következtében már nekem szántad. Igen, a bocsánatos bűnnel valóban megsértjük Fölségedet, és hosszú, keserves szenvedést vonnak ránk az örökkévalóságban, a tisztítóhelyen. Ellanyhítanak és elernyesztik erőnket a jóra, elveszik vidámságunkat, vigasztalásaidat és áhítatunkat veled folytatott társalgásunkban, szívünket a teremtmények felé hajlítják, elidegenítenek tőled, a legfőbb Jótól, és így a súlyos bűnhöz készítik elő utunkat. Nagy bajok ezek, és azért valamennyi hű szolgád inkább életét akarta elveszíteni, mint hogy akár csak egyetlen bocsánatos

bűnnel megsértsen téged, végtelen Jó-ság.

Sajnos, ezek a bajok sokszorozottan vannak meg bennem, végtelen Tisztaság és Szépség, és ezért nagyon megszégyenítve állok előtted. Majdnem egyetlen nap sem múlt el a nélkül, hogy bocsánatosan nem sértettelek meg. Mi van más hátra számomra, mint hogy hozzád forduljak, és magamhoz vegyem Szentségedet, mellyel mint különös jótéteményt kötötted össze bocsánatos vétkeim elengedését. Így akarok tehát hozzád menni, mint szegény bűnös ember tartozásaim könyvével, lélekből fakadó bánattal és bizalommal. Te Isten Báránya vagy, aki világok bűneit töröld el. Mondd ki a megbocsátás szavait, végtelenül kegyes Uram, és bűneim nincsenek többé.

2. Mint sok tartozással megterhelt szegény szolga borulok le előtted, Uram, és könyörgök, bocsásd meg minden bűnömet. Sajnos, sok van. És ha azt mondanám, nincs bűnöm, nem volna bennem az igazság. (I Ján. 1, 8.) Gyakran megsértettelek, úgy ittam a bocsánatos bűnöket mindennap, mint a vizet, és azért most alázatosan várom bünte-

tésemet. Azonban ekkor jössz te, nem azért, hogy ítélj, hogy szememre vedd hálátlanságomat veled szemben, hanem hogy bírói ítélet helyett kegyelmet adj, és mindent megbocsáss. Mintha nagy jótéteménnyel tüntettelek volna ki akkor, mikor lelkembe fogadtalak, örömmel engedted most el minden bocsánatos bűnömet és hibámat a nélkül, hogy külön kértelek volna rá. A bűnbánat szentségében is elengeded a bocsánatos bűnöket, azonban csak akkor, ha megkérlelünk miattuk, megbánjuk azokat, és erősen megfogadjuk, hogy nem esünk vissza egybe sem. Azonban itt megkérlelés nélkül, egyedül irgalmasságod, túlaradó kegyességed és Szentséged erejénél fogva engedted el bocsánatos bűneimet. Ezzel ismét kimutatod rendkívül nagy jóságodat a tieiddel szemben, akik a megszentelő kegyelem állapotában közelednek hozzád. Megbocsátod botlásaikat, ha megvan bennük a jóakarát, hogy megszabaduljanak azoktól. Önmagad jössz, és kezembe adod kegyelemleveledet. Hogyan adhatok hálát ezért a nagy irgalmasságodért?

Nem, isteni Üdvözítő, nem ragaszkodom egy teremtményhez sem, mely bot-

lásra csábíthatna. Szilárdan elhatározom, hogy kerülök minden szándékos bocsánatos bűnt. Indítóokom oly sok van! Világosan átlátom, mennyire méltatlanul cselekszem veled szemben ezek által. A bocsánatos bűnnel vétkezem Fölséged és legfőbb hatalmad ellen. Azt mondod: Ne tedd ezt, mert megtiltottam. És én mégis megteszem. A bocsánatos bűnnel vétkezem bölcseséged ellen. Mert hogy a súlyos bűnt elkerüljük, meg kell tiltanod a bocsánatot. Bűnt követek el a téged megillető szeretet ellen. Ezer túláradó kegyelemmel halmoz el jóságod és bőkezűséged testben és lélekben. A leggyöngédebb figyelemmel bánsz velem. És szeretetre vall-e ezzel szemben, ha csak arra töreksem, hogy ami föltétlenül szükséges a kegyelmi állapothoz, azt megtegyem és mással nem törődöm? Szeretet-e az, ha minden pillanatban mondogatom: szeretlek, de minden pillanatban mégis megsértelek, akaratod ellen cselekszem? Szeretet-e az, ha nyomorúságos teremtményeket többre becsülök, mint téged? Mindezt elismerem, és végtelen szent Fölséged és fölfoghatatlan szereteted előtt megújítom szilárd elhatározáso-

mat, hogy egy szándékos bocsánatos bűnnel sem sértlek meg többé.

Adj kegyelmeit, hogy most már hűen kitartsak föltételem mellett. Add, hogy őszintén gyűlöljem a bocsánatos bűnt. Hiszen valóságos ellenséged és segítve segíti a halálos bűnt, kinyitja előtte az ajtót, mert egyedül nem tudna betörni lelkem hajlékába. Add, hogy féljek szigorú és igazságos ítéleteidről, de a félelemnél nagyobb legyen szeretetem irántad. Segíts, hogy elkerüljem a közeleli bűnalkalmakat, és kerüljem azt a teremtményt, mely bűnre csábít, ha foglalkozom vele. Add, hogy mindenben mértéket tartsak, megfontolt legyek, mindenben szent akaratodhoz igazodjam legelőször, és hogy ne merüljek el egészen a mulandó dolgokba és külsőségekbe. Így kegyelmeddel bizonyára meg tudom majd magamat őrizni minden egészen megfontolt, szándékos bocsánatos bűntől.

XIII. A MEGSZENTELŐ KEGYELEM GYARAPÍTÓJA

1. Nagy jótéteményt tesz velünk az, aki megőriz bennünket a bűntől. Szent-

séged által azonban ezenfölül valóságosan bennünk dolgozó erőkkal is támogatod gyöngeségünket.

Első nagy segítséged a megszentelő kegyelem gyarapítása. Minden szentség a megszentelő kegyelemmel foglalkozik, mert ez a természetfölötti élet sarkköve. Részint megadják a megszentelő kegyelmet, ha elvesztettük, vagy megnagyobbítják, ha megvan. Szentséged nem közli a megszentelő kegyelmet, hisz ez a Szentség a megszentelő kegyelemben élők: a lelkileg elevenek Szentsége. De egyik szentség sem gyarapítja annyira a megszentelő malasztot, mint az Oltáriszentség.

Bárcsak eléggé tudnám becsülni a megszentelő kegyelmet! Ez lelkünk teremtet, szellemi és természetfölötti tulajdonsága, melyet lelkünk szellemiségének alapjába öntesz. Ezzel az egész lelket meg-nemesíted, és olyan étellel ékesíted föl, mely isteni életedet mintázza. Mint ahogy a lélek erőinek és képességeinek gyökerévé és egész életének alapjává természetadta szellemiségét tetted, így a megszentelő kegyelem az egész természetfölötti élet alapja, minden természetfölötti erő és tehetség forrása.

Minden természetfölötti erényt erősíthetünk, szilárdíthatunk magunkban. A hitet, reményt és szeretetet, minden más erényt és ezeknek az erényeknek alapját, a megszentelő malasztot is. Egyházaddal biztosítasz bennünket erről. (Trienti zsinat, 6. ülés, 10. fej.) És csodálatos jóssággal oly sok eszközt állítasz rendelkezésünkre, hogy a megszentelő kegyelmet gyarapítsuk! Minden kegyelem állapotában végzett imádság és jócselekedet növeszti bennünk a megszentelő malasztot. Milyen hatalmasan mélyül, szilárdul és erősödik belsőleg a megszentelő kegyelem ilyen jócselekedetek által, és ez a megszilárdulás áthatol az erényekbe is, úgyhogy természetfölötti életünk egész szerkezete megerősödik, és jobban tud dolgozni. És ennek a gyarapodásnak nincsen sohasse vége. Segítséggeddel folyton-folyvást gyarapíthatjuk és erősíthetjük magunkban a megszentelő malasztot. De minden eszköznél hatásosabb szent tested magunkhoz vétele. Milyen gyorsan gyarapodik és erősödik bennem a megszentelő malaszt, ha önmagad jössz, hogy szent testeddel és véreddel tápláld. Ahol te jelen vagy, ott bőségesebben fo-

lyik a kegyelem, és mint minden lény teremtetője, bennem is minden munkához hasonlóan, mindennek alapját rakod le, és lelkiéletemnek legbelsőbb természetét. Ezért szállsz lelkünk mélységeibe, és erősíted bennünk a megszentelő kegyelmet. Szentséged által akartál legelsősorban megőrizni a halálos bűntől. De jobban nem oltalmazhatsz a súlyos bűn ellen, mint hogy belülről erősítesz meg a természetfölötti élet alapjának, a megszentelő malasztnak gyarapítása által.

Milyen értékes eszközt adsz ezzel most ismét lelkem megmentésére, isteni Üdvözítő, Szentségedben! Mennyire kell tehát vágyódnom, hogy magamhoz vehesselek! Odamegyek hát szegénységem és gyöngeségem tudatában, és erős kézzel ragadom meg üdvösségem kelyhét, melyet emberi eszem szerint túlzott jószágodban és irgalmadban kínálsz föl és nyújtasz felém.

2. Imádlak és áldlak, Üdvözítő! Azért jöttél, hogy megáldj és megerősíts kegyelmedben. Nézz, Úram, szolgálád hajlékára. Tisztíts meg, díszíts föl, szentelj meg benne mindent. Különösen a megszentelő kegyelemre tekints irgalmas

szemmel bennem, mely lelkiéletem alappillére, és melyre lelki üdvösségem egész reményét alapoztad.

Milyen értékes kincs a megszentelő kegyelem bennem! Drágább ez minden más birtokomnál, bármi is van bennem a megszentelő kegyelmen kívül. Megváltásod legnagyobb ajándéka ez, melyet véred vívott ki számomra. Istensíúságod utánzata és szakasztott mása ez, és a veled kötött testvériség záloga. Ez pecsételi meg, hogy én is Isten gyermeke vagyok. A megszentelő kegyelem számomra minden jó forrása. Általa születtem meg a természetfölötti élet számára. Azért tetszem neked, mert lelkemen látod ragyogni fehér köntösét. Ebben tükrözöm vissza isteni jóságodat, szépségedet és ezért tekintesz rám örömmel. A kegyelem nemesít meg engem legjobban. A mennyországnak és Isten minden javának örökösévé tesz. Főképen a kegyelemben közlöd velem jóságodat. Ha a természet és angyalvilág minden fölsége enyém volna, semmi sem volna ez a kegyelemnek ahhoz a fölségéhez képest, mellyel kitüntettél.

Mit adnak az emberek azért, mennyit fáradsz és szívesen dolgoznak, hogy

állásukban följebb emelkedjenek, hogy magasabb rangot szerezzenek, hogy gazdagok, szépek és nemesek legyenek?! Hol van az igazi gazdagság, az igazi nemesség, az igazi szépség, ha nem a megszentelő kegyelemben, melyet te adsz? Ha ezt a kegyelmet egy fokkal megnöveszted, az egész örökkévalóságra fölemeled, megnagyobbítod boldogságot. Az egész örökkévalóságon keresztül közelebb fogok állni hozzád a mennyországban, mélyebben föltárnak előttem titkaid, jobban szerethetlek és boldogabb lehetek. A mennyi boldogságnak arra a fokára jutok, mint amely fokot a kegyelemben itt lent a földön megszereztem. Egyetlen kegyelem állapotában végzett jócselekedet annyira megváltoztatja a lelkemet, és természetfölötti módon olyan jóvá alakítja, hogy nem lehet többé ráismerni. Minek kell tehát történnie bennem akkor, ha önmagad jössz, végtelen Szent-ség és Szépség, és munkához látsz, hogy lelki hajlékomat fölékesítsd, és ha igazán gyakran, buzgósággal és szeretettel veszek magamhoz? Milyen jó vagy irántam, és mennyire szeretsz! És eddig talán nem is gondoltam szeretetednek

erre a bizonyítékára, és nem adtam érte hálát. Most hálát adok. Áldj meg tehát. Add, hogy kegyelmedet mindig jobban és mindennél többre becsüljem. Hogy mint a haláltól meneküljek attól a veszélytől, mely bűnre csábít, és így elveszítem kegyelmedet. Gyarapítsd bennem kegyelmedet. Segíts, hogy mindig tökéletesebb legyek, és jobban tessek neked, hogy mindinkább növekedjem benned, a te szellemedben. Valóban ez volt a szándékom, mikor ezt a Szentséget alapítottad. De ha lelkem mélyéből kérem segítségedet, annál bőkezűbb leszesz velem szemben. Könyörögve kérek tehát.

XIV. A SZERETET SZENTSÉGE

1. Nem ér véget, Uram, jóságod ebben a Szentségben. Lelkem mélységeit áldottad meg a megszentelő kegyelem gyarapításával. És most átömleszted áldásod hatásait a természetfölötti erényekre is, melyeknek gyökere a megszentelő kegyelemben nyúlik. Ezekben az erényekben a megszentelő kegyelem munkálkodik, mikor jót cselekszünk.

A szeretet az első erény, melyre áldá-

sod hat. Megerősítéd nemcsak belső lényegében és fönnmaradásában, hanem segítséget és indítást is adsz neki belső buzdulatokra és külső szeretetszolgálatokra. És ez Szentséged sajátos és különösen értékes hatása. A keresztség a hit szentsége, a bérmlás a remény szentsége, az Oltáriszentség a szeretet Szentsége. És szeretetünk e gyarapítása rendkívül nagy és drága ajándék.

Mert a szeretet az akarat alapvető és főereje. A szeretet által vagyunk tieid, és szeretet által uralkodol rajtunk. Ezért az első és legfőbb parancs, hogy téged teljes lelkünkben és mindennél jobban szeressünk. Minden más parancs bele van foglalva a szeretet parancsába, belőle indul ki, és a szeretettől kapja a legtöbb érdemet. Semmi sem kapcsol össze bennünket veled, végső Célunkkal olyan tökéletesen, mint a szeretet. Fölfoghatatlanul nagy jó a szeretet. Mindent megadsz annak, akit szeretsz, mert téged szeret: bűnei bocsánatát, kegyelmedet, az örök életet jutalmul és önmagadat, itt lent barátságos jelenlétéd édes kincse által, és az örökkévalóságban látásod most megérthetetlen boldogítása és élvezete által. Semmi sem

nagyobb, mint a szeretet. Ez legnagyobb kegyelmed számunkra, mellyel szeretetedet viszonzhatjuk. Isten a szeretet, és a szeretet által vagyunk mi egyik veled.

Ezt a szeretetet azokkal a kegyelmekkel nagyobbítod legjobban, melyek Szentségedet kísérik és Szentséged tulajdonságai. Hiszen te sohasem jössz kegyelmek nélkül. És a szeretet gyarapítása a legnagyobb kegyelem, és megfelel annak a belső egyesülésnek, melyre akkor lépsz velem, mikor szent testedet magamhoz veszem. Hogy is ne hozná magával szent tested a szeretet gyarapításának kegyelmét is? Az Oltáriszentség a szeretet oly nagy és csodálatos műve, hogy szükségképen fölbreszti a viszonszeretet édes buzgóságát mindenkiben, aki gondolkozik róla, és hittel magához veszi. Milyen fölségesen nyilatkoztatod ki szeretetedet irántunk ebben a Szentségben! Nem hiába mondták rólad, hogy mindvégig túlzottan szerettél bennünket. (Ján. 13, 1.) Mindvégig szerettél minket akkor, mikor az Oltáriszentséget rendelted. Ez bőségesen túláradó és mindvégig kitartó szeretetre vall, igen, ez a szeretet mes-

terműve. Hogyne tudna ez lelkemben vizontszeretetet ébreszteni, és hogyne tudná szeretetemet folyton gyarapítani?

Ezt a rendkívül nagy kegyelmet akarod megadni most, mikor szent testedet magamhoz fogadom. Magad akarsz jönni, és te akarod szeretetemet megnagyobbítani. Milyen nagy kegyességed és jóságod! Hogyan tudnék méltóbban előkészülni erre a jótéteményre, mint hogy vágyva-vágyódom utánad? Megteszed-e azt, ami után annyira vágyakoztál, és amit én is kívánva-kívánok? Azt a legnagyobb kegyelmet kérem tőled, hogy mindig jobban szeresselek, és állandóan növekedjék bennem ez a szeretet. Jöjj lelkembe, és rendezd benne a szeretetet! Csak a szeretet által vagyok tied! „Tárd ki kapuidat! Urad és Istened jön, hogy birtokába vegyen szeretetével.”

2. Hiszek benned. Imádlak. Átadom magam neked, fölséges Uram, és mindenemet, amivel tartozom. Lábad elé teszem mindezt a legnagyobb szeretettel, melyre képes vagyok. Mi más felel meg neked a szeretet Szentségében, mint szeretet és ismét csak szeretet? Szeretet vagy te Szentségedben, a leg-

fölségesebb és legmegindítóbb szeretet. Mi más tehetek veled szemben, mint hogy szeretlek, és ismét csak szeretlek?

Aki szeret, nem tudja elfelejteni azt, akit szeret, nem tud nyugodni távollétében. Nem tud mást, mint szeretteinek adni, megosztani és elajándékozni a magáét. Mindezt megteszed ebben a Szentségben. Nem tudtál elszakadni tőlünk, mikor eltávoztál a földről. Önmagadat hagytad hátra az Oltáriszentségben. Mennyi akadályt kellett itt elhárítanod, mennyi csodát kellett művelned, hogy egyesülhess velünk, hogy birtokodba vehess bennünket, meggazdagíthass kincseiddel, és boldogíthass Szentségeddel. Szereteted záloga nem kevesebb, mint te magad. Csodálatos ez a szeretet. Ezt a mennyből hoztad, és dicsőséges Szentségeddel bizonyítod létezését. Te nemcsak azt adod, amid magadon kívül van, és amit magadon kívül adni tudsz, hanem önmagadat adod. Ezt a szeretetet nem érdemeljük meg, ez túláradó, teljesen odaadó és áldozatos szeretet.

Hogyan tudom ezt viszonzni olyan szeretettel, mely a tiedhez hasonló? Irántam tanúsított szeretetedre kérek és

könyörgök, adj nekem igazi, valódi szeretetet irántad, olyan szeretetet, mely utál mindent, ami nem tetszik neked. Mely csak azt akarja, amit te akarsz, mely megszüntet bennem minden hiú ragaszkodást a teremtményekhez, olyan szeretetet adj, mely nyugtalanul és szüntelenül dolgozik teérted. Végül olyan szeretetet, mely szenved, föláldozza és odaadja magát érted, olyan szeretetet, mint amilyent szent Jegyesed, az Egyház tanúsít irántad. Ő túlzottan szeret, az önmegtagadás, a testvéri szeretet és a legmagasabb erkölcsi tökéletességre való törekvés, sőt magának a vértanúságnak hősiességéig. Egyedül ő ékesíti föl magát a szeretetnek ezzel a csodálatos koszorújával, mert csak Egyházadban vagy te jelen a szeretet Szentségében. Ha te velünk vagy, ez kárpótol bennünket mindenért, és hatalmat ad mindenre. Bárcsak adnál olyan szeretetet, mely némiképen megfelel e Szentségben irántunk tanúsított mérhetetlen szeretetednek!

Engedd tehát, hogy minden ajándékon fölül benned nyugodjam meg igazi és őszinte szeretettel. Benned, aki ben az örök dicsőség sugárzik felénk,

és aki felé, mint végső Célja felé törek-
szik minden teremtmény. Benned esz-
ményi módon: végtelenül tökéletesebb
módon van meg minden teremtmény
örök képe, mint a létező teremtmények
között, és akkora bőségben, melyet el sem
tudunk gondolni. Fölséged előtt eszem-
nek sem lehet egyetlenegy szava sem,
és tiszteletadó hallgatásom magasztalja
igazán Fölségedet. Egyedül te uralkod-
jál lelkemben, Uram, és ha másvalami
teremtményt szeretek vagy szeretnem
kell, miattad akarom azt szeretni. Fo-
gadj el tehát engem minden nekem
ajándékozott ajándékkal. Hódoljon
meg előtted értelmem. Alázza meg ma-
gát őszinte hit által, és igyekezzék té-
ged mindig tökéletesebben megismerni.
Hódoljon előtted akaratom, legyen a
tied, és szolgáljon neked teljes szabad-
ságával és szeretetével. Hódoljon előtted
emlékező és képzelő tehetségem. Min-
díg csak hozzád vezessenek és azon fá-
radozzanak, hogy lelkembe véssek szent
szavaidat, kegyes képedet, és őrizzék
meg magukban kitörülhetetlenül. Elég
gazdag és szeretetreméltó vagy, hogy
uralkodhassál szeretetre és boldogságra
vágódó lelkemen, hogy visszavonhatat-

lanul magadhoz vonhasd, és örökre boldogíthasd. Tegye ezt meg velem kegyességed. Arra kérlek, ne hagyj meghalni, mielőtt meg nem tanítasz az irántad és érted lángoló tökéletes szeretetre.

XV. AZ ÖRÖM SZENTSÉGE

1. A szeretet dicsőséges Szentséged édes gyümölcse. De ahol szeretet van, ott béke és öröm is van. Valóban . . . Örömünk mindig szeretetből fakad. A szeretet maga vonzódás lelkünkben valami jó felé, mely megfelel és tetszik hajlamainknak. Ha megtaláljuk ezt a jót, átkaroljuk és szeretet által birtokunkba vesszük, megnyugszunk benne, és ekkor béke és öröm költözik lelkünkbe. Minél magasabbrendű ez a jó, annál hatalmasabb a szeretet, és annál nagyobb békénk és örömünk miatta. Így születik a szeretetből mindig béke és öröm, melyek anyjukat gyermekként kísérik. Ime, isteni Üdvözítő, ezt a szép utat kell megjárnom, míg örömhöz jutok. Te vagy a legfőbb és végtelen lelki Jó. Szeretettel találunk rád. Békében és örömben élvezzük jószágodat. Mindez dicső Szentségeddel együtt a mienk.

Szentséged a legmagasabbrendű örömök kimeríthetetlen forrása.

Elégge hirdeted ezt már a Szentség külső jele által. A kenyér erősít és jóllakat, a szőlőfürt vérevel pedig, a borral, fölvidámítod az ember szívét (Zsolt. 103, 15.) és a közösen elköltött lakoma megerősíti barátságunkat és szeretetünket. Mindez nem jelenti-e, jelképezi-e a megelégedést és örömet, azt a magasabbrendű örömet, melyet lelkünkbe hozasz, mikor szent testedet és véredet magunkhoz vesszük? Ki nem tapasztalta már ezt, aki élő hittel és lélekből fakadó szeretettel élvezte Szentségedet? Az oltár és a bűnbánat édes szentségeit te rendelted, melyek a világ nagy vigasztalás- és örömforrásai. Elég gyakran bizonyítják ezt örömkönnyeink. „Kedvetadó poharam milyen jeles!” (Zsolt. 22, 5.)

Mint a virág a mezőn, olyan csodálatosan sokféle Szentséged gyakori vételeből fakadó örömünk. Majd mélységes békével és megzavarhatatlan megelégedettséggel veszed körül lelkünket. Az élet kellemetlenségei alig tudnak hullámtalan fölszínéhez hozzáférni, és alig tudják fölfodrozni. Máskor a megelégu-

lés és méltóság érzése ez az öröm, mely megvettét velünk minden földi örömet, mert magasabb örömekre méltatsz bennünket, igen, a legmagasabbrendű jóra, szeretetetre, a veled folytatott társalgásra és jelenlétetre. Majd közömböség és szelídség ez az öröm szenvedéseinkben és veszélyek között. Máskor mintegy hősi kedv, hogy mindig tegyünk valamit érted, igen, hogy nagy dolgokat és áldozatokat álljunk ki dicsőségért.

Azoknak lelkében ébresztesz ilyen bátorító lelki hangulatokat, akik magukhoz vesznek ebben a Szentségben. Egyszer belső kegyelmek és indítások által, fölemelő és vigasztaló gondolatok és sugallatok által ébresztesz bennünk ilyen lelki hangulatokat, máskor édes áhítatra buzdítasz, szeretetünk fölhevül és föllobban örömünk. Egész világ ez szeretetből, új életre fakasztó megvilágosításokból, mely veled lelkünkbe száll és örömeire indít. Ezek az órák földi életünk legszebb órái, valósággal a mennyország előleges élvezete ez.

Jöjj tehát boldogító pillanat, mely Uramat és Üdvözítőmet oly drága kincsekkel hozod. Mennyire rászorulok,

Uram, békédre, vigasztalásodra és örömdre! Világosítsd meg szolgád lelkét. Tölts el azzal a vágyódással, és adj erőt arra, hogy hűen és örömmel szolgáljalak.

2. Emelkedjél tehát lelkem! Most kel föl számodra az igazi öröm napja. Jézusom, te uralkodol minden örömen és lelki édességen. Bármilyen él és igazán örül, belőled él, és örömtől sugárzó arcod sugaraiban örvendezik. Rólad ragyog le ránk az örök élet és a mennyei öröm fénye. Jöjj és örvendeztessél meg isteni boldogságod sugaraival.

Te tudod, Uram, milyen gyakran hiányzik lelkemből az igazi öröm. Sokszor körülveszi lelkemet a szomorúság felhője, letör, lanyhává, kedvetlenné tesz szolgálatodban. Azonban ez nem illik isteni Fölségedhez. Bosszúsággal és szomorúsággal a világ szolgáltatta magát nem egyszer. Milyen nagy veszélyben forgok én is, hogy nem szolgálok neked, ha szomorkodom! Milyen nehéz lesz akkor az imádság, az önmegtagadás és állásom minden kötelessége! Nem tudok könnyen élni öröm nélkül. Igen, te magad öröme teremtettél engem. Ezért azt hiszem, jogom van

örömrre. És ha nem találok örömet szolgálatodban, nagyon könnyen a teremtményeknél keresem örömeimet. Nem ritkán a te büntetésed a szomorúság késedelmeskedő szolgálatomért és így egyik nyomorúságom a másikat vonja maga után, ha kegyelmesen nem segítesz, és nem nyujtod vigasztaló jobbot, és nem derítesz föl örömrre.

Fordítsd ezért felém örvendező tekintetedet. Hisz te az öröm Istene vagy, és boldog vagy, ha teremtményeid örömmel járják parancsaid útját. Nagy ajándék a te mennyei vigasztalásod. Saját boldogságodat sugározza ez lelkünkbe, és megdicsőíti boldogító jóságodat. Örömeimben mindig dicsőséged és szépséged egy-egy sugarára találok, és akaratom szárnyarakapva siet tova rendeleteid pályáján. És így kell ennek lennie. Így ragyognak előtted a csillagok órhelyükön. Szólítod őket, és azt mondják: Itt vagyunk. És örömmel ragyognak Teremtőjük előtt. (Baruk 3, 34.) Ha így szolgálnak téged a lelketlen teremtmények, miért nem mi is, szeretett gyermekeid?

Gyakran saját szavaddal bátorítasz örvendező szolgálatodra. (Zsolt. 94, 2.)

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik elfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én fölüdítlek titeket.” (Mt. 11, 28.) Jövedeled egykor megvigasztalta és megörvendeztette az örömtelen világot. Örvendeztesd meg lelkemet is, hisz téged vettelek magamhoz. Már a természetes étel ad vidámságot és kedvet az életerő mellett. Hasonlóképen Szentséged is. Sőt sokkal többet ad, mert ez az öröm egymagában igen nagy előnyöket szerez számunkra. Szentségedből nemcsak életerőt merítünk és benne nemcsak birtokunkba veszünk, jóságos Üdvözítő, hanem örülnünk is kell ennek az életerőnek és birtoklásodnak. Ezért vigasztaló megvilágosításaid által győzzél meg arról, hogy te az öröm Istene vagy, és hogy nemcsak a világban, hanem nálad is találunk örömöket, olyanokat, amelyeket a világ nem tud adni. Fordítsd el lelkemet a világtól és fordítsd örökre magad felé. Bölcseséged és szereteted szerint rendelj számomra annyi vigasztalást és örömet, mellyel könnyen tudlak szolgálni, és elérem célomat. Ha valamelyik kegyelmednek a kísérő öröm ajándéka nélkül kell engem hozzád vezetnie, legyen meg a te akaratod, csak el-

jussak egykor hozzád. Arra kérlek, hogy mindig nálad keressem örömömet, és még a szenvedésben is találjak örömet Szíved vigasztalására.

XVI. AZ EGYSEG ÉS SZERETET SZENTSÉGE

1. Az utolsó vacsorán rendelted Szentségedet, szerető Üdvözítő, mikor készültél elmenni közülünk, és felejtethetlen szavakkal hagytad meg és kötötted lelkünkre, hogy bensőségesen szeressük egymást. Nemcsak veled kell minket összekötnie a szeretetnek, hanem egymással is, és meg kell maradnunk ebben a szeretetben. E kölcsönös szeretet eszközének szándékom szerint éppen Szentségednek kell lennie. Szentséged magunkhoz vétele és a felebaráti szeretet nem két egymástól elválasztott parancs. Szentségednek kell indítania és erőssé tennie minket a felebaráti szeretetben, és annyira meg kell erősítenie bennünket, hogy megőrizzük és gyarapítsuk a szeretetet embertársaink iránt.

Erre mutat már dicsőséges Szentséged külső jele is. Ez a jel a bor és kenyér,

s ezek élvezete. Mint ahogyan sok mag-nak kell egyesülnie e g y kenyérré, és sok csepp bornak e g y pohár borrá, így kell nekünk is egyesülnünk. És mint ahogyan a közös étkezés és vendégség nemcsak a barátságot és szeretetet jelzi, hanem nagyobbítja a ragaszkodást, így kell szent tested közös élvezetének meg-tartania bennünket szeretetben, és így kell ezt a szeretetet gyarapítania. És-pedig erősebben kell gyarapítania, mint bármely más lakomára hívott társas összejövetelnek.

De a szentségi jelnél az egyetértésnek és szeretetnek sokkal mélyebb és szilár-dabb alapja maga a Szentség lényege, mely itt a te tested és véred. Mint ahogyan szellemi lelkünk egyesíti, ösz-szetartja és élteti magasabbrendű ere-jével testünk egyes tagjait, így akartál te is mint fej minden embert egymással egyesíteni valóságos anyagi és szellemi láncsal. Ennek a láncnak legerősebb láncszeme szent tested és lelked Szent-ségedben, együtt istenségeddel. Ezért rendelted úgy ezt a Szentséget, hogy tested elválaszthatatlanul tőled és ön-magában föloszthatatlanul mint anyagi és szellemi kapocs egyesítsen minden

keresztényt, mĩnt **tagjaidat** egymással és veled. Ebben az értelemben mondja apostolod oly találóan és szépen: „Az áldás kelyhe, melyet megáldunk, nemde Krisztus vérében való részesülés-e? És a kenyér, melyet megtörünk, nemde az Úr testében való részesülés-e? Mert egy kenyér, e g y test vagyunk sokan, mindnyájan, kik e g y kenyérben részesülünk.” (I Kor. 10, 16—17.) Tehát mindnyájan egy test vagyunk, mert mindnyájan e g y kenyérből eszünk. Ez a kenyér te vagy, egy és osztatlan önmagában és mindenki b e n , akik eszik testedet. És a helyett, hogy mi alakítanánk át téged szerintünk, inkább t e alakítasz át bennünket szellemed szerint. Minthogy tehát szellemileg hasonlónak változtatsz bennünket magadhoz, azért szellemedben és érzületedben részesítesz és ez nem más, mint a szeretet. Nem változhatom hozzád hasonlóvá, ha szeretetedet nem öltöm magamra. Te Isten vagy és Isten a szeretet, mely mindenre kiterjed és mindent átkarol. Szent lakomád vesz föl minket titokzatos testedbe, melyben minden tagot szeretet láncol hozzád és a többi taghoz.

Valóban, hol egyesülünk mi akár külsőleg is mindnyájan az ország, nép, születés, állás és az emberi élet minden más külső különbségén túl annyira, mint annál az asztalnál, ahol te magad vagy ételünk? Az oltárról egyenlőképen táplálsz szent testeddel mindenkit. Ez az oltár valóban az a nagy családi asztal, mely mindnyájunkat egyesít szeretetben, és melynél különbség nélkül egyesülünk, és nemcsak a te szereteted körébe jutunk, hanem mindazokéba, akik hozzátartoznak titokzatos testedhez. Milyen értékes sarkkövet állítottál Egyházadban az egységnek, békének és szeretetnek az egész világ számára, mikor Szentségedet rendelted! Szentséged mint csendes folyó fölfoghatatlanul sok áldást, békét, örömet és szeretetet ömleszt a keresztény családi otthonokba és a keresztény közösségekbe! Mennyi kemény, halott szívet ébresztesz irgalomra, hogy új lendülettel jót tegyenek! Nincs az egész világon egyetlenegy olyan társadalmi, szociális hatalom, mely úgy egymáshoz láncolja az embereket, mint Szentséged. Bizonyosan azt akartad, isteni Üdvözítő, hogy most, mikor magamhoz veszek, szeretettől meleg Szi-

vednél melegítsem föl lelkemet és itt erősítsem meg a felebaráti szeretetben. Jöjj tehát, jóságos Üdvözítő, taníts meg valódi felebaráti szeretetre és adj kegyelmet, hogy necsak ellenálljak minden szeretet és egyetértés ellen támadó kísértésnek, hanem erősítsem a szeretetet és egyességet bennem és másokban.

2. Sok és nagy fogyatkozás hív téged lelkembe, Jézusom, hogy szüntesd meg őket. De egyik sem nagyobb és sürgetőbb, mint a felebaráti szeretet hiánya. Az első és legfőbb parancs, hogy téged mindennél jobban szeresselek és ehhez hasonló a második parancs, hogy szeressem felebarátomat, mint önmagamat. De hogyan mondhatnám, hogy szeretlek téged, ha nem tartom meg parancsaidat? Te mondod: „Aki parancsaimat ismeri és azokat megtartja, az szeret engem.” (Ján. 14, 21.) Igen, ezt különös hangsúllyal parancsolod és arról kell minket megismernie a világnak, hogy tanítványaid vagyunk, hogy úgy szeretjük egymást, mint ahogyan te szerettél bennünket. Nem akarod szeretetünket, ha nem szeretjük felebarátainkat. Az volt Szíved végső és legbensősegebb kívánsága és azért imádkoztál utoljára köztünk

itt lent, hogy e g y e k legyünk, mint te e g y vagy az Atyával. Ezért áldoztad föl magad értünk és áldozod föl magad most is és azért alapítottál közös asztalt ezzel a Szentséggel, hogy elmélyítsed bennünk ezt a szeretetet, megtartsad és gyarapítsad. Mint jó családatya békét, egyetértést és szeretetet akarsz gyermekeid között. Felebarátom is a te teremtményed és gyermeked, nem kevésbbé, mint én. Úgy szereted őt, mint engem és úgy adod neki magad, mint nekem. Hogyne tudnám tisztelni tehát azt, akit te olyan nagyra becsülsz?! Hogyan gyűlölhetném és akarhatnék annak rosszat, akiért te halálba mentél és akit testeddel mint étellel táplálsz? Ha megtagadnám tőle szeretetemet, nem jelentené-e ez, hogy már tőled is megtagadtam?

Ime, jelenlétedben erősen fölteszem most magamban, szeretett Üdvözítőm, hogy megfelelek szándékodnak, hisz te az egyetértés és béke barátja vagy. Szentséged vétele tépje ki belőlem a társaim ellen irányuló idegenkedés és ellenszenv minden csíráját. Hogyan pihenhetnék Szíveden, Uram, mikor szeretetlen indulatokat ápolok magamban társaimmal szemben? Megparancsoltad, hogy mielőtt

megjelenünk előtted áldozati ajándékunkkal, engeszteljük ki testvéreinket. Milyen fontos tehát, hogy megszabadítsam és megtisztítsam lelkemet minden szeretetlenségtől és őszintén szeressem társaimat, hiszen olyan gyakran örülhetek látogatásodnak! Mire kellene késznek lennem, hogy bebizonyítsam szeretetemet társaimmal szemben, mikor te annyira szerettél engem és minden embert, hogy életedet adtad értünk? Adj hát kegyelmet, hogy szent parancsodat és szentséges Szíved végső kívánságát betöltsen és úgy szeressem embertársaimat, mint magamat és ahogyan te szerettél mindnyájunkat. Dicsőséges testednek mai fogadása biztosítsa számomra kegyelmi segítségedet. Add, hogy most már mindnyájan igazán gyakran vegyünk részt szeretetlakomádban, hogy kívánságod szerint béke, egyetértés és szeretet uralkodjék közöttünk. Ime, azért olyan kevés a béke és egyetértés a világban, mert az emberek távol maradnak szeretetlakomádtól. Engedd, hogy így imádkozzunk hozzád Egyházunkkal: „Add meg nekünk az egység és béke ajándékát, melyeket a följajlott ajándékok titokzatosan jelentenek.”

(Az Oltáriszentségről szóló miseszövegből.) Szent Pál apostol azt mondja: „Más nemzedékek idejében nem jutott tudomására az emberek fiainak úgy, ahogyan most kijelentetett szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által, tudniillik, hogy a pogányok társörökösök, egy testbeliek és együtt részesülnek a Lélek ígéretében, Krisztus Jézusban az evangélium által.” (Efez. 3, 5. 6.) Ezért „szívleljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani az egyetértést a béke kötelékével: egy test és egy lélek, amikép hivatástok egy reménységre szól. Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten és mindenknek Atyja, aki mindenek fölött, mindenben és mindnyájunkban van”. (Efez. 4, 2. s köv.)

Még inkább könyörgök, irgalmas szívű Üdvözítő, szeretet és egyetértés Istene, adj békét az egész földkerekség keresztény népeinek és nemzeteinek. Már a család tagjai között dúló viszálykodás sebet üt Szíveden, mennyivel inkább a népek között kitört békétlenség és viszálykodás! A háború a sátán iszonyú játéka, aki kezdettől fogva gyilkolja az embert, míg te azért haltál meg, hogy

Isten minden gyermekét egybegyűjtsd. (Ján. 11, 52.) Imádságom nem sokra képes, de egyesítem ezt utolsó kívánságoddal és utolsó imáddal, melyben a menyeei Atyához könyörögtél, hogy egyek legyünk, mint te az Atyával egy vagy. Miért ne hallgatná meg imámat a tieddel együtt?

XVII. A TESTNEK ÚJ TAVASZ

1. Nagy és számtalan áldást hoz lelkemnek szent tested vétele. Miért ne áldanád meg testemet is? Hiszen szereted az egész emberi természetet. Fölvetted az egész emberi természetet és vele a testet is. Mikor ezt a Szentséget rendelted, ezekkel a szavakkal emlékeztél meg róla: „Ez az én testem...” „Ez az én vérem...” Nem lelkedet és istenségedet, hanem határozottan emberi testedet említetted. Nem remélhetek-e e szavak folytán testem számára is áldásokat? Nem kételkedhetem benne.

Legszentebb tested legelőször is valószínűságon egyesül testemmel a színek közvetítésével, mikor legszentebb testedet magamhoz veszem e Szentségben. És ezzel kiváló módon megtisztelsz és meg-

szenteled testemet és rendkívüli méltóságra emeled. Különös áldással szentelik föl már azokat a szent edényeket is, melyekben testedet elrejtik és hordozzák, szentelményként tisztelik valamenynyit és úgy kezelik. Ezeknél mennyivel jobban megszenteled testemet, hiszen valósággal jelen vagy benne és a legbensőségesebben egyesülsz vele. Úgy tekinted testemet, mintha a te tested volna, mert a szentáldozás veled egyesít és vérrokonoddá tesz.

„De senki sem gyűlöli testét, sőt táplálja és ápolja.” (Efez. 5, 29.) Így teszel te is. Nemcsak azért egyesülsz velem olyan bensőségesen, hogy lelkemet a tied szerint alakítsad és megszenteljed, hanem hogy testemet is megáldjad, mint az életszentség eszközét, hogy részesüljön dicsőségben. Már kegyelmed és szereteted gyarapodásával is megerősödik testem nemcsak a kívülről jövő kísértésekkel szemben, hanem a belső rossz kívánságokkal szemben is. Testünk érzéki tehetségeire már szereteted és örömed édes és vigasztaló indulatai is hatnak, melyeket Szentséged vétele szokott lelkünkben ébreszteni, csillapítják bűnre való ingerlékenységünket és vá-

gyódásunkat, szellemünket a földiektől az égiek felé fordítják. Szentséged különös kegyelmeinek befolyása így állítja helyre lassanként azt a rendet és békét, mely az eredeti bűnbe való esésünk előtt dicsőséges kegyelmi állapotunkhoz tartozott. A tapasztalat győz meg minket erről. A testi-lelki tisztaságnak egyetlen hatalmasabb eszköze sincs, mint szent tested gyakori magunkhoz vétele. És így van ez rendjén. Szűzies tested csak szűzességre és tisztaságra nevelhet mindenkit állapotára szerint.

De még többet tesesz. Szentséged vétele nemcsak a tisztaság és ártatlanság elvesztett boldog állapotát állítja helyre bennünk, hanem egykor nem sejtett boldogság és fölfoghatatlanul nagy dicsőség állapotára is föl akarod támasztani testünket. Testünk utolsó és legmegalázóbb vereségét, a halált és az enyészetet a dicsőséges föltámadásnak kell jóvátennie. Fölségesebbek és dicsőségesebbek leszünk, mint az első ember volt teremése első pillanatában. És te akarsz az új isteni élet szerzője és mintaképe lenni, mely szerint alakulnunk kell. Ezt már akkor megígérted, mikor előre hirdetted tieid-

nek az Oltáriszentség alapítását: „Ez a mennyből leszálló kenyér, hogy aki abból eszik, meg ne haljon.” (Ján. 6, 50.) „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van — és én feltámasztom őt az utolsó napon.” (Ján. 6, 55.) Gondolhatok-e és találhatok-e ki már most ennél dicsőségesebb áldást testünk számára? És szent tested mintegy a dicsőség magját veti el testünkbe és kezembe adod a címet, jogot és biztosítékot a dicsőséges föltámadásra. Minden más étel csupán tovább tengeti életemet, isteni tested kenyere örökké dicsőségesen élteti testemet.

Dicsőséges Szentséged vétele tehát vérokonságod méltóságára emeli, megszenteli, hasonlóvá teszi testemet a tiedhez. Mit kívánhatok ennél többet? Nem kell-e szent epedéssel vágyódnom a veled egyesülés után, hiszen testem számára ilyen fölbecsülhetetlen mennyei javakat ígérsz?! Hadd vegyelek hát magamhoz, lelkem élete, testem remény-sége. Szegény testem állandóan veszélyeztetni lelkemet, de most már Szentséged bőséges kegyelmével az üdvösségre és örök boldogságra segít.

2. Imádlak és köszöntlek, isteni Üdvö-

zító, mint lelkem és testem üdvösségét. Mekkora leereszkedés és kegyesség tőled, hogy testem szegényes és megroggált hajlékát látogatásodra és dicsőséges testeddel olyan bensőséges egyesülésre méltatod. Nagyon jól tudod, testem nem olyan többé, mint ahogyan isteni kezedből kikerült az első ember teremtetésekor: az égi harmónia, tisztaság és isteni szépség képmása. Az eredeti bűn, nyugtalanító erők eszközévé, rendezetlen szenvedélyek küzdőterévé, sőt a lélek dicstelen börtönévé és bűnre csábítójává tette. Mennyire megalázva érzem magam tisztaságod és szent színed előtt e miatt a veszedelem miatt, melyért testem felelős. És mégis jössz és akarsz jönni, hogy ezt a pusztulást jóvátedd, és a kudarcot vallott bűnös testet szent és dicsőséges testté változtasd.

Valóban szereted természetünket, és semmit sem vetsz meg és hanyagolsz el, ami hozzátartozik. Sőt hasznot tudsz húzni veszteségéből és sérüléséből, hogy meggyógyítsad, fölemeljed és megszenteljed. Üdvösségünk ellensége elcsábított bennünket és gyöngesége miatt megrontotta testünket, de te a legmagasabbrendű boldogság és az üdvözülés eszkö-

zévé alakítod. Testünkkel fogadunk magunkhoz, a legbensőségesebben egyesülünk veled, és vérrokonaid leszünk. Mikor isteni emberséged egyesül testünkkel, lelkünk is egyesül istenségeddel, hasonló lesz hozzá, minden kegyelemmel és csírájában minden erénnyel megáldod. Maga a test a tisztaság és életszentség edénye lesz, biztosítod halhatatlanságát és előkészítod a boldog föltámadásra. Visszaszerzett boldogságunk így nagyobb lesz, mint bukásunkban volt a veszteség.

Fejezd be tehát művedet, és teljesítsd kegyes szándékaidat, melyek miatt lelkembe léptél, kegyes Uram és Istenem. Éreztesd velem jelenléted édességét, hogy érzéki testem jusson végre-valahára egészen annak öntudatára, hogy nálad is találunk örömöket, igen, olyan örömöket, melyek fölülmúlják a világ minden hamis gyönyörét. Fékezd meg bennem a kíváncsiságot és a bűnös kíváncsiságot. Adj józanságot testemnek, hogy tiszta és meggondolt vágyai legyenek. Zárd le érzékeimet, melyeken át a halál száll szívembe, azzal, hogy féljenek attól, ami neked nem tetszik, és amely kedvtelések folytán elvesztegetem

lelkemet a teremtményeken. Az állapotbeli tisztaság ajándékával készítsd elő halandó testemet a boldog föltámadásra. A megdicsőült szentek legszebb ékesége a szüzesség. És a szüzesség Szent séged munkájának gyümölcse. Mint ahogyan a próféta megjövendölte a jöveteledről, kegyelmeid dicsőséges idejéről, hogy javai a „választottak gabonája és szüzeket nevelő bor” lesznek. (Zak. 9, 17.) És ez a jövendölés oltáriszentségi munkálkodásodra vonatkozik. Gondviselésed csodálatos terve az, hogy sokkal dicsőségesebb állapotba helyezed vissza szentségi működéseddel testünket, mint amelyben volt bukása előtt, pedig megsérült és segítséged nélkül elveszett volna.

XVIII. MENNYORSZÁGBA KISÉRŐ KEGYELMEK

1. Bölcsen és csodálatosan rendezted el s őrzöd meg bennem, Uram, a természetfölötti életet. A megszentelő kegyelemben új természetet adtál lelkemnek: egészen természetfölötti és isteni élet állapotára emeltél, Isten gyermekévé tettél, megnemesítettél, és megszentel-

ted egész lényemet. Az isteni és erkölcsi erények új és természetfölötti erőcsíráit is belém oltottad, hogy olyan életet élhessek, mely megfelel isteni gyermek-ségem kitüntető kegyelmének. Ez a kegyelmi élet bennem olyan jócselekedetek gyakorlásában nyilatkozik meg, melyek egyedül jogosítanak kegyelmes rendelkezésed szerint az örök boldogságra.

És ehhez még hiányzik egy dolog, Uram: indításod, ösztönzésed és állandó segítséged, szóval valóságos kegyelmed. Csak ha kegyelmed jóra irányította tekintetemet, megindította akaratomat, hogy a jót tegyem, és a kivitelben együtt dolgozik velem, csak akkor végezhetek üdvösségre előkészítő jócselekedetet. Tőled kell jönnie, Uram, mindennek, ami üdvösségemhez tartozik, a kezdetnek, és a befejezésnek is. Ezt mondja a hit. (Trienti zsinat, 6. ülés, 5. fej.) De hogy ezekre a cselekedetekre végig kitartó állhatatossággal a koronát rátegyem valóságos kegyelmi segítségednek fogatosnak is kell lennie. Tehát nemcsak a cselekedet lehetőségét kell velem közölnöd, hanem kegyelmednek a végrehajtást is valósággal magával kell hoz-

nia. Már most ezek a bizonyosan eredményes kegyelmek akkora jót jelentenek számomra, hogy szoros értelemben véve egyet sem érdemelhetek meg közülük. Neked kell adnod, Uram, végtelen jóságodban valamennyit, és meg is adhatod.

És itt lép elénk Szentséged ereje olyan dicsőségesen. Megadtad neki azt a kiváltságos erőt, hogy megtartsa bennünket a megszentelő kegyelem állapotában. De ez nem történhetik másképen, mint hogy megadod azokat a bizonyosan hatásos kegyelmeket, melyek megőriznek bennünket a bűntől, és erőt adnak az üdvösség eléréséhez szükséges minden cselekedet végrehajtására. Ezt önmagad jelentet ki ezekkel a szavakkal: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem leszén élet ti bennetek”, vagyis nem őrzitek meg az életet magatokban. (Ján. 6, 54.) Ezeket a szavakat világosan erről a Szentségről mondottad. Ennek van meg tehát az az ereje, hogy valóságos és foganatos kegyelmeket közvetítsen számunkra. És ha egy szentséget ez a rendkívüli és fontos hatás megillet, valóban nem lehet más, mint az a Szentség, melyben

magad vagy jelen, és melyben szeretetted minden kincsét közlöd velünk, és melynek az a célja, hogy a megszentelő kegyelmet megőrizze és gyarapítsa bennünk. — Már most ezeket a hatásos kegyelmeket részint közvetlenül szent tested vételénél magánál adod a megszentelő kegyelem, a szeretet és más erények megszilárdítása által, részint később alkalomadtán és megfelelő időben, mikor egy bűnt kell elkerülnöm, egy súlyos kísértést legyőznöm, vagy valami üdvösségre érdemesítő cselekedetet kell véghezvinnem. Ezekre az alkalmakra ígérsz Szentséged vétele által jogot bizonyosan hatásos kegyelmi segítségre.

Mennyire vigasztal ígéreted erőtlenségemben, Uram. Mindíg jobban sürgetsz, hogy szeressem Szentségedet, és sokat reméljek tőle. Valóban az élet szentsége ez, és mindenünnen biztosítja üdvösségemet. Mit használ nekem akár a megszentelő kegyelem és istengyermekségnek nagy ajándéka, ha arról nem biztosítasz, hogy megőrizhetem ezt a kitüntetést hatásos kegyelmeid segítségével? Engedd meg tehát, hogy közeledjem szent asztalodhoz, és kinyujtsam

kezem az élet kenyere után. De nemcsak hogy megengeded, hanem önmagad hívsz meg, hogy mint az üdvösség biztosítékát magamhoz vegyelek. Vággyal és bizalommal közeledem asztalodhoz, Reményem és Életem!

2. Újra bennem vagy Uram, és biztosítasz azokról a kegyelmekről, melyek végső célomhoz vezetnek. Igen, önmagad mondod: „Én vagyok a szállótó, ti a szállóvesszők...” A szállóvessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szállótón... „Nálam nélkül semmit sem tehettek.” (Ján. 15, 4—5.) A Szívedből kiömlő, éltető és gyümölcsöztető kegyelemfolyam élteti bennünk a megszentelő kegyelmet, és ez termi bennünk az üdvösség gyümölcseit. Megvilágosító és megindító kegyelmeid nélkül olyan az életem, mint a világosság, napsugár és eső nélkül senyvedő tarotmány. De most már enyém vagy, élet Szerzője és Forrása, mely kimeríthetetlen, és minden szükségletemen túl kielégít. Milyen sok kegyelemre emlékeztet ez! Ezek a kegyelmek az isteni indítások egész világát jelentik. Bennük megvan minden, amit isteni gondviselésed és szereteted arra használ, hogy a menny-

ország boldog céljához vezessen minket: értelmi megvilágosítások, akaratindítások, olyan kegyelmek, melyek segítenek legyőzni a kísértéseket, és megerősítenek nagy áldozatokra. Intő, büntető, csalogató, vidám, édes és hatalmas kegyelmek ezek, melyekkel érezhetően hatsz lelkemre, vagy melyek öntudatom előtt csendesen rejtve vannak, és eredményeik csak a mennyben tárulnak föl előttem. Oly sok kegyelem ez, hogy nap sem telik el és alig egy óra, mialatt ne érintene meg isteni kegyelemfigyelmeztesed.

És szent tested vétele által adsz jogot és biztosítékot mindezekre a kegyelmekre, melyekkel üdvösségemet munkálnom kell. Angyalokkal is hozzáam küldhetted volna ezeket a kegyelmeket. Azonban önmagad akarod azokat kezembe adni vagy lelkembe lépésed pillanatában a megszentelő kegyelem, minden erény és benső buzgó indulatok elmélyítésével, vagy később, ha kísértésekben és nehézségek között szükségem van kegyelmi segítségedre.

Mennyire hálásnak kell tehát lennem, jószágos Uram, kegyelmes figyelmedért és nagylelkű szeretettedért. Mikor meny-

nyei asztalodhoz ülök, nemcsak elhalmozasz kegyelmi javakkal, hanem még gazdag kegyelemkészletet is adsz életem útjára. Olyan értékes minden ilyen kegyelem, hogy megérdemelni nem tudom, hanem csak alázatos imával kiesdeni tőled. És most Szentséget rendelsz vigasztalásomra és biztosítékul, a legnagyobb és legdicsőségesebb Szentséget, hogy közölje velem rendelésed folytán ezeket a kegyelmeket.

Add meg most azt a kegyelmet is, szívből kérlek, hogy a bocsánatos bűnök által el ne veszítsem a jogot nekem szánt kegyelmeidre. Szándékosan elkövetett bocsánatos bűneim fosztanak meg hatásos kegyelmeidtől, és azokkal játszom el rájuk kapott jogomat.

Milyen szeretetreméltó fényben jelenik meg előttem Szentséged a kegyelmek felhasználásának titka folytán!!! Ezek miatt a megelőző, együttműködő és kísérő kegyelmek miatt valóban kísérőm, vezetőm, gyámolítóm, védőm és nevelőm vagy. Ezek által a kegyelmek által veszed kezedbe lelkemet és minden képességemet, testemet és lelkemet, és isteni bölcseséggel, végtelen türelemmel és szeretettel alakítod valamennyit

tetszésed szerint. Mennyire megvigasztalnak ennek az igazságnak világossága mellett prófétád szavai:

Az Úr énnékem pásztorom,
Nincs semmiben hiányom.
Kövér gyepen, ott ad helyet tanyáznom.
A megújulás vizére vezet
És felüdíti tikkadt lelkemet.
És az ő szent nevéért
Az igazság ösvényein vezérel engemet.

Halálos árnyak völgyén hogyha járok,
Még ott sem félek semmi bajtól,
Mert ott is ott vagy énvelem.
A te vessződ, a te pásztorbotod,
Vigasztalásom szüntelen.
Asztalt készítesz szemeim előtt,
Dacára mindazoknak, kik törnek ellenem.

Homlokomat olajjal hizlalod,
S színültig habzik az én serlegem.
Boldogság kísér s irgalom
Éltem napjain végig.
S hajlékom lesz az Úrnak hajlokában
Mindörök éltig.

(Zsolt. 22.)

1. Angyalokká változtattál minket, Uram, mikor a szent keresztségben felöltötted ránk a kegyelem és ártatlanság ruháját. Azonban milyen nehéz harcba kerül ennek a ruhának ragyogását sértetlenül megőriznem! Szépsége kívülről ezer ellenséget ingerel, és kincse fölkelti az egész pokol irígységét. Szívünkben magában zendüléssel és áruhással fenyeget a rosszra való hajlam. Éveinkkel együtt növekedik bennünk ez a rosszra való hajlam, és csak a halál biztosít ellene teljesen. Meg kell siratnom és fájdalommal kell észrevennem, isteni Üdvözítő, hogy szinte számtalanul veszélynék teszik ki ezt a menyegzős ruhát, mely véredbe került, és a tisztátalanság szemétjébe dobják. Ki segíthet és védhet itt bennünket, és engem, ha nem Szentséged, melyet tulajdonképpen azért alapítottál, hogy az ártatlanság menedéke legyen?

Legelsősorban Szentséged lényege által oltalmazol bennünket. A Szentség lényege tested és véred egyesülve egész emberségeddel és istenségeddel. Milyen

hatalmas segítség és milyen erős menedékhely ez a tisztátalan ellenséggel szemben! Testedet szűz anyának méhéből vetted. Szűzies ez a test, és ezenfelül most papunk tiszta keze nyújtja nekünk. Továbbá azért vetted föl testünket, hogy a test műveit leromboljad bennünk, és jóvátegyed azt a borzasztó pusztítást, melyet testünk romlottsága okozott az emberek világában. Ezt a romlottságot lelkünkig üldözöd Szentségeddel. Isteni testeddel való egyesülésünk által akarod helyreállítani a rendet testünkben, meg akarod testünket tisztítani, szentelni és érinthetetlenné tenni minden külső csábítás és belső kísértés ellen. Megváltó és megszentelő erejű véred mosta tisztára az egész világot a tisztátalanság bűnének szennytől. Isteni és borzasztó jel az, mely távol tartja a tisztátalan szellemvilágot minden lélektől, melyeket Szentséged vétele által meglocsolsz ezzel a vérrel. Még a Szentség külső jelei is, a tiszta fehér, fényesen ragyogó színek is tisztaságról beszélnek. Valamennyi mintegy harci lobogó és hadüzenet a tisztátalanság ellen. Szentséged győzelmes ellensége mindenféle tisztátalanságnak, teljesen és határozottan ellene

mond, a rajta vívandó győzelem biztos jele, mert tested és véred a végtelenül hatalmas Istennel van egyesülve.

Épp ilyen hatalmasan és a legvég-sőkig harcol Szentséged a tisztátalanság ellen testünkre és lelkünkre kifejtett hatásaiban. Szentséged az élet és erő szentsége, gyarapítja a megszentelő malasztot és minden erényre kapott készségünket, melyekkel a tisztátalanság támadásai ellen kell harcolnunk. Kiváltságos belső kegyelmek kísérik. És Szentséged megoltalmaz a külső veszélyek és végzetes körülmények között.

Végül Szentséged a szeretet és öröm Szentsége. Éppen ezek az örömök győzik meg érzékeinket arról, hogy nehezebb és magasabbrendű élvezetek várnak ránk nálad, mint amilyeneket az egész világ fölkínálhat. Így vágyaink öröm és élvezet után a földiektől feléd fordulnak, és otthonosan meghúzódnak kedvességed árnyékában. Minden szívben fölébreszted égi származásunk és méltóságunk tudatát. Ha ráemlékezünk arra a szerencsére és kitüntetésre, hogy veled közös az asztalunk és életünk, és hogy általad és érted élünk, magasztos és nemes érzülettel telik el lelkünk,

mely megvettet velünk minden közön-
séges és földi dolgot, és csak veled akar
megelégedni. Végül, mint egyik egyház-
tanítód mondja, oroszánbátorssággal erő-
sítéd meg akaratunkat, melynek nem
állhat meg útjában egyetlenegy kísértő
veszély vagy pokoli hatalom sem, sem
a szenvedély kacérkodása. Tanító Egy-
házad állandó és szilárd véleménye,
hogy nincs hatalmasabb gyógyító és
oltalmazó eszköz a tisztátalanság ellen,
mint Szentséged, és egyetlenegy akár-
milyen mélyen begyökerezett rossz szo-
kás sem állhat ellen javító és megszen-
telő erejének.

Most már semmitől sem félek, isteni
Üdvözítő, ha végtelenül több ellenségem
volna is, mint eddig volt, és ha a harc
sokkal vérengzőbben folyna is. Te ajánl-
kozol szövetséges társamul, és hogy
előttem harcolj. Ki bír bármit is tenni
ellenünk? Nemcsak kezedet nyujtod fe-
lém Szentségedben, hanem karjaidba
zársz és elrejtész Szíveden. Önmagad
hívsz meg, és azt kívánod, hogy tiszta-
ságomat Szentséged gondjára bízam,
hogy ott nyugodjék szabadon minden
veszedelmes ellenségtől. Ezzel a szán-

dékkal akarom Szentségedet most és mindenkor magamhoz venni.

2. Lelkünk hű Barátja! Mint a tiszta szeretet Szerzőjét és Menedékét fogadlak és köszöntlek lelkemben. Engedd, hogy megkövesslek legelsősorban azért, ha tisztaságom valaha nem felelt meg egészen isteni Fölségednek és Szépségednek, ha nem voltam hű és gondos a testi és lelki tisztaság körül, ha valaha érzéki szeretet talált helyet lelkemben, és megszenteltelenítette a te szentélyedet. Átlátom méltatlanságomat és hálátlanságomat, és szívből bánom. Tisztítsd meg és szenteld meg testemet, hiszen szűzi, életadó testedben részesültem. Mosd le lelkemről a szennyfoltokat megváltó véreddel. Véred hatalma és ereje oly nagy, hogy el-esett teremtményeidet angyalokká tudja nevelni.

Fölteszem magamban és szentül megígérem neked, hogy gondosan vigyázok testemre és lelkemre, gondolataimra és cselekedeteimre és minden tettemre. Mert nagyon sokra becsülöm azt a tisztaságot, melyet a különböző állapotokban élőktől megkívánsz. És milyen értékes a szüzesség kincse! Ezzel kitün-

teted természetünket. Ez az emberi természet szépsége, melyet képmásod szerint alkottál, sőt a tisztaság isteni szépségedet másolja és tükrözi vissza. Nem nézheted az ártatlanokat a nélkül, hogy ne vonzódnál feléjük kegyelmesen és szeretettel, hogy ne fogadnád őket barátságodba és megkülönböztetett szeretettedbe, kegyelmi kincseid birtokosai közé, az ég és föld megkülönböztetett tiszteletének teljességébe. Mekkora boldogság, hogy minden utadon kísérhetünk, a legközelebb haladhatunk mellett és azt az édes, hatalmas és vidám éneket énekelhetjük néked, mely a mennyországot is megörvendezteti (Ján. 14, 3—4).

Szilárdan bízom Szentséged erejében. Ez a választottak gabonája és szűzeket nevelő bor. (Zak. 9, 17). Milyen sok belpoklost tisztítottál meg egykor isteni kezed érintésével. Mennyi tisztátalan szellemet fékeztél meg szavaiddal és űztél ki a lelkekből. Milyen elhatalmasodott és meggyökeresedett szenvedélyeket törtél meg, és milyen sok ember ártatlanságát szerezted vissza!? Igen, önmagad mondtad és megígérted, hogy aki eszi a te testedet, abban lesz élet,

majd érted és általad él, mint ahogyan te élsz az Atya által és az Atyáért. Tedd rám is kezedet, űzzed ki belőlem is mindazt a szenvedélyt, mely nem térted lobog bennem, és add, hogy egészen tied legyek, tiszta és őszinte lélekkel szolgáljalak.

Ajándékozzál meg azzal a kegyelemmel, hogy én magam is mindent megtegyek és fölhasználjak, ami megőrzi és előmozdítja tisztaságomat és ártatlanságomat. Add, hogy mindenben mértéket tartsak, szerény és elővigyázatos legyek, hogy féken tartsam érzéseimet, gondolataimat és lelkem hajlamait, hogy kerüljek minden hiú, hiábavaló és veszélyes társalgást, és hogy semmittevés által kaput ne nyissak az ellenségnek. Add, hogy teljes lelkemből ragaszkodjam hozzád, keresselek imádságaimban és csak arra legyen gondom, ami neked tetszik. Várrá kell lelkemnek acélosodnia. Sántát és védőműveket Isten félelméből kell benne építenem. Imádság és éberség lesznek jó fegyverek. Uralkodom és parancsnokom az irántad érzett mindennél hatalmasabb szeretet. Add, hogy én is teljes igazsággal vallhassam: „A világ gazdagságát és minden pom-

páját megvetettem irántad való szeretetből, Úr Krisztus, benned hittem és téged szerettelek.” Add, hogy minden pillanatban eléd állhassak és őszintén mondhassam: „Ime, Uram és Istenem, vajjon van-e lelkemben más szeretet, mint a tied?”

Lelkem mélyéből könyörgök hozzád a világ szeretetében eltévedt lelkekért. Jó Pásztor! Vezesd őket vissza a te aklodba és add, hogy egyesüljenek veled örökre a szeretet Szentségében. Végül könyörgök minden ártatlan lélekért, különösen a kedves gyermeklelkekért. Oltalmazd őket. Vedd őket Szentséged által karjaidba, és rejtse el őket szerető Szíveden, és riassza el tőlük messze a bűnre csábító sátánt.

XX. AZ ALÁZATOSSÁG ISKOLÁJA

1. Már földi életedben mint kiváló mester szóval és tettel tanítottál bennünket, Uram, alázatosságra. Nem kevésbé, sőt még jobban tanítasz minket alázatra oltáriszentségi életedben. Szentséged az alázatosság valóságos főiskolája, és egyik kiváló hatása, hogy igazán alázatos érzületre nevel mindenkit.

Az alázatosság önmagunk dicséretes kevésrebecsülése és megvetése gondolatban, szóban és tettben. Hiszen a helyes önismeret azt mondja, hogy önmagunktól semmi másunk sincs, mint csak a semmi és a bűn. Természetesen mint Isten nem becsülheted magadat, Uram, kevésre. Mint Isten önmagadtól szükségképpen létezel, végtelenül tökéletes és végtelen fölségű Úr vagy. Azonban mint ember önmagadtól semmi vagy, és mindened Istentől van. Ezért Valóban alázatosan gondolkozol önmagadról, és mindent mennyei Atyádnak köszönsz, és teljesen megalázkodol vele szemben. Nem tekinted magadat nálunk sem kiválóbbnak, és csupa odaadás vagy velünk szemben is. Hozzád hasonló teremtményeknek és testvéreidnek tekintesz bennünket, és amennyivel szent emberi természeted kiválóbb, mint a mienk, azt Istennek köszönheti. Isten jósága és irgalma nekünk is megadhatta volna azokat a kiválóságokat, melyeket szent emberségednek megadott. Ezért vagy te velünk szemben csupa alázatos, szerető leereszkedés és szolgálatrakészség. Életedben egyszer haláloed előtt mint valami szolga kötenyt kötöttél, és

megmostad tanítványaid lábát. Most még mélyebbre szállsz le hozzánk és bennünk. Oltárszekrényedben mindig készen állsz szolgálatunkra, mindennap föláldozod magad értünk, és nemcsak valamiféle ételt készítesz számunkra, hanem önmagad leszel halandó életünk tápláléka: ez már bizonyosan mérhetetlen alázatosság.

De még ennél is jobban föláldozod magad számunkra az Oltáriszentségben. Valósággal jelen vagy ebben a Szentségben istenségeddel és emberségeddel. Mi mindent kinyilatkoztathattál volna itt bölcseségedről, hatalmadról és szépségedről?! Bámulatba és csodálatba ejthetted volna az egész világot! És mit vehetek most észre rólad érzékeimmal? Semmit. Mindent elfátyoloztál. Minden eltűnt Szentséged jelentéktelen külső színei alatt. Sokkal kevesebbet vehetünk észre rólad, mint saját magunkról. Csak hitünk szemével láthatunk meg itt. Szentséged színeinek és az oltárszekrénynek homályában elleplezed magad. Dicsőséged ekkora elleplezésével összehasonlíthatjuk-e egykori rejtett názáreti életedet vagy akár sírodnak mélységes csöndjét és homályát? Mi-

lyen kicsiny helyet foglalasz el közöttünk! Mennyire jelentéktelenné változol, és milyen mélységesen hallgatsz önmagadról, végtelen Bölcseség, Hatalom és Szépség!

Aki alázatos, mások akaratának is aláveti magát. Nemcsak Isten akaratának, hanem Isten szándéka szerint akár minden embernek aláveti magát. Szentségedben valóban mindenkitől függő szolga lettél. Ha papjaid hívnak, engedelmeskedel szavuknak. Oda vihetnek, ahova akarnak, és gyakran oda, ahova te nem akarod. És nem állsz ellen akaratuknak. Mindenkinek odaadod magad, bárki jelenik meg oltárszekrényed előtt, és kívánczik utánad, akár méltó, akár méltatlan fogadásodra. Ki alázza és veti magát meg nálad jobban, nálad, akinek az ég és föld engedelmeskedik és aláveti magát?

Szentségedben egészen értünk és érttem élsz, szeretsz bennünket, és vágyvagyakozol velünk egyesülni, hogy boldogíts és meggazdagíts jótéteményeiddel és javaiddal. És mivel felelünk ezért neked, Uram, Istenem, legfőbb Jó? Milyen gyakran figyelemre sem méltatunk, hálátlanok, hűtelenek vagyunk hozzád,

nem hisszük, hogy jelen vagy itt, sőt sokan megvetnek és megbecstelenítenek! A megvettetés és megaláztatás próbálja meg legerősebben mindenkinek alázatosságát. És hogyan viseled te ezeket a próbákat, jószágos Üdvözítő? Példátlan türelemmel, lelkierővel és valóban isteni nagylelkűséggel. Hálátlanságunkra és a téged ért megbecstelenítésekre most még csupa jótéteménnyel felelsz. És ezzel az alázatosság legmagasabb fokára tanítasz bennünket, tudniillik, hogy szeressük a megaláztatást.

Hogy kiengeszteljem Fölségedet és szeretettedet a sok megvetésért, és hogy megnyerjem tőled az igazi alázatosság kegyelmét, azért veszem most magamhoz Szentségedet, mely olyan hű és tökéletes képe ennek az erénynek, és lelkembe is tudja vésni. Jöjj tehát, végtelenül aláztatos Üdvözítő, és alakítsd lelkemet olyan alázatossá, mint amilyen aláztatos a tied.

2. Már lelkemet boldogító jelenléted alázatosságra sürget és int, jószágos Jézus. Jól tudod, mennyire méltatlan vagyok jelenlétedre. De azért jössz hozzám, hogy alázatosságra taníts, és ezt az erényt belevésd lelkembe. Igazi aláza-

tosság nélkül nem élhetek a te Szívednek tetsző életet.

Te tudod, isteni Üdvözítő, mennyire hiányzik lelkemből az alázatosság. Sohasem akarok másra szorulni. Más segítségének elfogadása már megaláz, és többet akarok az emberek előtt kifelé mutatni, mint amennyit tehetségeim könnyen és jól elbírhathának. Ami bennem jó és ami jót teszek, könnyen magamnak tulajdonítom helyetted és tömjéneztetem magam a helyett, hogy neked adnám meg a tiszteletet. Elcsábít a becsvág, és az embereknél keresek tiszteletet és tekintélyt. Mindíg sürget valami, hogy érdemeimet piacra vigyem, hogy magamról beszéljek, és ha valami jót tettem, azt hiszem, hogy nem is az enyém, ha mások ezt nem ismerik és dicsérik. Önzésem olyan nagy, hogy bármi történik is körülöttem, mindent magamra vonatkoztatok, és annyira becsülök mindent, amennyi tiszteletet arat számomra. Följajdul kevélységem, ha valaki megelőz valamiben, és elhomályosítja hírnevemet, ha sehol sem talállok elismerésre és ha megfeddenek. — Istenem, mennyire borzadok én magam hiú és gőgös gondolataim, nevetséges

képzelgésem és kívánságaim e férges fekélyétől! Hogy állhatok így meg előtted? Adj kegyelmet, hogy komolyan fölvegyem a harcot hiúságom, becsvágyam és uralomvágyam ellen. Add, hogy helyesen el tudjak rejtőzni a hiú szereplések elől, és hallgassak önmagamról, ne mentegessem hibáimat, hanem ismerjem el őszintén valamennyit ott, ahol szükséges, szeretetből irántad, és hogy végre alázatos legyek.

Hogyan hasonlíthatnék különben hozzád, alázatos Jézus, és hogyan tetszeném neked? Te egészen elrejtőzöl Szentségedben, mindenkinek aláveted magad, mindenki előtt megalázkodol, és szolgálsz nekik, és még mindig nem adják meg neked azt az elismerést és tiszteletet, mely jogosan megillet. Hogyan dicsekedhetném én akkor azokkal a javakkal, melyeket te ajándékoztál, hogyan akarhatnék én csillogni, uralkodni és parancsolni, és végül miért fogadhatnék én minden megaláztatást, eredménytelenséget oly mérhetetlenül érzékenyen? Hogyan maradhatok én őszinte szolgád és barátod, aki szegyenli, ha jobban sikerülne neki bármi, mint neked? Milyen világosan átlátom,

hogy még irántad köteles szeretetem sem megbízható, ha nem támaszkodik minden erény alapjára, az alázatosságra. Alázatosság nélkül mindig abban a veszélyben forgok, hogy dicsőségedet és tiszteletedet áldozatul szentelem gőgösségemnek. Dölyfösségemet legyőznöm és a megaláztatást szeretnem, ez a legnehezebb áldozat. Míg ezt az áldozatot nem hoztam meg érted, nem vagyok megbízható szolgád és barátod. Milyen sok hibára, érzékenykedésre, irigységre, rosszakarató megszólásra, szeretetlen megítélgetésre és ima-elhanyagolásra csábít engem mindennap könnyen megsértődő, beteges dölyfösségem és kicsinyes hiúságom! Mint ahogyan az igazi alázatosság Isten szeretete önmagunk gyűlöletéig, úgy a kevélység önszeretet Fölséged gyűlöletéig.

Segíts tehát, isteni Üdvözítő, lelkem mélyéig hatoló alázatosságra. Akkor költözik belém az igazság, tisztaság és a te Szívedből kiömlő lelki béke. Akkor győzelmet arat bennem szereteted. Akkor oltasz engem önmagadba, szellemedbe és szívem együtt dobog a tieddel, és rejtett életem majd egyszer kinyilvánul veled együtt a mennyei dicsőség-

ben (Kolossz. 3, 3—4). Bárcsak egyedül te lennél örömöm és minden csillogást pótló kitüntetésem! Alázatosszívű Jézus, alakítsd szívemet a te Szíved szerint!

XXI. AZ ÁLDOZAT ÉRZÜLETE

1. Miért kötötted össze a szentmise-áldozattal az áldozást, isteni Üdvözítő, az utolsó vacsorán, és miért tetted a szentmiseáldozat kiegészítő részévé? Miért kívánja Egyházad is, hogy a hívek minden szentmisén vegyék magukhoz szent testedet, melyet föláldoztál értük? Szent Apostolod felel meg erre a kérdésre, mikor dicsőséges Szentséged vételéről beszél: „Valahányszor ezt a kenyeret eszitek, az Úr halálát hirdetik, míg el nem jő” (1 Kor. 11, 26). Oltáriszentséged életed képmása, életedre emlékeztet, és azt folytatja. Azért jöttél közénk, hogy nem csupán életed által dicsőítsd meg mennyei Atyádat, hanem különösen áldozati haláloddal akartad őt megdicsőíteni. És ezt az áldozatot újítod meg most már vérontás nélkül mindennap. A szentmiseáldozat

halálokat újítja meg és folytatja. Erről beszélnek a kenyér és bor szétválasztott színei, ezt hirdeti a kenyér lénységének megszűnése, és hogy helyét tested foglalja el, ezt mondod saját szavaiddal: „Ez az én testem, melyet értetek adok és vérem, melyet értetek ontok ki.” Ezt az áldozatot mindig elevenen meg akartad őrizni Egyházadban, hogy szellemileg és valóságosan egyesüljünk mindnyájan áldozatoddal, veled és benned titokzatos testté alakuljunk, bemutassuk a mennyei Atyának életünk áldozatát, és így mindnyájan a mennyei Atya, az isteni Fölség nagy, egységes és nagyszerű áldozata legyünk. Ennek az áldozati szellemnek nem csupán az áldozat valóságos bemutatásakor kell bennünket lelkesítenie, hanem egész életünkre rá kell vésnie az érted hozott áldozat jellegét. Élő áldozatnak kell lennünk. Ez a keresztény élet szelleme. Ezt az áldozati szellemet leheli most belénk oltáriszentségi áldozatod és különösen a szentáldozás, föláldozott szent tested magunkhoz vétele.

A szentáldozás valóban áldozati lakoma. Vele egész különös módon ve-

szünk részt áldozatodban. Nemcsak szellemileg egyesülünk áldozatoddal, és így bemutatjuk Istennek járó tiszteletünket, hanem isteni tested és véred élvezete veled egy áldozattá és egy áldozati testté tesz bennünket. A szentáldozás önmagában minden kegyelem biztosítója, melyeket megérdemeltél számunkra áldozatoddal. De különösen azt a kegyelmet biztosítja, hogy hozzád hasonlóképen szellemileg egész életünket áldozattá tehetjük. A szentáldozásnak áldozati érzületre, áldozatos szellemre és áldozatunkból merített öröme kell bennünket gyullasztania.

Ez indított tehát téged arra, isteni Megváltó, hogy áldozatodat és áldozásunkat egyesítetted egymással. Összetartoznak, és egyik sem egész a másik nélkül. Az áldozatban szellemileg adjuk oda magunkat veled együtt Istennek, szentáldozásunk által valóságosan részt veszünk ebben az odaadásban. Áldozásunkkal valósítjuk meg áldozatunkat benned és általad. Az egyik cél, a másik eszköz. Ez a te nagy, fölséges és dicsőséges szándékod, jóságos Üdvözítő. Akik jelen vagyunk isteni áldozatodon, mindnyájunkat belezártál szent áldoza-

todba, és föláldozva hagyjuk el az oltárt, isteni tested vétele által magunkkal visszük kegyelmeidet, hogy áldozatod szellemében éljünk. Amit sürgetsz tőlünk, ahhoz így erőt is adsz, hogy betöltsük. Milyen nagy kegyelem Szentséged vétele! Most azzal a szándékkal akarom Szentségedet fogadni, hogy megajándékozzál áldozatod szellemével és érzületével, melyre anyyira rászorulok, és mely olyan drága ajándék számomra. De ameddig Szent-ségedben részesülhetek, csüggedés nélkül meg is akarok felelni hűséges követe-sed fontos föltételének, hogy mint isteni Fölséged eleven áldozata éljek és haljak.

2. Szent tested vételével elismerem, Uram, hogy nemcsak a legbensőségesebben résztveszek áldozatodban és minden imádságodban, melyeket nevemben rósze Istennek, hanem hogy szeretném lelkembe ültetni áldozatodat és áldozati érzületedet, hogy önmagammat és életemet folytonos áldozattá változtassam Isten dicsőségére. Mint ahogyan az áldozati ajándékokat minden ember birtokából kivonjuk, és Istennek adjuk személyes és el nem vehető birtokul,

úgy szeretném én is magam egészen és visszavonhatatlanul Istennek adni. Hiszen ő adta életemet és ő Ura életemnek, mindenem tőle kaptam, ő végső Céлом. Bárcsak adhatnám oda magam veled együtt Istennek a te mintaképed szerint úgy, hogy mindenem szolgálatában emésztődnék föl, hogy szolgálatában föloszolnék és vele egyesülnék, mint a tömjénfüst, mely áldozatot kíséri, fölszáll Isten felé és hódol előtte.

Ez áldozatod jelentősége, és ezzel a szándékkal alapítottad és fejezted be önmagadban, és még most is minden nap megújítod. Add, hogy ez a szándékod rajtam is teljesüljön, valahányszor szentmisét hallgatok, és föláldozott szent testedet magamhoz veszem. Folytonos áldozatod legyen életem mintaképe, és Szentséged segítsen, hogy ezt a mintaképet kialakítsam magamban. Bárcsak tökéletes áldozat lenne életem! Bárcsak elfeledkezném önmagamról, ne ragaszkodnék magamhoz, meghalnék magamnak, hogy csak szolgálatodért, szeretetedért és dicsőítésedért éljek!

Hisz ez a teremtmény élete, hogy Istennek, végső Céljának szentelje ma-

gát, neki és benne éljen. Ez a keresztény élete is, isteni Üdvözítő, ez az erkölcsi rend, melyet törvényeddel és életed példájával mutattál meg nekünk, ez az önmegtagadás és az Istennek hozott teljes odaadás tana. E nélkül nem lehetek hűséges tanítványod. És végül ez a tökéletesség. Elszakadás a mulandó jóléttől, önmegtagadás és akár életünk fölláldozása sem veszteség, hanem nyereség, átváltozás és átalakulás valami magasabbrendű, jobb állapotba. Ha elfeledkezem magamról, és fölemésztődöm teljesen odaadó szolgálatodban, akkor egyesülök veled a legbensőségekben, és már előre élem és élvezem a boldog örökkévalóságot. Ekkor valóban megdicsőülsz bennem.

Add meg tehát ezt a nagy kegyelmet, hogy mindenkor áldozatod szelleme és érzülete lelkesítsen egész életemben. Uram, add, hogy rajtam is beteljesüljön főpapi kérésed, melyben tanítványaidért imádkoztál az Atyához: „És én őértük szentelem (fölláldozom) magam, hogy ők is legyenek megszentelve (vagyis Istennek bemutatott áldozat) az igazságban” (Ján. 17, 19). Bizonyosan tudom, ez legforróbb kívánságod.

Ezért rendelted Szentségedet. Csak föl-
áldozva mint levágott áldozati bárány
veszesz lakást bennem. Tűrhetem-e
még, hogy önmagamnak és kedvtelé-
seimnek éljek? Nem változtathatsz-e
meg lassanként, hogy ne ragaszkodjam
magamhoz, feledjem el magam és bíz-
zam tereád, hogy szolgálatodban sohase
ingadozzam rendetlen vágyaim miatt,
hanem állandóan csak neked és szolgál-
latodnak éljek? Ezért akarlak igazán
gyakran és buzgón magamhoz venni.
Amely gyümölcsöt eddig nem termett
meg egy szentáldozás, megteremheti a
másik, hogy végül mégis testtel és lé-
lekkel, minden cselekedetemben isteni
fölségednek áldozzam magam. Tedd ál-
dozattá minden munkámat azzal az egy
szándékkal, hogy mindent azért vállal-
jak és végezzek, hogy szent szeretetben
és egységben éljek veled és hozzád ra-
gaszkodjam. Segíts fölálldozni testemet
is tiszteletedre, hogy megtagadjam ren-
detlen kívánságait, és az igazság alkal-
mas eszközévé tegyem. Legyen áldoza-
tod lelkem is, hogy feléd forduljon, és
szereteted lángjában kiégjen belőle a
világ szeretetének emlékképe is, és el-
ragadtatva szépségedtől és dicsőséged-

től, a te képmásoddá változzék, melyben örömdöt leled. (Szent Ágoston: Isten városa 10, 6.)

XXII. ISTENEMBERI ÉLET

1. Szentséged mesterművét önmagad ezekkel a szavakkal jelezted, jószágos Jézus, mikor megígérted Szentségedet: „Amint engem küldött az Atya és én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él én általam.” (Ján. 6, 58.)

Nemde azt akartad ezzel mondani, isteni Üdvözítő, hogy amint téged az Atya az isteni természet közlése által életetett, és az Atya által élsz, úgy az is, aki téged eszik Szentségedben, általad és érted él majd? Mennyei Atyánktól nyert életed egészen isteni élet, élet Istenből és Istenben, és ezt az életet nem adhatod nekünk. Legföljebb megszentelő kegyelmed vési lelkünkre istenfiúságod képmását. Azonban ezt a második énünket nemcsak neked köszönjük, hanem az Atyának és a Szentléleknek is. Mint Isten Fia te még más életet is éltél. Minthogy az Atyától, mint második isteni Személy részesültél az

isteni természetben, és ezt a megtestesülésben egyesítetted az emberi természettel, mint Istenember éltél emberi természeted szerint is, a legbensőbb egységben az Atyával. Egy voltál vele érzület szerint is. Alázatosságodban egészen megsemmisültél az Atya imádásában, szeretetében és szolgálatában. Belőle, vele, benne és érte éltél. Ez erkölcsileg egy és ugyanazon élet volt, élet az Istenért. És ezt az életet ígéred nekünk és közlöd velünk, ha Szentségedet gyakran és buzgón magunkhoz vesszük.

Tehát szellemileg a tieddel azonos élet mint szellemi kötelék kapcsol bennünket össze veled és ez: a veled kötött legbensőbb egység hitben, szeretetben és cselekedetben. Így a te tanításod és példád szerint rendezzük be életünket, ezekből merítjük elveinket és nézeteinket, ezek szerint tervezzük és határozzuk el tetteinket, mint ahogyan apostolod oly gyakran és mélyértelműen mondja: „Élek pedig már nem én, hanem Krisztus él énbennem. Amit pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem

és önmagát adta értem” (Gal. 2, 20). Számomra az élet Krisztus, a halál nyereség. (Filipp. 1, 21.) Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, mely Krisztus Jézusban is megvolt (Filipp. 2, 5). „Jézus Krisztus meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, együtt éljünk vele” (I Tessz. 5, 10). „Valamennyiért meghalt Krisztus, hogy azok is, akik élnek, már ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és föltámadt (2 Kor. 5, 15). „Öltsétek magatokra az Úr Jézus Krisztust (Róm. 13, 14). Mi mást akarsz e szavakkal, mint magyarázni ígéretedet, jóságos Jézus, és mi mást jelentenek e szavak, mint a legbensőségebb szellemi egységet veled, melyre ember egyáltalán juthat, teljes szellemi eggyéválást veled, átalakulást és átváltozást képmásodra szellemed szerint?

Ez bizonyára legnagyobb és legkiválóbb kegyelmed, mely enyém lehet! És milyen fáradságtól kímélném magam, hogy birtokába jussak?! Nem járnám-e be az egész földet, hogy a te ismereted tudományának tanítómesterére akadjak? Nem adnám-e oda mindenemet, hogy boldog barátod lehessek? Mást

nem tudnék tenni, Uram! De íme, mekora kegyességed és jóságod! Nem kell tengerre szállnom vagy az égbe fölemelkednem. Te jössz én elém a mennyből. Önmagad akarsz meghitt tanítómesterm lenni. Ezt fönntartottad önmagadnak, amikor tested és véred Szentségét alapítottad. E Szentségnek legdrágább ajándéka, hogy megtanít szereteted szerint élni, egyesít veled, arra az életre vezet, melyet te magad élsz. Milyen szent vágygal és mennyei örömmel kell üdvözölnöm azt a pillanatot, melyben önmagad lépsz lelkembe és tanítani kezdesz, hogyan kell téged igazán szeretnem? (Ének. 2, 4.)

2. Azért jössz, Uram, hogy boldogíts és kegyesen fölajánlod királyi kincseidet és minden gazdagságodat. És most mit válasszak? Mi tetszenék neked a legjobban, és mi volna nekem a legüdvösségesebb? Nemde az, amit te magad választottál számomra, és amiért Szentségedet rendelted, hogy általad éljek és érted éljek, mint ahogyan te az Atya által és az Atyáért éltél! Mit nem foglal magában ez az ajándék?! Hogy én úgy gondolkozom, beszélek és cselekszem, mint te, hogy nagyra becsülöm és

útálom, amit te nagyra becsültél és útáltál, hogy azt szeretem és keresem, amit te szeretted és itt a földön kerestél, hogy ítéleteid az én ítéleteim és nézeteim legyenek, hogy szellemed az én szellemem és lelkem legyen, hogy te légy életem célja, mintaképe és tartalma.

Van-e ennél értékesebb és kívánatraméltóbb ajándék? Hiszen ez a tökéletesség és életszentség maga, a keresztény élet lelke és foglalata. Ez tesz bennünket igazán hű szolgálóiddá, őszinte tanítványaiddá és Szíved igazi barátaivá. Ez által egyesülünk veled tökéletesen, szeretetünk irántad ezzel teljes lesz. Ha így cselekszünk, akkor egy szív, egy lélek leszünk veled. Teljesen átalakulunk a te mintád szerint és titokzatos tested tagjai leszünk. Akkor valóban Urunk, Királyunk és szívünk Istene leszel, és igazán uralkodol bennünk. Ezt akarod, és ezután vágyakozol. Ezért rendelted ezt a Szentséget, hogy vele ezt a belőled, benned s érted élt életet mindig jobban elmélyítsem és megerősítsem magamban. Önmagad ígérted ezt, és hogy megteszed, biztosítéku szent szavadat és önmagadat adod. Milyen sokakban, ezekben és ezekben beigazol-

tad ígéretedet. Mindenki, aki gyakran és buzgón fogadta magához Szent-ségedet.

**Ime, az én legforróbb kívánságom is az, hogy életem a tied szerint mindig mélyebben átalakuljon. Add meg azt a kegyelmet, hogy szent tanításod, parancsaid, tanácsaid és életed ragyogó példája mindig szemem előtt lebegjen. Add, hogy rád gondoljak, ha valamit tennem, valamire vállalkoznom, valakinek valamit tanácsolnom és parancsolnom kell, hogy tőled kérdezzem meg, vajjon tetszik-e neked, ha ezt elhatározom, ha azt választom, és megegyezik-e ez életed példájával, vajjon van-e egy szó, egy esemény szent evangéliumodban, mely megmondja, mit tettel ilyen helyzetben, és mit kell nekem tennem, hogy szándékom szerint cselekedjem? Szent evangéliumod és isteni életed példája legyen elhatározásaim törvénykönyve. Választott kedves érem legyen az, hogy mindent szerinted, szellemedben és érted cselekedjem. Mint ahogy semmi sem egyesít engem Istennel annyira, mint az isteni éretnyek, melyeknek maga Isten az indító-
okuk, hasonlóképp semmi sem egyesít**

engem olyan bensőségesen veled, szerető Üdvözítő, mint hogy törekszem mindent úgy cselekedni, mint ahogyan te cselekedtél, és ezt tiszta nagyrabecsülésből és személyes szeretetből irántad. Esdve kérem ezt a nagy kegyelmet, jó-ságos Uram! Hiszen megtestesülésed és Szentséged rendelésének célja nem volt más, mint hogy így tökéletesen egyesítsenek veled.

XXIII. AZ ÉG A FÖLDÖN

1. Mint magad mondod, Uram, tested Szentsége valóban az élet szentsége. Lényege és sokféle hatása átkarolja egész életünket, és lendületet ad egész területén.

Az Egyház tanítása szerint Szentséged veled egyesít bennünket és általad Istennel a szentostya élvezete útján. Ez tested vételének lényege, első és legközelebbi hatása, az egyesülés Istennel. Ebből következik Szentséged minden más hatása. Tehát nem csupán veled, hanem általad, életünk végső céljával, Istennel is egyesít minket Szentséged.

Isteni Üdvözítő! Te mindenkor és mindenben közbenjárónk vagy a meny-

neyei Atyánál és utunk az Atyához (Ján. 14, 6). De sehol sem jársz közbe értünk az Atyánál tökéletesebb és fölségesebb értelemben itt a földön, mint az Oltáriszentségben. Mert te vagy a Fiú és ahol te jelen vagy, ott van az Atya és Szentlélek is, a teljes Szentháromság. (Ján. 14, 10.) Ebből a dicsőséges Forrásból származunk, ehhez térünk vissza, hogy ölen pihenjünk az egész örökévalóságon keresztül. Sohasem vagyunk közelebb Istenünkhöz itt e világon, mint mikor Szentségben téged magunkhoz veszünk, és szent Szíveden pihenünk és erőt gyűjtünk. Ekkor anynyira egyesítesz bennünket Istennel, mint amennyire itt az életben lehetséges. Engedd, hogy hozzád menjünk és magunkhoz vegyünk Szentségben és „ez elég nekünk”, mondhatjuk mi is Fülöp apostollal. (Ján. 14, 8.)

„Mert mim van nekem kívüled az
[égben?
S ha te velem, mit adhat a föld nékem?
Szívem-testem bár tova szétenyésszen:
Az Úr az én szívem reménye
És mindörökké osztályrészem.”
(Zsolt. 72, 25. s köv.)

Te teljes emberségemet, egész lényemet, testemet-lelkemet és minden tehetségemet egyesíted Istennel. Hiszen Szentséged külső jele a szentostya élvezete. Tehát, mint táplálék egész életünkre kihat, fönntartja életünket és erősíti, így isteni tested élvezete is. Szent tested megszenteli testünket és a magasabbrendű szellemi élet boldogító szolgaságába veti. Testünkön keresztül megszenteled lelkünket is. Értelmemet, akaratomat, minden tehetségemet magadhoz vonod, megtisztítod, igazi életre ébreszted és megdicsőíted. Egész lényemre és életemre kiárasztod kegyelmeid áldását. A legbensőségesebben egyesülök veled, sőt egy szív, egy lélek leszek majd veled és a nélkül, hogy szabadakaromat bénítanád, fölemelsz Isten szellemébe, hogy akarata szerint cselekedjek mindent. Most visszaadod testünket a legbensőségesebb életegységnek Istennel addig, míg egykor Istent a mennyben a boldogok szeretetével karoljuk át. Ezért Szentséged élvezete a mennyei boldogságot ízlelteti meg velünk.

Minthogy egyesülünk veled Szentségedben, isteni Üdvözítő, azért részesü-

lünk minden nagy jótéteményedben és áldásodban. Mert Isten a forrása minden jónak, tőle ered minden életszentségünk. Minél bensőségebben egyesülünk Istennel, annál bőkezűbben elhalmoz ajándékaival. Te annyira egyesítesz Istennel, hogy ennél jobban egyesülnöm Istennel itt a földön nem lehetséges. Te mint Isten, minden jónak birtokosa vagy. Mint ahogyan a táplálékot fölveszem magamba, és részeimmé alakítom át, így változtatsz át te engem második éneddé, ha magamhoz veszek. Bensőséges egyesülésünkől következik Szentséged minden más hatása ránk. Ezért őrizesz meg a megszentelő kegyelem állapotában, óvsz meg a bűntől, szilárdítasz meg erényeletemben, töltesz el szeretettel és örömmel, és önmagad akarod szegény testemet föltámasztása által megdicsőíteni — a te dicsőségedben. Szentségedet adod dicsőséges halhatatlanságunk biztosítékául. Mert veled egyesülünk, azért dicsőítesz meg bennünket. Kegyelmeddel előkészítesz a mennyei dicsőségre.

Sohasem egyesülünk Istennel olyan bensőségesen, mélységesen és minden tehetségünkkel, mint Szentséged vétele-

kor, és az életszentségnek nincs gazdagabb tápláló forrása, mint Szentséged. Ezért szent tested az Oltáriszentségben az Egyház hét szentségének és ezek minden kegyelmének és áldásának célja, koronája és betetőzése. Ezért áldalak, Uram, és teljes lelkemből örülök. Egész lelkemmel-testemmel egyesülni akarok veled és általad Istennel, végső célommal. Kívánhatok-e többet itt a földön? Adj tehát sok kegyelmet, hogy méltón, élő hittel, a legmélyebb nagyra-becsüléssel vágyva-vágyakozzam, hogy egyesüljek veled, hogy meggazdagodjam kincseiddel. Legyen ez a szentáldozás egy lépés közelebb hozzád, a te mintaképed felé bennem. Készítsen elő a végtelen Istennel való egyesülésre a boldog örökkévalóságban.

2. Én Uram és én Istenem. Tamás apostol hitének és szeretetének e föllángoló szavaival köszöntlek, Uram, lelkemben. Újból kegyesen meglátogattál és valóban jelen vagy bennem.

Milyen sokat jelent lelkem egyesülése veled e Szentségben! Ez volt célja isteni szeretetednek teremtményeid iránt és ez teremtményeidnek legforróbb vágya. Teremtőnk vagy te. Teremtetted lelkün-

ket és te oltottad bele minden hajlamát. Nyugtalanná tetted addig, míg benned meg nem nyugszik. Ezért jelenléted után vágyakozik már itt a földön, eped veled beszélgetni, hogy ezzel a társalgással előkészüljön veled egyesülni a mennyben. Istenséged szerint ugyan már itt a földön jelen vagy bennünk hatalmaddal, bölcseségeddel és lényeged szerint. Azonban ez a jelenléted nem múlja felül a természet rendjét és nem elégíti ki lelkünket. Nem egyszer a szentségeidből ránk kiáradó erők éreztetik velünk kegyes jelenlétedet és csak ez a jelenléted elégíthet ki bennünket. Lelkünk vágyódik és sürget valóságos és érzékelhető jelenléted után, hogy észrevehesse, a te társaságodban van. Ezt a kívánságunkat már kielégítetted, mikor megtestesültél. Ekkor látható alakban vetted föl természetünket és az emberek között jártál, mint ahogyan Szent János apostol olyan szépen mondja: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit néztünk és kezünk tapintott az életnek Igéjéről ... azt hirdetjük nektek.” (I Ján. 1, 13.) Mikor távoznod kellett közülünk és meg kellett fosztanod bennünket látható je-

lenlétedtől, megtestesülésed lett alapja csodálatos, de valóságos szentségi jelenlétednek. Mint ahogyan látható emberséged nemcsak jelkép volt rólad, hanem önmagad voltál emberi testben, Szentséged színeivel együtt hasonlókép nemcsak jelképez téged, hanem valóságosan jelen vagy benne. Szentséged folytonosan megjeleníti megtestesülésedet, minden egyes ember számára megtestesülsz benne. Testi szemünkkel nem láthatunk téged, mert itt a földön senki sem szemlélheti Istent. (Ján. 1, 18.) Mint egykor emberséged elleplezte istenségedet, hasonlóképen nem láthatjuk most emberségedet Szentséged színei miatt. De a hit szemével látunk téged. És ez kielégít bennünket, míg föl nem nyílhat testi szemünk is dicsőséged és szépséged ragyogásának látására. Erre a boldog találkozásra és mennyei birtoklásodra készítesz elő, ha Szentségedben közelünk hozzád és birtokunkba veszünk.

Most tudjuk, hogy hol van lakásod itt közöttünk a földön. Oltárod mellett az öröklámpa szelíd fénye mutatja ezt. Valóságosan birtokunkban vagy. Naponként és óránként fölkereshetünk, hogy beszélhessünk veled, hogy elő-

adjuk szenvedéseinket, örömeinket és bajainkat és hogy vigasztalást, fölvilágosítást kérjünk tőled, sőt a legbensőségesebb egyesüléssel lelkünkbe rejthetünk. Ilyen mérhetetlenül nagylelkűen elégíted ki szívünk kívánságát, hogy veled egyesüljön és olyan úton-módon elégítetted ki vágyunkat, melyet csak isteni bölcseséged és mindenható szereteted valósíthatott meg. Hála neked, isteni Üdvözítő, hogy ilyen igazi barátunk akarsz lenni! Mi volna földi életünk Szentséged nélkül? Sohasem vehetnők valóságosan birtokunkba boldog emberségedet és istenségedet a mennyei boldogság eléréséig. Keresztény lelkünk legtermészetesebb vágyát sohasem csillapíthatnók le teljesen itt a földön. Mindíg kérdeznie kellene vándorútja közben: „Hol van az én Istenem?” és sohasem találhatná meg. Mindíg hiányoznék egy láncszem földi életünkből a mennyei élethez való közeledésben. Hitünk nyugalmat találna, de szeretetünk nem, mert ez jelenlétedre, birtoklásodra és általában annak élvezetére sürget, amit szeret. Örök hála neked, Uram. Imádlak és szeretlek. Jelenléted Szentségedben, az oltárszekrényben való-

ban a mennyország előcsarnokává teszi földünket.

XXIV. SZENT ÚTRAVALÓ

1. Kegyelmeddel utoljára a halálba kísérsz bennünket, Uram, Szentségedben. Itt állsz mellénk, életünk utolsó állomásánál és segítesz rajtunk, mint végső szent útravaló.

Mennyire rászorulunk ebben a komoly pillanatban különös kegyelmi segítségedre! A halál földi életünk vége, vele megkezdjük örök életünket, belépünk igazságos gondviselésed megmáshatatlan végzésébe. A halál bizonyos. Vajjon a mennybe vagy a tisztítóhelyre jutok-e, az bizonytalan. Hogy meghalunk, az bizonyos. A halál órája bizonytalan. Minden pillanatban betoppanhat. Isten meg akar lepni bennünket. Nem teheti-e majd meg? Keserű a halál, a bűn keserű gyümölcse, egy kivégzési mód, mely elszakítja egymástól testünket és lelkünket. Végül halálunk végzetesen dönt el számunkra mindent. Mindent megmáshíthatunk és jóvátehetünk. De egy elhibázott halált soha.

A halál az egész örökkévalóságra dönt sorsunk felől.

A halál valóban nagy veszedelem. De nem hagyta bennünket itt sem segítség nélkül. Különös kegyelmekkel és nem kevesebb, mint három szentséggel erősít meg halálunk óráján. A bűnbánat szentségével, a betegek kenetével és az Oltáriszentséggel, mint végső szent útravalóval. Különös segítséget és különös kegyelmi erőt tulajdonít Egyházad Szentségednek ebben a minőségében, mint haldoklók szentségének a halál végzetesen fontos pillanatában. Itt újból olyan meghatóan nyilatkoztatsz ki jószágodat és irgalmadat velünk, emberekkel szemben! Szentségedben mellénk lépsz és kísérsz mint hű útitársunk egész életünkön keresztül. Az utolsó nehéz harcban, a halálban sem akarsz bennünket cserben hagyni. A halál az utolsó és legnehezebb küzdelem a gonosz szellemekkel. Egy hely és egy óra sem idegen és rideg annyira, mint halálunk órája és halálos ágyunk. Hogyan tudnál bennünket elhagyni ebben az utolsó harcban, lelkünk hűségese fegyvertársa és őre? Lelkem a te tulajdonod, melyet vérceddel vásároltál meg, ezt

véded, oltalmazod és mented meg. Szegény emberi természetünk utolsó nagy baja a halál. Itt senki sem tud segíteni rajtad kívül, aki minden bajban végtelen hatalommal segítesz rajtunk. Azután azért jössz, hogy nagy és drága áldozatodat tagjaidban, bennünk is befejezzed és bemutassad a mennyei Atyának. Munkás életünk ünnepi estje a halál, vele búcsúzunk innen és indulunk igazi hazánk, mennyei hazánk felé. S íme, magad jössz a mennyből mint családatya, hogy megfizess munkánk jutalmát és mint szerető testvér és barát hazakísérj bennünket. Nemcsak angyalaidat küldöd el, magad jössz elélem szeretetreméltó és vigasztaló Szentségedben. Önmagad szállsz testünk romlásnak induló csónakába, megragadod a kormányt és midőn a hullámverés összetörte csónakunkat, lelkünket átmented a boldog örökkévalóság partjára.

Milyen meghatóan mutatod ki ismét ebbe a Szentségbe rejtett áldásaid nagy bőségét! Életünk egész pályáján elhalmozol bennünket ajándékaiddal. Szeretettel és örömmel, szilárd bizalommal megyek eléd, hogy fogadjalak, mintha

ez a szentáldozásom volna az utolsó. Itt is, mint mindenütt és mindig, te vagy életem és mindenem.

2. Mint végső útravalómat, mint életem és halálom Urát akartalak ma fogadni és üdvözölni lelkemben. Valamennyien vétkeztünk és a halál zsákmánya lettünk. De mit nem tennél te értünk irgalmadban és irántunk érzett szeretetedben, hogy megédesítsd ezt a keserű szükségességet és fölhasználd üdvösségünkre! Nemcsak hogy keserű halállal meghalsz úgy, mint mi, hanem halálunk órájára szentséget is rendelsz, melyben összegyűjtötted szenvedésed és haláloed minden érdemét és kegyelmét. Magad jössz segíteni és védeni bennünket ebben a döntő pillanatban.

Most már nem félek a haláltól, veszélyeitől és aggodalmaitól. Ki is félne és aggódnék, akinek te jobbjára állsz és kinyújtod föléje védő jobbodat? Mennyire igaz és szép itt, amit próféta-d mond:

Halálos árnyak völgyén hogyha járok,
Még ott sem félek semmi bajtól,
Mert ott is ott vagy énvelem.

Asztalt készítesz szemeim előtt,
Dacára mindazoknak, kik törnek
[ellenem.
Homlokomat olajjal hizlalod (a vigasz-
[talás és erő olajával),
S színültig habzik az én serlegem!
Boldogság kísér s irgalom
Éltem napjain végig.
S hajlékom lesz az Úrnak hajlokában
Mindörök éltig.
(Zsolt. 22, 4. s köv.)

Nemcsak hogy nem félek, hanem
bizalommal telve nézek a halál elé:

Az Úr az én fényességem, üdvösségem,
Kitől volna hát megijednem?

— — — — —
Tábort ha táboroznak ellenem:
Nem fél akkor sem én szívem.
Háború hogyha kél rám:
Én akkor is reménykedem.

— — — — —
Magas köszirten megoltalmaz engem
Ő rejtetek sátorában.

Köröskörül az ellenség fölé
Igy magasztalja föl fejem.

Mert elhagyott apám-anyám:
Az Úr visel gondot reám.

Jaj volna nékem, hogyha nem hihet-
[ném:
Hogy meglátom még jóságát az Úrnak
Az elevenek földjén.
(Zsolt. 26, 1. s köv.)

Az Úr az én segítségem adója,
Aki az égnek-földnek alkotója.

Nem engedi inogni lábadat;
Ki téged őriz, az nem szunnyad el.
Bizonyal el nem szunnyad és nem
[alszik,
Ki téged őriz, Izrael.

Az Úr a te segedelmed, az Úr,
Jobbod fölé óvó árnyékot ad:
Téged nem éget a nap tüze nappal,
És éjjel nem dermeszt a holdvilág.

Az Úr megőriz téged a gonosztól.
Az Úr oltalma lelkedet befödje.
Az Úr őrizze mented s jöttödöt,
Mostantól mindörökre.

(Zsolt. 120, 2. s köv.)

Ki is félne hát, Uram, ilyen ígérek mellett és ki ne bizakodnék?

Hála tehát neked szelídszívű Üdvözítő, hogy Szentségeddel védeni akarsz ebben a veszedelmes órában, melyben senki más nem segíthet rajtam. Hatalmaddal halálomat nemcsak békességesse, hanem könnyűvé, sőt vidámmá teheted és drágává az Úr színe előtt. (Zsolt. 115, 6.) Ha veled már egyesültem, inkább szeretnem kell a halált, semhogy félnem kellene tőle. Ha a halált szeretem, a te halálodat, vagyis az istenszeretet és emberszeretet legnagyobb szerűbb művét utánzom.

Engedd tehát azt az alázatos kérésemet is előadnom, hogy ne tagadd meg tőlem azt a fölfoghatatlanul nagy jó-téteményt, hogy megvigasztalsz és megerősítesz halálomban Szentségeddel, ha ez a te szent akaratom is. Ez olyan nagy kegyelem, hogy nem érdemelhetem meg. De add meg nekem, végtelen Jó-ság és Irgalom, hiszen te azt akarod, hogy minden ember üdvözljön. Védő jobbod alatt semmitől sem félek. Békecsókoddal lelkemen meghalni már annyi, mint a mennyországban lenni. Akaratod szerint akarok, Uram, élni és halni.

Ha minden elhagy, te egyedül bizonyosan mellettem maradsz. (Krisztus köv. 2. k. 7. és 8. fej.)

Hogy némileg méltóvá tegyem magam erre a kegyelemre, olyan gyakran akarom Szentségedet magamhoz venni, amilyen gyakran csak lehetséges. És minden alkalommal úgy akarom fogadni, mint-ha utoljára venném magamhoz. Dicsőséges Szentséged lesz ezután legnagyobb áhítatom, szeretetem, reményem egész életemben, hogy vigasztalásom, segítségem és békém legyen halálomban. Hogy előkészüljek arra az órára, már most mondom: „Uram, Istenem, már most elfogadok kezedből bármely halálnemet, ahogy majd neked tetszik, minden aggodalmával, szenvedésével és fájdalmával, teljes megadással és készséggel.”¹

¹ X. Pius pápa a búcsúk kongregációjának egyik határozatában 1904 március 9-én teljes búcsút engedélyezett minden hívőnek a halál órájára, ha egyszer életükben, tetszésszerinti napon a bűnbánat szentségének és az áldozásnak méltó vétele után Isten iránt érzett igaz szeretettel elmondják ezt az imát.

AZ OLTÁRISZENTSÉG JELKÉPEI

XXV. AZ ÉLET FÁJA

1. Isteni Bölcsesség! Öröktől fogva gondoltál ránk, emberekre. Csodálatosan játszott kezed a földi dolgokkal, mindent kedvesen elrendeztél és hatalmad végtől-végig mindent átkarolt. Örömdre szolgált, hogy szereteted egykor üdvösségünkre szolgáló találmányait és terveit előkészítsd és előljáró homályos képekben kinyilatkoztasd. Ezért van tele az ószövetség jövődő dolgok jelképeivel, melyeket az újszövetségben akartál megvalósítani. Egy vallás az ó- és újszövetség. Az ószövetség előkészítette az újat. Az újszövetség megvalósította az ószövetség jelképeit. Hogy is ne lennének mármost az ószövetségben az Oltáriszentségnek képmásai, mely téged magadat tartalmaz és az Egyháznak sarkköve? Ezt el sem tudnók gondolni. Valóban gyakran és sokféle módon jelképezted Szentségedet az ószövetségben.

Mint ahogyan az őskinyilatkoztatás szavai elmondják, Szentségednek szép előképe esik már a teremtés első napjára. A paradicsom gyönyörűséges kertjében méltó lakóhelyet készítettél az embernek, kedveltednek és a föld urának. Szép cserjéket és fákat drága gyümölcssel megrakottan rendeltél az ember szolgálatára és gyönyörűségére. És hogy törékeny teste miatt se szakadjon vége uralkodásának, olyan fát is ültettél a paradicsomba, melynek gyümölcse mindenkorra megújította volna az életét. Ez volt az élet fája. Ha evett volna gyümölcseből, nem halt volna meg, hanem szenvedés és halál nélkül a szeretet valami elragadtatásában lépett volna át a földi életből az örök életbe.

Az élet fájának gyümölcse adta volna ezt a halhatatlanságot és úgylátszik, természetes módon. De ezt az erőt csak akkor akarta Isten az embernek adni, ha hűségét és alázatosságát Istennel szemben egy kísértésben bebizonyította volna. (Gen. 2, 9; 3, 22. s köv.) Ez volt az élet fájával kegyes szándékod, isteni Bölcsesség. Sajnos, az ember megghiúsította isteni tervedet. Nem győzte le a kísértést, kiesett megszentelő kegyelmed

állapotából és mielőtt megízlelte volna a halhatatlanság fájának gyümölcsét, kitaszítottad fölséged megsértőjét a paradicsomból a gazdátlan földre, hogy ott sok viszontagság után végül is meghaljon. A paradicsom küszöbén megértette Ádám Isten kegyes tervét. Azonban ez már nagyon későn volt. Nem léphetett többé a paradicsomba és elvesztette a halhatatlanságot. Egy kerub őrizte előtte a gyönyörű kert kapuját és az embernek nem maradt más hátra, mint a keserű halál.

De te, isteni Bölcsesség, megkönyörültél rajtunk. Tervedet tovább szőtted és még szebben és dicsőségesebben valósítottad meg. Új paradicsomot teremtettél és benne új fát ültettél az élet számára, sokkal drágábbat, mint a régi életfája volt. Ez Szentséged, melyet most kegyelmeddel magamhoz akarok venni. Bárcsak megismerhetném ennek az életfának fölségét és részesülhetnék nemes gyümölcsében!

2. Üdvözlégy bennem, isteni Megváltó! Te vagy az igazi, az új életfája, sokkal nemesebb, csodálatosabb, mint a régi volt a paradicsomban. Hogyan is hasonlíthatlak össze vele? Fölséges vagy a

szűz Istenanya méhéből való születésedtől fogva. Sokkal fölségesebb volt ez az anya, mint a paradicsom szűzi földje. Fölséges vagy te is, mert a menygyei Atya oltott be nemünkbe a Szentlélek közreműködése folytán. Fölséges vagy mint Dávid királyi sarjadéka is. Te vagy az egész emberi nemzetség virága és mint Istenember az ég és föld díszje és koronája.

Fölséges az a gyümölcs is, melyet bennünk érlelsz. A régi életfája csak a test halhatatlanságát termette volna meg, csupán természetes erővel dolgozott és gyümölcsét, a halhatatlanságot senkinek sem termette meg, egészen eltűnt a földi paradicsommal együtt. De te fa és egyúttal gyümölcs vagy Szentségedben, természetfölötti, isteni erővel munkálkodol bennünk, minden jót megadsz lelkünknek is és nemcsak testünknek. Ezt följosítod a föltámadásra és biztosítod is neki az egykori dicsőséges feltámadást. Mint ahogyan a paradicsomi életfán termett gyümölcs élvezete adta a halhatatlanságot, hasonlóképp hat ránk Szentséged is. Te vagy az a gyümölcs, melyet ha megeszünk, önmagához hasonlóvá változtat bennünket,

hasonló életet és minden lelki jót megad. Te a választott gyümölcsök fája vagy. Az ételszentség diadalmas gyümölcseit valamennyit Szentséged érlelte.

Az ősi életfája nem bizonyította be életadó erejét az ember próbáravetése előtt. A bukott embertől pedig örködő kerubod megvonta gyümölcsét. Azonban te, mint igazi életfája, hangos szóval hirdeted az egész emberiségnek életadó erőd csodálatos titkát. Ez az erő diadalmaskodott a bűnön és a halálon. Gyümölcseidet minden embernek föl kínálad, hogy megóvd őket a bűntől. Te nem a paradicsom őrzésére rendeled angyalaidat, hanem inkább hogy minden segítségre szorulót és szegényt meghívjanak paradicsomi lakomádra.

Az első életfájának virágzó paradicsomkertje eltűnt a föld színéről. Elpusztult. Azonban te irgalmasan új paradicsomot teremtetél Egyházadban és bele Szentségedet, egy új életnek fáját ültetted. Itt áll ez a fa előttünk. Sőt egész erdő ez a kegyelem gyümölcs-termő fáiból. Annyira megsokasítottad, hogy betöltötte az egész földet és szüntelenül termi az üdvösség gyümölcseit. Mindíg újakat, mint a mennyei para-

dicsom fáí, melyek szeretett tanítványod szerint (Jelen. 22, 2.) megújítják a paradicsom boldog lakóinak ifjúságát. Paradicsommá akarod változtatni lelkesedmet is Szentségeddel és bele akarod ültetni a te életed fáját. Lelkemnek „az Úr paradicsomává” kell változnia, melyben te gyönyörűségedre járhatsz és beszélgetésedre méltathatsz. „Mint az almafa az erdők fáí között”, — így szól az Énekek énekében a menyasszony vőlegényéhez — „olyan az én szerelmem az ifjak között. Ami után kíváncsoztam, annak árnyékában ülök és az ő gyümölcse édes torkomnak”. (Ének 2, 3.) Szép az almafa virágözönében, édes és értékes a gyümölcse és gyönyörű jelentése van: az almafa a szeretet jelképe. A te életed fája alatt akarok én is erőt gyűjteni, itt akarok fölüdülni, ez az én oltalmam és örööm. Mind ezt fölkinálad Szentségedben.

XXVI. A FELHŐOSZLOP

1. Szép és megható jelképekben és csodákkal mutattad be, örök Bölcsesség, az újszövetség kiválóbb szentségeit választott néped Egyiptomból való kivo-

nulásánál is. (I Kor. 10, 11.) A Vörös-tenger és a felhőoszlop a keresztséget jelképezték és a manna Oltáriszentséget. (I Kor. 10, 1. s köv.) De a felhőoszlop is emlékeztet oltáriszentségi szent tested egyik hatására, mely igen sokat jelent számomra és soha eléggé nem tudom becsülni.

A felhőoszlopnak az volt a rendeltetése, hogy népedet ezer veszély között a vadon pusztaságán keresztül az ígért-földre kísérje. Milyen bámulatosan és csodásan végrehajtotta határozatodat! Mint tudós vezető és kísérő áll szeretett néped élére. Megadja a jelet az indulásra (Num. 9, 15—23.) és előtte halad. (Exod. 13, 21.) Megmutatja az utat és a táborhelyeket. (Deut. 1, 33.) Nappal a nap hevében mint védelmező menedékhely tárja ki hűsítő szárnyait néped fölé s mint örökdő és virrasztó fénykéve világítja meg az éjtszakát. (Exod. 13, 21. 22.) Ebből a felhőből beszélt az Úr a nép vezéreihez. (Deut. 31, 15. Num. 12, 5. Zsolt. 98, 7.) Mint tudós hadvezér védte ez a felhő népedet, majd előtte haladt, majd fölötte és az ellenséget csodálatos sötétséggel elrémitette és megsemmisítette. (Exod. 14, 19. 20.)

Ez a felhő vezette keresztül népedet a nagy tenger vizén és a tenger mélysége olyan lett előtte, mint a virágos mező (Bölcs. 10, 18; 19, 7.), egészen addig, míg táborot vert néped az ígértföldjének békességes mezején. Mint valami eleven, bölcs, anyagondosságú és isteni hatalommal előrehaladó lény védte a felhőoszlop népedet. Ez a te jelképed volt, a te sátorod, isteni Bölcseség. Mintegy lelke voltál ennek a jelenségnek és te műveltetted e csodákat néped üdvösségére.

Népednek ez a gondos vezetése nem jelképezi-e meghatóan isteni bölcseséged kegyelmi védelmét és kegyelmi vezetését, mellyel mint megtestesült bölcsesség most övezel Szentségedben mindenkit, aki szent testedet gyakran és méltón veszi magához? Mennyire rá-szorulunk mindnyájan, de különösen én kegyelmednek erre a vezetésére! Szentséged méltó fogadásának gyümölcsei ezek a vezető, bátorító kegyelmek. Szeretnék tehát, Uram, ezzel az áldozásommal Szentségednek ebben az áldásában is részesülni.

2. Kimeríthetetlen kegyelemforrás ez a Szentség, isteni Üdvözítő. Rendkívül

értékesek Szentséged fogadásának pillanatai, vagyis az a rövid idő, ameddig bennem időzöl. Drága kegyelmekkel áldasz meg addig, míg veled így társaloghatok. Minél bensőségesebben és lélekből fakadóbban beszélgetek el veled, annál gazdagabban áldasz meg kegyelmeiddel. Azonban jószágod nem elégszik meg ezzel. Még más kegyelmeket is szántál nekem, melyeket később, alkalomadtán juttatsz hozzám, mikor rájuk szorulok. Biztosan hatásos kegyelmek ezek, melyeket egy üdvösséghez szükséges jó és érdemes cselekedetnél sem nélkülözhetek. Kegyes jóssággal szentáldozásunkkal kötötted össze a jogot ezekre a kegyelmekre. Így ígérted ezt.

Milyen nagy és fontos kegyelmek ezek, ezt jelképi jőtevő felhőoszlopod. Ebből tekintettél le egykor népedre, minden szükségére, akadályára és veszélyére, útjaira az ígéretföldje felé. (Exod. 14, 24.) Tégy velem is így, Uram! Irgalmad lelkemben fölütött trónjáról tekints életem útjaira, melyeket még végig kell járnom. Vezess és kísérj földi életem úttalan és veszélyes tartományain keresztül, járj előttem és mutasd meg azokat a helyeket, ahol veszedelmek nélkül

pihenhetek és erőt gyűjthetek. Távolítsd el utamból a gonoszt, hogy ne találkozzam vele, és ha velem szembe jön, zárd le szememet, hogy ne vegyem észre és ha megpillantom, add, hogy helyet ne találjon bennem. Terjeszd ki fölém hűsítő felhődet, hogy el ne tikkadjak utamon a te szolgálatodban és az élet fáradságai között. Világosíts fel kételeyeim homályában és ha tanácstalanul gyorsan kell cselekednem. Óvj meg üdvösségem ellenségeitől, hogy ne találjanak rám és ne döntsenek kárhozatba. Sokféle kegyelemre van szükségem, melyeket csak tőled kaphatok meg: megerősítő, vigasztaló, fölemelő, oltalmazó kegyelmekre: egész világ ez kegyelemből. Jó angyalok ezek a kegyelmek. Küldd őket vezetésemre, hogy megoltalmazzanak és folyton bátorítsanak.

Ezek nélkül a kegyelmek nélkül egy cselekedetem sem tetszhetik neked és nélkülük nem tudlak állhatatosan szeretni. Jóságodra kérlek, add meg nekem ezeket a kegyelmeket, de igazi és eredményes kegyelmeket, vagyis amelyekről előre látod, hogy jócselekedetre indítanak. Megérdemelni nem tudok egyet sem. Csak alázatosan kérhetlek és remél-

hetem is valamennyit Szentségedtől, melyet azzal a szándékkal rendeltél, hogy e kegyelmekhez juttasson. S rajta kívül más eszközöm nincs, hogy ezeket bizonyosan és bőségesen megnyerjem tőled. Ne tagadd meg tőlem azt sem, hogy lelkiismeretesen óvakodjam minden egészen megfontolt bocsánatos bűntől. Ezek fosztanak meg bizonyosan győzelmes kegyelmeidtől és a rájuk szerzett jogtól: Szentséged igen értékes gyümölcseitől.

XXVII. A MANNA CSODÁJA

1. Te magad hasonlítod össze, isteni Bölcsesség, a mannát Szentségeddel, mikor ezeket a szavakat mondtad: „Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannát ettek a pusztában és meghaltak. (Ján. 6, 48. 49.) Aki e kenyeret eszi, örökké élni fog.” (Ján. 6, 59.) Szent apostolod, Pál is azt írja: „Atyáink ugyanazt a szellemi eledelt ették és ugyanazt a szellemi italt itták (ittak pedig az őket követő szellemi sziklából, a szikla pedig Krisztus volt).” (I Kor. 10, 3. 4.) Tehát a manna Oltáriszentséged előképe volt. Egyházad titkai és

legelsősorban Szentséged titka olyan nagy és mélyértelmű, hogy előljáró árnyékképek által elő kellett rájuk készítened hitünket. Így jelképezted Szentségedet te magad kenyérszaporításod csodájával és előkészítetted Szentségedbe vetett hitünket. A manna csodája már századokkal előbb nagyszerűen jelképezi Szentségedet és sokféleképpen hirdeti dicsőségedet.

Izrael népe a pusztában táborozott és elfogyott kenye. Könyörgésükre és zúgolódásukra azt felelte a nép vezérangyala, vagyis isteni Bölcseséged Mózesnek: „Majd én adok nektek kenyeret... Holnap napfölkeltkor látjátok meg az Úr dicsőségét.” És a táboron kívül csodálatosan megvillant felhőoszlopod azt mutatta, hogy nagy csodát fogsz művelni. Kora reggel kitekintettek Izrael gyermekei a pusztaság felé és a táboron kívül köröskörül fehérlett a föld előttük, mintha vastag dér lepte volna el. Ez volt a manna. Csupa apró, kerek és féhéren ragyogó szemecske. Ezt gyűjtötte össze a nép mindennap kora reggel, mert a déli nap hevében elolvadt, mint a hó. Akár többet, akár kevesebbet vittek haza, mindenkinek

csak meghatározott mennyiség jutott, azonban ez kielégítette minden szükségletüket. Csak egy napig tudták eltartani, azontúl megemésztették a férgek, vagy elolvadt, vagy elromlott. De a szombat előtti napon mindenki két napra valót gyűjtött és ez nem romlott meg. A manna íze hasonló volt az édes búzazsemlye ízéhez és később elkészíthették bármiféle étellé. Ezt a csodálatos kenyeret adta a népnek negyven éven keresztül, míg eljutott az ígért-földjére. (Exod. 16. Num. 11, 7. 8. 9.) Nagy és dicsőséges csoda volt ez. Népeért művelted. Így mondja ezt a Szentírás is:

Parancsolt odafenn a fellegeknek
És megnyitá ajtóit az egeknek.
Mannát esőzött rájuk: egyenek!
Adott nekik mennyei kenyeret.
Ette az ember angyalok kenyérjét,
Böven-lakásig küldött nekik élelmet.
(Zsolt. 77, 23.)

„Angyalok eledelével tápláltad népet, munka nélkül készített kenyeret adtál mennyből nekik, melyben minden

gyönyörűség és minden íz édessége megvolt.” (Bölcs. 16, 20—21.)

Mennyire kimutattad itt nagy jószágot gyermekeid iránt, végtelen Bölcseség. Mint anya ápoltad őket, és minthogy mennyei táplálékot adtál nekik, megcsodáltattad őket az egész világgal. De van még e g y nép, melyet még jobban megtiszteltél és fölemeltél. Ez a nép vagyunk mi, katolikus Egyházad gyermekei. Amit egykori választott népedért tettél a manna ajándékozásával, sehogy sem hasonlíthatjuk össze Oltáriszentséged ajándékozásával. Nem mennyei kenyér, nem. Valami minden mennyei dolognál fölségesebb, mellyel a mi életünket fönn tartod. Te magad vagy ez, isteni Fölség! Ha csak manna volna, amit most magamhoz akarok venni, milyen mély tisztelettel, gondos és hálás előkészülettel kellene azt fogadnom! Azonban a te szent testedet akarom élvezni, melynek a manna csak jelképe volt. Előkészülhetek-e erre elég nagy és őszinte buzgósággal?

2. Örök, végtelen Bölcseség, te vagy, akinek most szállást adtam lelkemben. Te vezetted és tápláltad egykor népedet olyan csodálatosan. Megilletődéssel

gondolok népednek hullatott mannaesőd nagy csodájára, melyet azért műveltél, hogy megújítsad és megerősítsed hitemet, tiszteletemet és hálámat a legméltóságosabb Szentség iránt. Nincs okom, hogy irigykedjem Isten ősi népére. Végtelesen többet adsz nekem, és nagyobb csodát művelsz számomra Szentségedben. A drága és csodás manna téged csak jelképezett, azonban ebben a Szentségben személyesen vagy jelen, és önmagadat adod nekem. Az izráeliták csak hitükkel tudtak téged átkarolni, de én teljes valósággal és igazsággal. Az ő kenyérüket angyalok készítették, a mienket nem teremtetett kéz alkotja, hanem te, Legfölségesebb. Ez „az Úr dicsősége”, hogy te magad vagy jelen közöttünk és hogy ételünk lettél. Itt a legméltóságosabb Oltáriszentségnél, a csodák csodájánál kell tulajdonképpen bámulattal és csodálkozással felkiáltania népednek a „Manhu” kiáltással azért, mert te vagy itt jelen Legfölségesebb, valóságos Isten és ember, és itt maradsz sok és hallatlan csoda bőkezű szórása árán.

A manna kicsi, fehér és ragyogó alakja nem jelképezi-e kedvesen Szentséged külső színeit, melyeknek szerény leple

alatt lealázkodol, és elrejtéd nagyságodat és dicsőségedet, és megfoghatatlan alázatossággal és emberszeretettel közénk költözöl? Csak akkor hagyod el sátra-
dat, ha a szentségi színek fátyla fölbomlik, mint egykor a manna szétfolyt a nap sugarai alatt.

Hány éven keresztül kísérté a manna népedet vándorútjain a pusztán keresztül, és táplálta minden hálátlanság és hitetlenség dacára?! Végtelenül hosszabb ideig vagy közöttünk Szentségedben. Mindenüvé követsz bennünket. Valósággal mindennapi kenyerünk akarsz lenni. Bármikor rád találhatunk. Nem kerül ez több fáradságba, mint egy elhatározásba, őszinte és kegyelmedből forró kívánságba, vágyakozásba Szent-séged után. Néhány lépéssel és egy-két pillanat alatt oltárszekrényedhez juthatunk, és mint az izraeliták gyűjtötték mannájukat, a reggeli órákban mi is magunkhoz vehetünk téged, a mi isteni mannáinkat. Te magad akarod ezt. Vágyva-vágyódom lelkünk után és te hívsz magadhoz bennünket.

És milyenek a mi mannáink hatásai?! Az izraelitákat az ő mannájuk életben tartotta, fölfrissítette, erősítette őket és

édessége mellett minden étel különös ízét fölvette. De ez a manna csak földi életüket tengette tovább. „Ők meghaltak”, mint te magad mondod. A sok százezerből, kik Egyiptomot elhagyták, csak kettő ért el az ígértföldjére. Mennyivel máskép hat az emberekre Szentséged! Titokzatos szavaid szerint „az örök életet adja” nekünk, a testünknek is, melyet a boldog mennyei életre támasztasz föl. És a lelket halmozod el csak igazán sokféle és bőséges kegyelmekkel! Megőrzöd bennünk a megszentelő malasztot, elengeded bocsánatos bűneinkkel fölrótt tartozásainkat, gyarapítod és emeled kegyelmi életünket és munkád nyomán a legszebb és legfölségesebb erényvirágok fakadnak tiszteletedre: a tisztaság, szeretet, öröm és érted égő munkakedv erényvirágai. „Amint te élsz az Atya által, úgy élünk mi általad.” (Ján. 6, 58.)

Végül Szentséged a legnagyobb jóval, a legnagyobb boldogsággal tüntet ki bennünket, mert általa valósággal és igazán már itt a földön a mienk lehetsz és lelkünkbe szállhatsz. Mi más volna földi életünk Szentséged nélkül, mint

elhagyott vidék, „nagy, félelmes pusztá” (Deut. 8, 15. s köv.), ahol kenyér és víz sincs?

A veszendő földi kenyér nem tudja lecsillapítani emberlelkünk sürgetését az „élő Isten” után. Ha önmagad nem jössz és nem segítesz, összeroskadunk az élet hosszú, göröngyös útján, mert messziről jövünk mindnyájan és mindnyájan messze megyünk. De te, mindenható, irgalmas isteni Bölcsesség, rátekintettél nyomorúságunkra, az egész emberiség nyomorára, mint egykor választott népedére a pusztában és később Genezáret tavánál, eljöttél és Szentségedben nemcsak a kegyelmek bőséges vizét és titokzatos mannát, hanem testedet és lelkedet, istenségedet és emberségedet, itt lent a földön emberi testbe öltözött mennyországot ajándékozol a tieidnek. Ez nemcsak jóság és irgalom, hanem szeretet, fölfoghatatlanul nagy szeretet. Ebben is hasonlít Szentséged a mannához és fölül is múlja: „Manna”, annyit jelent, mint ajándék, Szentséged pedig „Eucharisztia”, nagy, jó ajándék, az ajándékok ajándéka.

1. Egyházad, isteni Üdvözítőm, Illés próféta csodálatos kenyerét is Szentséged találó jelképének tartja. Illés az istentelen Jezabel királyné dühe és üldözése elől a pusztába menekült. (3 Kir. 19, 3. s köv.) Legyőzte a fáradtság és szomorúság és egy borókafenyő árnyékába vetette magát és elaludt. Egy angyal fölébresztette és a próféta ezeket a szavakat hallotta: „Kelj föl és egyél, hosszú út vár még rád.” Illés fölkel, maga mellett látott egy vízzel telt edényt és hamuban süített kenyeret. Fölkel, fölüdítette magát a csodálatos eleddel, erőre kapott és negyven nap és éjjel vándorolt, míg Isten hegyéhez, Hórebhez vagy Sínaihoz ért.

Szépen jelképezi ez az esemény dicsőséges Szentségedet, jóságos Jézus és mi mást jelentene Illés kenyerének ereje, mint azt az égi erőt, melyet Szentséged ad, hogy életünk útját bátran és buzgón, sok neked tetsző cselekedet gyakorlása közben járjuk, míg elérjük örök célunkat? Utunk közben végzett jócselekedeteink, igen, ezek üdvösségünk forrásai. Azonban ezeket csak

Szentséged erejével tudjuk végrehajtani. Mennyire meglepően egyezik itt a jelkép a jelképezett valósággal! Szentséged külső jelei, a kenyér, bor, és ezek élvezete nagyon hasonlítanak ahhoz a táplálékhoz, melyben Illés próféta részesült. Szentséged lényegében és hatásaiban megnyilatkozó természetfölöttséget az jelképezi Illés kenyérében, hogy angyal vitte a prófétának, tehát égi és angyali kenyér volt és ezért bámulatos erejű. Ennek erejével minden más étel nélkül végig tudta járni hosszú útját. Végül a jelkép és valóság célja is meg egyezik. Számunkra a mennyország Isten megjelenésének hegye, hogy ott Istent színről-színre lássuk, és boldogítson bennünket. És ezt a dicsőséges célt Szentséged éri el bennünk.

Mennyire megvigasztal és milyen sokat megmagyaráz Szentségedről az, amit róla és hatásairól ez a jelkép kinyilatkoztat! Én útban vagyok a mennyország felé. Az út hosszú, pusztaságon vezet keresztül, fáradságos és bágyasztó. Erőre, bátorságra és buzgóságra van szükségem, különben nem tudok tovább haladni és összeroskadok terheim súlya alatt. Azonban te elém jössz, jóságos

Uram, meghívsz lakomádra, hogy megerősíts. Kenyered olyan csodálatos, hogy nem kell irigyelnem a prófétát. Nem angyal vigasztal, bátorít és erősít engem, hanem te magad, szent testeddel és véreddel. Miért is ne követném örömmel meghívásodat?

2. Minthogy már hittel, imádással és szeretettel hódoltam előtted, Uram, azt a kegyelmet kérem tőled, melyet bizalommal várhatok kegyes látogatásodtól tiszteletedre és üdvösségemre: Add, hogy életem minden napját jócselekedetekre használjam. Adj buzgóságot, hogy dolgozzam, igazán sokat dolgozzam, a lehető legtöbbet dolgozzam isteni Fölseged szolgálatában. Különösen három ilyen nagy, jó munkát kérek. Ezekhez adj erőt és buzgalmat.

Az első, hogy imádkozzam, szívesen imádkozzam, sokat és jól imádkozzam. Érted és tiszteletedre végzett imádságomat bizonyosan jó munkának tartod. Ha imádkozom, rád gondolok, veled beszélek, téged dicsérlek és szeretlek, hálát adok és hódolok előtted: azért teremtetted, hogy ezt tegyem. Számomra is jó munka az imádság, sőt minden jónak, kegyelemnek és áldásnak forrása.

Semmivel sem tudom jobban előmozdítani tiszteletedet, és az emberek boldogságát, mint az imádsággal. Ezért őrizz meg attól a szerencsétlenségtől, hogy ne becsüljem többé nagyra az imádságot, elhanyagoljam vagy rosszul végezzem. Ez volna a legnagyobb baj, mely engem érhet. Ellenkezőleg, add, hogy igen nagyra becsüljem, és értékeljem az imádságot, föltétlenül bízzam hatalmában és erejében. Győzzél meg engem, Uram, minden tekintetben bebizonyosodott nagy szükségességéről. Ha sok időm van, add, hogy sokat imádkozzam, sőt annál is többet, mint amennyit édesanyánk, az Egyház parancsol. Ha kevés időm van, add, hogy annyit imádkozzam, amennyit tudok.

Másik jó munka, hogy állapotbeli kötelességeimet jó szándékkal, szeretettel teljesítsem, egyszerűen, jól és buzgón, mindenképen, akár kellemesek, akár nem. Ez az első, amit kívánsz tőlem, és erről kell legelőször gondoskodnom. Azonban jóságod talán még ad ezenfölül időt és alkalmat más munkákra is, melyekkel különösen elmélyíthetem tiszteletedet, és hozzájárulhatok az emberek üdvözítéséhez. Azután ne tagadd meg

tőlem azt a kegyelmet sem, hogy ne csak azt tegyem meg, ami szükséges és kötelező, hanem terjedjen ki buzgalmam ezekre a nem kötelező jócselekedetekre is. Bárcsak dolgoznék valamit mindig érted és tiszteletedre! Őrizzél meg attól, hogy haszontalanul töltssem életemet, elfecséreljem időmet és lelkesíts arra a szent szellemi éhségre és nemcsak szenvedélyre, hogy mindig tegyek valamit érted. Ha te nem juttatsz nekem munkát, engedd, hogy én keressek jó munkát. Minden este számon akarom kérni magamtól, és kutatni akarom, mit tettem ma érted? Elveszettnek akarom tartani azt a napot, melyben semmit sem találok.

Végül jó, szent és szükséges munka a te szolgálatodban legalább valamit türelemmel és örömmel szenvedni. Kell túrnöm és szenvednem, ha tanítványod akarok lenni. E nélkül nem élhetek itt a földön. Neked sem hiányzott, szeretett Üdvözítőm, kereszted és titokzatos töviskoronád életed útjain. Most sem jössz hozzám másképen, mint szenvedésed és halálod jelképeivel. Ha nem határoznom el magam, hogy valamit eltűrjek veled és irántad érzett szere-

tetből, ez annyit jelentene, azt kívánom tőled, tedd le válladról keresztedet, és fejedről töviskoronádat, ha én lelkembe fogadlak, mert szenvedésed terhei nem tetszenek és fájdalmat okoznak nekem. Nem teszem ezt, isteni Üdvözítőm. Viselem a mindennapi kellemetlenségek és sikertelenségek keresztjét. Szent kereszted részecskéi ezek a kellemetlenségek. Te hagytad azokat nekem hátra utadon. Buzgón föl akarom emelni, és szeretettel lelkembe akarom rejtetni valamennyit. Kérlek, ne tagadd meg tőlem ebben kegyelmedet.

Ime, prófétád a borókafenyő tövébe vetette magát, mikor kedvét szegte a sok üldözés, szenvedés és a halál után vágyódott. És te, örök Bölcsesség és Jószág, csodálatos kenyeret küldtél neki egy angyallal, ebből erőre kapott, és befejezte útját. Isteni Üdvözítő, számomra te magad akarsz angyal és erősítő kenyér lenni. A kenyér és bor Szentségedet jelképezi, de az életet, erőt és buzgóságot is jelképezi. Szentséged gyakori élvezete isteni életet jelent. Alakítsd ki bennem ezt az életet, hogy fáradhatatlanul jól tegyek a te tiszteletedre. Imádkozni vagy dolgozni vagy szenvedni min-

díg tudok. Ne engedd, hogy valaha hiányozzék bennem ehhez a bátorság és buzgóság.

Prófétád csak egyszer üdítette fel magát negyven nap alatt csodálatos táplálékkal. Engem olyan gyakran táplálsz, amilyen gyakran csak akarom. Tehát igazán gyakran és buzgón akarlak magamhoz venni, jóságos Uram. És hogy szent tested élvezete mindenre megerősítsen és megszilárdítson, méltón és buzgón akarlak fogadni, gondosan elő akarok készülni, és lelkem mélyéből hálát akarok adni nagy ajándékodért. Nemcsak áhítattal akarlak fogadni, hanem hálával akarok jótéteményedre emlékezni. Sok volna-e az, ha minden egyes alkalommal, mikor templomodba lépek, legelőször Szentséged alapításáért és különösen az utolsó áldozásért adnék hálát és beajánlanám magam a következőre? Sok volna-e az, ha minden áldozáskor néhány jócselekedettel jelennék meg előtted, melyeket tulajdonképpen előkészületül végeztem volna? Mit kellene tennem, hogy egyetlen szent-áldozás kitüntetését és boldogságát megérdemeljem?

1. Szentséged másik fölséges előképe, isteni Bölcsesség, a frigyszekrény, mely igen sokat megmagyaráz Szentségedben.

A frigyszekrény hordozható kis szekrény volt. Drága fából készítették. Kívül és belül a legfínomabb arany fődte. A törvénytáblákat, Áron vesszejét és mint magad elrendelted (Exod. 16, 33. s köv.), egy edényt mannával: ezeket tartották benne. Az egész kis ládát fedő aranylapon két kerub állott, és körülfogta szárnyával a kis szekrényt.

Az ószövetségben igen nagy jelentősége volt a frigyszekrénynek. Az egész vallást jelképezte, mert benne voltak a törvénytáblák, a manna és Áron vesszeje. Ezek jelezték láthatóan a nép Istennel kötött szövetségét, és a két oldalról folytatott hivatalos érintkezés helyét. Ez volt a kegyelem széke és az a trón, ahol Isten mint teokratikus király a két kerub között székelt, és különös jelenlétét fényes felhő jelezte. Itt fogadta a nép hódolatát, imádását és áldozatait, itt nyilatkoztatta ki akaratát (Exod. 25, 22.) és itt hallgatta a nép kérelmeit, adott kegyelmet és bocsána-

tot. Ezért a frigyszekrény az ősi vallás legfölségesebb szentélye volt, és ezért vitték a szentek szentjébe, a jeruzsálemi templomba.

Igen fontos és csodálatos események fonták szorosan össze a frigyszekrényt néped életével. Megjelenésekor szétváltak a Jordán hullámai, leomlottak Jerikó falai, Dágon bálványa összetört jelenlétében. A filiszteusokat rettentő csapásokkal kényszerítette, hogy vigyék vissza Isten választott népéhez. Obededomot föltűnő áldással jutalmazta meg, és minden tiszteletlenséget halállal és kárhoyattal büntetett. A frigyszekrény mindenüvé kísérté népedet. Ez volt Izrael öröme, reménye és minden bizalma győzelmeiben, és népedet a legnagyobb szomorúság akkor érte, mikor ezt elvesztette. A jeruzsálemi templom, az óvilág csodája, nem másra, mint csak a frigyszekrény lakóhelyéül szolgált.

Isteni Bölcsesség! Nem jelképezi-e a frigyszekrény vonásról-vonásra Szentségedet, mint áldozatot, mint köztünk folyton jelenlevő isteni Fölségedet, és mint legnagyobb és legkiválóbb szentséget? Az Oltáriszentséget, mint szentséget, különösen jelképezi a frigyszekrény-

ben a manna edény, vagyis a szentségi étel élvezetének jelképe. Mint lelkünk tápláléka állsz hozzánk, Uram, legközelebb. Mint eledelt veszünk téged magunkhoz és evés által mintegy testi tulajdonunk leszel. Milyen fontos és fölséges volt, milyen sokat jelentett néped előtt a frigyszekrény, az Oltáriszentség jelképe! Milyen nagy tiszteletben tartották! Mennyire ujjongott mindenki, mikor a táborba levitték! Milyen nagy szomorúság hervasztotta népedet elvesztésekor! Mekkora öröme gyulladt az egész nép, mikor újra visszahozták! Milyen fönséges diadalmenetben kísérték Jeruzsálembe! Mennyivel inkább kötelességem neked, hogy a lehető legnagyobb hittel, szeretettel és tisztasággal közeledjem Szentségedhez, hogy méltón fogadjalak.

2. Mélységes tisztelettel és imádással üdvözöllek, Jézus, újszövetség igazi frigyszekrénye, igaz Isten és ember. Végtelenül több, nagyobb és tiszteletreméltóbb vagy te az Oltáriszentségben, mint dicsőséges jelképed volt. Valósággal jelen vagy Szentségedben istenségeddel és emberségeddel, és a Szentség lényege te vagy. Hogyan hasonlíthatnám össze

a frigyszekrény minden hiú aranyát, csodálatos és művészi szerkezetét isten-emberséged tisztaságával, szentségével, fölségével és szépségével? Mik a törvénytáblák, Áron vesszeje és a manna edény ezekhez képest? Te vagy a törvényhozó, a világ Ura és egyedüli üdvössége. A frigyszekrény csak zsámolyod és kegyelemosztó széked volt, te pedig a Legfölségesebb vagy jelen itt személyesen Szentségedben. Valóban, te vagy vallásunk egész foglalata és lényege, az igazi, szent frigyszekrény, melyben az ég és föld, istenség és emberség, a legbensőségesebben egyesül. Valóban, te vagy a Szentek Szentje személyesen.

Végtelenül dicsőségesebb a te Szentséged munkájának története a keresztény lelkekben, mint az egykori frigyszekrény csodatettei. Te az emberi lelkekben döntötted le a hitetlenség és tisztátalanság bálványait, feldúlod és megsemmisíted a gőg, lustaság és a világban Isten iránt szétterpeszkedő közönyösség sziklafalait, megtöröd a rendetlen szenvedélyek hatalmát, és egy szenvedély sem áll ellen kegyelmed, szereteted és örömed mindent legyőző édes hatalmának. Legméltóságosabb

Szentséged áldása sokkal nagyobb annál, mellyel Obededomot áldottad meg. Itt megáldod testünket és lelkünket, megáldasz bennünket erényekkel, szeretettel és békével az Úrban.

Még egy kegyelemért könyörgök, jószágos Uram. Add, hogy igazán nagyra becsüljem és értékeljem Szentségedet. Add, hogy megértsem és átlássam, mit is jelentesz te számomra Szentségedben és mekkora kincs vagy te számunkra. Ime, mindennél többre becsülöm szent vallásomat. Mindent neki köszönök, és mindent tőle várok. Nélküle nem állhatok meg az élet viharaiban és nem boldogulhatok. Azonban te vagy vallásom egész és boldogító tartalma. Ahogyan én nem állhatok meg vallásunk nélkül, hasonlóképen vallásunk sem állhat meg nélküled. Te vagy mindenünk legméltóságosabb Szentségedben. Bárcsak lenne számomra Szentséged az élet, értelem és ész kenyere (Sir. 15, 3.), hogy megismerjem, mi vagy te nekem, és minek kell nekem lennem, hogy neked tessek. Bárcsak minden kívánságom, gondolatom és egész életem célja és középpontja te lennél! A frigysek-rény egykor néped öröme, bizalma és

reménye volt, és ahova bevitték, ott ujjongott, bizakodott, örült és ünnepelt néped. Királyi prófétád hárfajátékkal kísérte és örömeiben ujjongva táncolt Szentséged jelképe előtt. Mit tegyek akkor én, hogy téged, Uram és Istenem, méltón fogadjalak? Sok volna-e az, ha legméltóságosabb Szentségedet egész életemben a legnagyobb áhítattal övezném?

XXX. A HÚSVÉTI BÁRÁNY

1. Az Oltáriszentség legtökéletesebb jelképét az ószövetség húsvéti bárányában alkotta meg isteni Bölcseséged.

Húsvéti bárányul fiatal, egyéves és hibátlan bárányt rendeltél. Mikor azt levágták, vérével meghintették az izraeliták házaik ajtófélfáit. Így háritották el az öldöklő angyalt, aki azon a rettenetes éjszakán körüljárt, és megölte az egyiptomiak elsőszülötteit. A levágott bárányt megsütötték, így került húsa asztalra, és családiasan és csupán az izraelita néphez tartozók élvezhették. A csontokat nem volt szabad benne megtörni, maradékot nem volt szabad hagyni belőle, hanem el kellett égetni,

ami maradt. A húsvéti bárányból készített lakoma ünnepe az egész népnek az egyiptomi rabszolgaságból való kiszabadulást jelentette, az ígéretföldje felé való indulást és az Istennel kötött szövetséget.

Milyen dicsőségesen jelképez mindez téged Szentségedben! A húsvéti bárány áldozat és szentség, áldozat és áldozati lakoma: és Szentséged hasonlóképen. A többi szentségtől mindtől megkülönbözteti az, hogy jelen vagy benne. A húsvéti bárány lakomája étel-megevése volt, a húsvéti bárány hújának és a kovásztalan kenyérnek elfogyasztása volt. Szentségedet hasonlóképen mint ételt esszük. A húsvéti bárány jelképének lényege a kereszten befejezett megváltó halálad és ránk kifejtett hatásainak előrehirdetése volt. De Szentséged nem csupán jelenti fölláldozott testedet, hanem valósággal és igazán tartalmazza. Hogy sok izraelitát megőriztél az öldöklő angyal gyilkos kardjától, hogy megszabadítottad népedet az egyiptomi fogságból, és nagy, szövetséges néppé kapcsoltad őket össze: ezek mind nagy jótéteményeid előképei, melyeket Szentségedben művelsz velünk. Megőrizesz a

bűntől, megszabadítász a rendetlen szenvedélyek uralma alól, és a keresztény népeket nagy egységgé olvasztod össze. Ennek az egységnek alapja pedig mindnyájunk számára közös áldozati lakomád.

Ilyen nagy és gyönyörű dolgokat jelent az ószövetségi húsvéti bárány, és egészen legméltóságosabb Szentségedre vonatkozik. Mennyire igaza van szent Egyházadnak, milyen helyesen tesz tehát, mikor a szentmisében mind a pap, mind a hívők áldozásánál emlékeztet az ószövetségi húsvéti bárányra: „Ime, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit”, és mikor a húsvéti időre írja elő, hogy szent testedet magunkhoz vegyük. Ugyanazon nap évfordulóján volt oltáriszentségi és véres keresztáldozatod, mint az egyiptomi húsvéti bárány első téged jelképező ünnepe. Ekkor kell nekünk is elhagynunk a bűnök világát, ekkor őriz meg véred a gonosz ellenségtől, és ekkor veszünk részt: néped minden tagja áldozati lakomádon. Mindezekre a gondolatokra és igazságokra épül Szentséged, és ezek valósulnak meg a szentáldozásban. Ezzel az érzülettel akarlak fogadni, Uram. Ennek és min-

den szentáldozásomnak egy-egy húsvéti ünnepnek kellene lennie.

2. „Húsvéti bárány.” Ebben a névben reménykedett, ezzel vigasztalódott meg Isten népe azon a rettenetes éjtszakán, mikor az öldöklő angyal átvonult Egyiptomon. Ez a név örvendeztette meg őket, gyujtotta vallásuk iránt lángra szívüket később, mikor a húsvéti ünnepeket a jeruzsálemi templomban ülték meg! Te is így teszesz velünk s velem, isteni Üdvözítő, midőn Szentségedben téged magunkhoz fogadunk, és szellemileg újra meg újra megünnepeljük a húsvéti ünnepeket. Sőt többet, végtelenül többet teszesz velünk. Az izraeliták húsvéti báránya csak előtted járó árnyékkép volt. Te vagy az igazi, valóságos húsvéti bárány, és végtelenül magasabbrendű javakkal halmozasz el bennünket. Ha olyan nagy hatalommal védte már a jelkép népedet, mit tehet akkor velünk és velem a jelképnek megfelelő valóság?

Jöjj tehát, isteni Megváltó, hintsd meg véreddel lelkem és testem hajlékának ajtófélfáit. Tisztítsd meg lelkeimet a bűntől, tartsd távol tőle a gonosz ellenség minden támadását, és segíts

legyőzni a kísértéseket. Hintsd meg véreddel minden rendetlen kívánságom és hajlamom fogvatartó bilincsét lelkemben, vedd ezeket az irántad érzett tiszta szeretet uralma alá. Állítsd ezeket a hajlamokat az erények szolgálatába, hogy Szívednek örömet szerezhessenek, és nagyobbítsam dicsőségedet. Vonj magadhoz, és egyesíts magaddal közös áldozati lakomád által. Egyesíts szent Egyházunkkal és minden emberrel, hogy egy nép legyünk, és hatalmasak legyünk közös hitünk és eggyé olvasztó szeretetünk által.

A húsvéti bárány nevével végtelenül szeretetreméltóbb és dicsőségesebb a te neved „Isten Báránya”, mely a legszorosabban összefügg Szentségeddel. Sok fölséges és titokzatos nevet viseltél te. A „Jézus és Isten Báránya” nevet szeretted legjobban. Ezek fejezik ki isteni és emberi életed titkát, dicsőséges föladatodat, és hogy a legbensőségesebben egyesültél velünk. „Isten Báránya” annyit jelent, mint Istentől küldött Bárány, Isten tulajdona, Isten maga. Jelenti istenségedet és emberségedet. Évezredekkel eljöveteled előtt ezen a kedves néven szólítottad magad.

Prófétáid ennek megfelelő módon jö-
vendölnek rólad (Iz. 53, 4—7; Jer. 11,
19). Téged jelképezett néped az ószö-
vetség véres áldozatai által. A te élete-
det másolja az ószövetségi szentek élet-
története. Mint bárányt hirdetett elő-
futárod, Keresztelő szent János (Ján.
1, 36). Neved tanúskodik szentségedről
és erényeidről, tisztaságodról, ártatlan-
ságodról, egyszerűségedről, türelmed-
ről és megváltói hivatásodról, hogy ál-
dozathalálod által eltörlöd az emberis-
ég bűneit. Végül dicsőséged képét is
ez a név rajzolja meg. Mint ahogy a
földön életedben folyton-folyvást Isten
áldozati Bárányának szerepét játszot-
tad, hasonlóképen mint Bárány trónolsz
most a mennyben is, mint Bárány, mely
kezdetől fogva megöletett (Titk. jel.
13, 8). Így látott téged látomásában
Szent János apostol, szeretett tanítvá-
nyod, és úgy festi meg képedet a Tit-
kos jelenések könyvében, mint az üd-
vösségre kiválasztottság nagy titkának
szerzőjét, befejezőjét és mint az üdvö-
zült boldogok magasztalásának közép-
pontját. A Bárány vérében mosták ők
meg ruháikat. (Titk. jel. 7, 14; 22, 14.)
A te segítségeddel vívták ki nagy győ-

zelmüket. (Titk. jel. 12, 11.) Te vagy az élet könyve, melybe ők be voltak írva, és ezt egyedül te nyitottad ki (Titk. jel. 5, 9.) Te vezetted őket az élet forrásaihoz (Titk. jel. 7, 17). Te, mint Bárány vagy az a gyönyörűséges fény, mely elragadtatásba ejti őket, és följuggonganak az örök örömtől (Titk. jel. 21, 22. 23). Az egész dicsőséges mennyország minden örömével nem más, mint az a menyegzős ünnepség, melyet te ünnepsz Jegyesedd, a szentek egyességével (Titk. jel. 5, 11. s köv.). Ez a mennyei élet, boldogító társaságod és kíséresed mindenüvé, megváltó szeretettedben és örök odaadásodban, a kegyelemben és hálában való fölolvasás.

Isten Báránya! Milyen szép és szeretetreméltó neved, szeretett Üdvözítő! Főnségesen hirdeti tisztaságodat, békeszerető Szívedet, meghitt emberbarátságodat és önzetlen, szerető odaadásodat irántunk. Szereteted két nagy csodájára és titkára emlékeztet engem ez a név: halálodra és a legméltóságosabb Oltáriszentségre. Irántam érzett szeretetből vetted föl, viselted ezt a nevet és telje-

sítetted jelentését. Hogyne vésném tehát lelkembe!

XXXI. A MINDENNAPI KENYÉR

1. Ha előítéletek nélkül és mélyen átgondolom, amit nagy Szentségedről te mondottál és Egyházad, mit tehetek mást, isteni Üdvözítő, mint elhatározom, hogy igazán gyakran, oly gyakran amint lehetséges, sőt ha tehetem, naponként magamhoz veszek Szentségedben?

Ez szándékod, legforróbb kívánságod és vágyad, szeretetreméltó Üdvözítő. Hiszen kifejezetten mondottad: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ezekkel a szavakkal rendelted a papságot, szentelted föl apostolaidat papokká és megparancsoltad nekik, hogy oltáriszentségi áldozatod szolgálatát nevedben folytassák. De az áldozathoz mint kiegészítő rész hozzátartozik az áldozati lakoma, és te ugyanazokkal a szavakkal azt is elrendelted, hogy vegyünk benne részt Szentséged vétele által. — Egészen világosan hirdeted aztán akaratomat a következő szavakkal: „Vegyétek

és egyétek.” Tehát azt akarod, hogy egyesüljünk veled a szentáldozásban. Akkor mindent elértél, amit szereteted alapítványával szándékoztál. Lelkünk végső célod. Ezért úgy alkottad Szentségedet is, hogy mindenütt és mindig rendelkezésünkre álljon. Valóban nem mulasztasz el semmit, jóságos Uram, hogy megértesd velünk, lelkünkben akarsz lakást venni. Mindenüvé követsz bennünket, kopogtatsz lelkünkön, és azt mondod: „Nyisd ki barátném . . . Hajfűrtjeim nedvesek az éjjeli harmattól” (Ének. 5, 2). Nem mondtad-e az utolsó vacsora kezdetén, hogy vágyva-vágytad ezt a lakomát velünk megülni? Mi más kívántál ezzel legelsősorban jelezni, mint nagy Szentséged megalapítását, mely a húsvéti lakoma nagy titkainak tetőpontja volt?

Igy hát Egyháznak is kívánsága ez. Ő szándékoztat jól megértette, és szívesen látná, ha gyermekei részt is vennének a szentmiseáldozatban szent tested vétele által, valahányszor megjelennek rajta. (Trienti zsinat, 22. ülés, 6. fej.) Elég hosszú ideig tartott a tél és a „kemény kenyér” korszaka (Iz. 30, 20).

Most már fölkelt dicsőséges Szentséged tavaszi napja. Szívedre hallgatott helytartód, mikor megnyitotta az ég kapuit, és mézzel harmatozókká tette a felleget. Az atyák szívét a gyermekek felé fordította, mikor ezeknek ismét megnyitotta az utat Szentségedhez, hogy ők is szent nemzetség legyenek, mint atyáik voltak, akik erejüket és életszentségüket Szentséged gyakori vételéből merítették. Helyettesed szavával hívsz és sürgetsz szent asztalodhoz. Akadályt senki más nem gördít elém, mint lanyhaságom. És ezt most már kegyelmeddel száműzöm szívemből.

Vagy mi tarthat hát különben távol asztalodtól, Uram? Méltatlanságom és bűnös nyomorúságom? Azonban minél méltatlanabb vagyok, annál gyakrabban kell hozzád közelednem, hogy méltóvá tegyem magam. Naponként vétkezem, ha másképp nem is, legalább bocsánatosan. Naponként meg kell tehát tisztítania Szentségednek a bűntől. Mi is ösztönözhet hatalmasabban, hogy ma hibáimmal és vétkeimmel szakítsak, mint az a gondolat, hogy holnap ismét a lelkembe fogadlak, és hogy méltóvá kell magam tennem erre a kitün-

tetésre. Nyomorult és gyöngé vagyok testben és lélekben. Mindennap eszem kenyeret, hogy testem erőre kapjon. Ne tegyem-e ezt lelkemért is? Vagyis ne fogadjam-e magamhoz szent testedet, az igazi lelkieledelt? Nem leszek-e annál gyöngébb és nyomorultabb, minél tovább távol maradok asztalodtól? Nem hatalmas-e eléggé szent lakomád, hogy minden rosszat legyőzzön bennem, és minden jóra megerősítsen? Sokkal jobban megteheti ezt tested dicsőséges Szentsége, mint akármelyik más szentség és kegyelemeszköz. Szent vallásunk összes hatalma és ereje, az az erő lesz enyém dicsőséges Szentséged fogadása révén, mely legyőzte a pogány világot, és mely az embereket a világ és a pokol legyőzőivé tette, és szentekké nevelte. Elég-e ez nekem szükségeimben és bajaimban?

Ime, ezt a föltételt viszem szent tested fogadásához, isteni Üdvözítő, hogy Szentségedet igazán gyakran veszem magamhoz, amilyen gyakran csak lehetséges. Azt hiszem, ez a legjobb, amit vihetek. Erősíts meg föltételemben ezzel az áldozással, és adj kegyelemkinccseket és erőt, hogy hű maradjak hozzá.

2. Föjlajánlott ajándékom az az el-

határozás, isteni Üdvözítő, hogy olyan gyakran veszek magamhoz, amilyen gyakran tehetem.

A hit sürget erre az elhatározásra, isteni Üdvözítő. Életemnek élő hitnek kellene lennie. A hit igazságából a megfelelő következtetéseket is le kell vonnom, és a valóságba és az életbe kell átültetnem. Ha már most hitemmel biztosítasz, hogy nem csupán jelen vagy Szentségedben és föláldozod magad érttem, hanem lelki táplálékom is akarsz lenni, mi következik ebből? Mit kell tennem? Mi mást, mint megfelelnem jószágos szándéknak, odajárulnom, hogy buzgalommal fogadjalak, és ott merítsem erőimet, ahol főnntartod ezeket számomra. Dicsőséges Szentséged vétele csak gyakorlati megerősítése hitünknek szavaidban és ígéreteidben, melyeket kinyilatkoztattál.

Továbbá a hála indít gyakori szentáldozásra Szentséged rendelkezésének mérhetetlen jótéteményéért, és azokért a javakért, melyeket általa szereztél. Nappal és éjjel velünk vagy, vágyakozol utánunk és szentségházadból felénk tekintesz, bajainkra és szükségseinkre. Nem hívja-e ez versenyre hálámat?

Miben mutatkozzék hálám irántad, jó-ságos Üdvözítő? Legelsősorban bizonyo-san abban, hogy jótéteményedet jótéte-ménynek tartom, hogy ajándékomat nem utasítom el, hanem elfogadom és szent szándékom szerint hasznomra fordítom. Vagy úgy tegyék, mint az evangéliumi hálátlan polgárok azzal a jó emberrel, aki nagy vendégségre hívta őket? Sem-mitmondó és megszégyenítő okokból visszautasították a meghívást. A te hí-vásodat elutasítani, Uram, nemcsak azt jelenti, hogy adományaidat nem be-csüljük, hanem téged magadat sem, mert itt valóban magad vagy az aján-dék. Továbbá örömet szerzünk a jóte-vőnek, ha hálát tanúsítunk. Mivel ör-vendeztetlek meg jobban, mint ha lelkembe hívlak és fogadlak? Örömöd az emberek fiaival lenni. (Példab. 8, 31.) Vágyva-vágytál lakomádat elköl-teni velünk (Luk. 22, 15). Örömet okoz Szívednek, ha gazdagságaiddal boldogít-hatsz bennünket. Minél gyakrabban veszek magamhoz ebben a Szentség-ben, annál megjutalmazottabbnak tar-tod magadat minden jótéteményedért, melyeket értem tettél.

Végül a szeretet vonz Szentségedhez.

Az a szeretet, melyet irántam mutattál, és az a szeretet, mellyel így adósod lettem. Hol szeretsz jobban engem, mint Szentségedben? Hogyan szerezhetek több szeretetet irántad, és ezt hogyan nagyobbíthatom, ha nem nagy Szentség vétele folytán? Sehol sem nyilatkoztatod ki irántam szereteted nagyságát, és sürgeted úgy lelkemet viszontszeretetre, és sehol sem akarsz hathatósbabb kegyelmeket adni irántad érzett szeretetem gyarapítására, mint itt. Akarlak és kell is téged szeretnem, én Uram és én Istenem, legfőbb Jó! Hova menjek és hol szálljak meg, hogy szeretetet merítsek, ha nem a szeretet első forrásánál, szereteted Szentségénél? Uram! Miért olyan nehéz szegény embereknek nagy parancsodat megtartani, hogy téged mindennél jobban és teljes lelkükből szeressenek? Mert elfelejtik, hogy közöttük van a végtelen szeretet forrása, és nem merítenek belőle. Így a teremtményekre pazarolják azt a szeretetet, mellyel neked tartoznak, és velük együtt mennek tönkre. Tehát mit tegyek, Uram, ha őszintén szeretni akarlak, ha erősödni és növekedni akarok szeretettedben? Mit kellene tennem,

fölhasználnom és szenvednem, hogy tökéletesen szeresselek? Értékesebb a szeretet a föld minden kincsénél, és erősebb mint a halál. Nem nagy semmiféle fáradság, munka, hogy megszerezzük. És mit kívánsz tőlem ezért a kincserért? Hogy hozzád menjek és Szent-séged gyakori, ha lehetséges, naponkénti vétele árán birtokomba vegyem.

